

Giới thiệu Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư

Cô gái Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư tính ra cũng xinh đẹp, tự hỏi rằng khi ở gần nhau bao lâu thì tình cảm mới mờ nhạt? Giống như cô vậy, cùng bạn trai ở chung một chỗ mới chỉ có hai năm mà thôi thì tình cảm đã nhạt như nước lã.

Lại còn xuất hiện người thứ ba khiến cô vô cùng lo lắng, đó chính là linh cảm chỉ có những cô gái nhạy cảm mới có thể nhận ra. May mắn người đàn ông này coi như không quá ngu ngốc, hơn nữa còn biết nhẫn nại với cô một chút.

Để bảo vệ quyền lợi của mình cô phải có gì đó đặc biệt thì mới được chú trọng hơn, bắt đầu từ hôm nay cô phải thay đổi chính mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1.1

Lui tới hai năm, người bạn trai vốn có lời thề son sắt rằng đời này son sắt chỉ một mình cô, gần đây những hành động bắt đầu có sự thay đổi nhỏ bé . Ở công ty, Lang Du Tinh ngồi làm thần thổ địa ở vị trí bên cạnh có cửa sổ, tầm mắt hướng về phía hành lang bên kia có bóng lưng người bạn trai của cô đang nói chuyện cười đùa không biết trời đất gì với một cô gái xinh đẹp.

Kim Chính Dân cũng không hề biết cô ở chỗ này, bởi vì anh đi vào công ty làm việc trước thì bị cô gái kia gọi lại, thế nên hai người tiện thể vừa đi vừa tán gẫu.

Ô Tiêu Tinh đã từng gặp qua cô gái kia, cô ấy là nhân viên mới, làm việc tại ở phòng bên cạnh.

Cô ta ăn mặc hết sức mát mẻ, thân nhỏ mặc màu đỏ cận đáng yêu hợp với quần màu trắng cực ngắn, đem lại cho cô ta eo nhỏ nhắn, bộ ngực lớn, cùng với cặp đùi đẹp tuyệt trắng thon nhỏ biểu lộ không thiếu sót.

Lúc nói chuyện, mái tóc được buộc cao kiểu đuôi ngựa không ngừng dao động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia được trang điểm cẩn thận tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ, toàn bộ điều làm cho người ta có cảm giác tuổi trẻ vô tận, tràn đầy nhiệt tình, vô cùng thu hút ánh mắt người ta. Đồng thời, cô gái kia cũng là học muội của bạn trai cô. Mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng cô ấy và bạn trai cô cùng một thế giới. Cô gái kia chính là nguyên nhân khiến bạn trai cô gần đây sinh ra những hành động có sự biến đổi.

Đã không chỉ một lần, cô gái kia chủ động trò chuyện, Ô Tiêu Tinh không hiểu rõ về đề tài nói giữa hai người là gì, anh cũng không nói qua với cô. Mặc dù cô rất quan tâm nhưng lại không biết mở miệng hỏi thế nào mới phải.

Bởi vì anh ghét cô gái thích ăn “giảm”.

Nếu như cô chỉ vì nhìn thấy cảnh tượng hai người bọn họ sống vai nhau nói chuyện mà đã nghi thần nghi quỷ, chạy đi chất vấn anh, anh sẽ tức giận dữ.

Bọn họ chẳng qua là đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm mà thôi, không có gì to tát cả, cô không nên nghĩ chuyện bé xé ra to. Ô Tiêu Tinh cố gắng nói như vậy với bản thân mình. Anh mất lại chậm chạp không thể tách rời bóng dáng hài hòa của hai người khi họ sống vai đứng chung một chỗ kia. Đây lòng cô có cảm giác ê ẩm khiến cô không thoải mái chút nào

Ô Tiêu Chuyện cùng Kim Chính Dân quen nhau ở câu lạc bộ nghiên cứu và luyện tập thư pháp, trải qua nhiều việc trong một năm cùng nhau, tìm hiểu nhau. Năm thứ hai đại học, vừa mới tựu trường không lâu, Kim Chính Dân đã dẫn cô ra ngoài rồi tỏ tình, vì vậy hai người bắt đầu lui tới.

Sau khi có được tình yêu ngọt ngào, cuộc sống đại học của Ô Tiêu Tinh đột nhiên trở nên bận rộn, một mặt làm khá nhiều bài tập để tiến vào nghiên cứu lĩnh vực của bài chuyên ngành, hơn nữa cô còn tham gia hoạt động của Đoàn trường và tình yêu cùng với các môn học bước vào giai đoạn nghiên cứu và luyện tập các lĩnh vực thuộc bài chuyên ngành, cộng thêm các hoạt động đoàn thể xã hội, và tình yêu. Vào năm thứ ba đại học, những môn học bắt buộc đã phân chia toàn bộ số thời gian mà cô có, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú. Đại nhị, ĐH năm 3 này đoạn siêu cấp tình hoa thời gian cảm giác nháy mắt liền qua đi, đương cái này nóng bức Hạ Thiên sau khi chấm dứt, kế tiếp bắt đầu cái này năm học mới liền là năng tại đây trường học sau cùng một năm.

Cảm giác thời gian vô cùng tinh túy của đại học năm thứ hai, năm thứ ba qua đi trong nháy mắt, sau khi cái nóng của mùa hạ kết thúc, năm học mới kế tiếp bắt đầu, đây cũng chính là năm học cuối cùng của cô ở trường.

Năm thứ tư, chương trình học sắp xếp tương đối rời rạc, ngoài đi làm thêm cùng Kim Chính Dân, Ô Tiêu Tinh không có nhiều thời gian rảnh rỗi. Bởi vì quan hệ hứng thú, hơn phân nửa thời gian của cô là đợi trong câu lạc bộ, hoặc chuyên tâm ngồi ở một bên luyện tập thư pháp, hoặc cùng một số người đồng nghiệp nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm với một số đồng nghiệp, hoặc luôn là ở phòng máy tính vừa làm vừa học cùng Kim Chính Dân cho đến khi công việc kết thúc thì hai người cùng nhau rời khỏi trường học.

Nếu hỏi tình cảm giữa cô và Kim Chính Dân thì nó vẫn luôn bình bình ổn ổn, chưa từng phát sinh chuyện sóng to gió lớn gì, bình thường hai người cũng

rất ít khi gây gổ tóm lại lúc ở chung coi như là vô cùng hòa hợp, làm sao đột nhiên có thể sẽ xuất hiện bóng dáng nguy cơ tiềm ẩn đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, rồi Tiêu Tinh chỉ có thể đổ lỗi tiểu học muội chủ động cuốn lấy bạn trai của cô

“Rốt cuộc.....đang nói những chuyện gì đây?”

Ồ Tiêu Tinh tựa người vào khung cửa sổ , tự nói lẩm bẩm, không ngờ lại nghe được người bên cạnh đáp lại.

“Ồ... Cái cô tiểu học muội xinh đẹp kia giống như rất vừa ý bạn trai em, Tiêu Tinh, em phải cẩn thận một chút!”

“Thật không?” Người nói chuyện về Kim Chính Dân là học trưởng Lâm Hiểu Kiệt nhưng vì thi nghiên cứu nên kỹ thuật bị chậm mất một năm, đồng thời cũng là tiền bối lâu năm trong Câu lạc bộ Thư Pháp của bọn họ.

“Gần đây có không ít tin đồn được truyền đi, cô học muội gì đó giống như công khai rằng cô ta quyết tâm theo đuổi Chính Dân, mặc kệ bây giờ bên cạnh cậu ta có bạn gái hay không cũng không sao cả”. Tuyên bố chỉ cần cướp bạn trai của người khác là được rồi.

“Đúng vậy.....”

Cô sững sờ nhìn bóng lưng tiểu học muội xinh đẹp đang đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm với bạn trai cô kia. Bởi vì giờ phút này không thấy được biểu lộ của anh, Ô Tiêu Tinh rất khó suy đoán được tâm tình của anh bây giờ. Nói vậy anh hẳn là rất thoải mái đúng không? Dù sao cũng là bị cô gái xinh đẹp như vậy theo đuổi, anh chắc phải thích như dội gió xuân, vô cùng thỏa mãn với đúng.

“Phản ứng của em thật tinh táo!” Lâm Hiểu Kiệt có chút không dám tin, nhìn cô chăm chăm. “Tiêu Tinh, có người muốn giành bạn trai em kia! Chẳng lẽ em không có chút lo lắng nào sao?”

“Lo lắng sẽ có ích ợ?” Ô Tiêu Tinh quay đầu nhìn học trưởng một cách sâu kín.

Hình như chuyện như thế này không phải lo lắng một mình là có thể sắp xếp ứng đối. Dù sao, tình cảm là sự rung động lẫn nhau, là vấn đề giữa hai người. Nếu Chính Dân cô bé khác hấp dẫn, đối mặt với người yêu thay lòng đổi dạ, dù cô có cưỡng cầu thế nào cũng vô dụng. “Vẫn vẫn khá lo lắng chứ?”.

Thấy ánh mắt cô lại nhìn hay về phía mặt học muội nhỏ đang xảo tiểu thiên hê* cách đó không xa

(*) ý chỉ nụ cười khéo léo, khéo miệng cười có duyên của mỹ nhân

Nữ sinh nhỏ tuổi bây giờ người sau chủ động hơn người trước, khi muốn thứ gì đó thì tiến lên cướp lấy không chút khách sáo. Cô bé dịu dàng hiền thực như Tiêu Tinh rất dễ bị thiệt thòi. Điều bất ngờ nhất là anh tốt bụng nhắc nhở cô vậy mà cô lại có dáng vẻ không sao cả?

“Ít nhất có thể nghĩ một cách đề phòng thử xem.....”

Là quá tự tin hay là quá thiếu tự tin? Nhìn khuôn mặt nghiêng không biểu cảm gì của cô, Lâm Hiểu Kiệt hoàn toàn không nhìn ra được rốt cuộc là cô thuộc về loại người trước hay loại người sau?

“Vâng, cảm ơn học trưởng đã quan tâm”

Tuy Ô Tiêu Tinh lên tiếng trả lời, cũng gật đầu một cái, nhưng quả thật trong lòng hoàn toàn không có bất kỳ ý tưởng gì.

Lúc này, trên hành lang, đột nhiên cả hai người kia cùng xoay đầu lại, nhìn về phía câu lạc bộ. Vì vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng bạn trai nên Ô Tiêu Tinh giật bắn mình.

Rõ ràng là bạn trai cô đang nói chuyện phiếm với một cô gái khác nhưng đột nhiên bị phát hiện mình đang nhìn chăm chăm bọn họ lại khiến cho cô sinh ra cảm giác tội lỗi kỳ lạ. Ô Tiêu Tinh ngay lập tức cúi đầu tránh đi ánh mắt đó, nhưng cô biết Chính Dân đã phát hiện ra vừa rồi cô vẫn nhìn lên bọn họ rồi.

Lúc này, trên hành lang, đột nhiên cả hai người họ cùng nhau xoay đầu lại, nhìn về phía câu lạc bộ. Vì vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng bạn trai, Ô Tiêu Tinh giật bắn mình.

Rõ ràng là bạn trai cô đang nói chuyện phiếm cùng một cô gái khác nhưng đột nhiên bị phát hiện mình đang nhìn chăm chăm bọn họ, lại khiến cho cô sinh ra cảm giác tội lỗi kỳ lạ. Ô Tiêu Tinh ngay lập tức cúi đầu, tránh đi ánh mắt đó, nhưng cô biết Chính Dân đã phát hiện ra cô vừa mới nhìn lên bọn họ rồi.

Nghe thấy âm thanh bọn họ cùng đi vào câu lạc bộ, dường như tay cô đột nhiên có cảm giác phát run, nên Ô Tiêu Tinh buông bút lông đang nắm trong tay xuống.

Luyện tập viết thư pháp luôn làm cho tâm trạng của cô trở nên ổn định, nhưng hôm nay lại đụng phải tình trạng như vậy.....

Ai! Sớm biết mọi chuyện trở nên như vậy, cô không nên làm ở câu lạc bộ mới đúng.

“Học tỷ, thì ra là chị ở nơi này!”

Bất ngờ tiểu học muội đó mở miệng chào hỏi trước, Ô Tiêu Tinh kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn nụ cười tươi trên mặt tiểu học muội khiến bản thân cô có chút

không quen.

“Em có thể mượn học trường một buổi tối có được không ạ?” Lý Thiên Thiên cười ngọt ngào, khoác cánh tay Kim Chính Dân, đầu tựa vào cánh tay rắn rỏi của học trường, trông đáng yêu vô cùng.

“Hà?”

Nhìn tiểu học muội không có chút nóng vội nào, vẫn tự nhiên thể hiện động tác thân mật. Ô Tiểu Tinh ghen tị từng mắt nhìn bạn trai của mình, nhưng chỉ dám sợ sệt trừng mắt nhìn anh mà thôi, chậm chạp không dám biểu hiện tất cả tức giận và ghen tuông của mình ra ngoài.

“Hôm nay là ngày sinh nhật của một người chị em của em, chị ấy mời em và anh ấy cùng nhau tham dự buổi tiệc sinh nhật ngoài trời. học trường Chính Dân nói, chị phải đồng ý thì anh ấy mới có thể đi. Vậy, cho em mượn học trường một buổi tối có được không ạ?”

“Vậy chị cũng muốn đi cùng... có được không?”

Làm gì có ai ngu đến mức đồng ý giao bạn trai của mình cho một cô gái nhỏ có tính xâm lược như cô ta chứ? Cho dù học trường Hiếu Kiệt không cảnh cáo cô, trực giác của Tiểu Tinh mách bảo cô rằng không thể đồng ý “cho mượn” được.

“Không tiện lắm ạ!” Lý Dụ Dụ bắt nắn cong môi lên, cô nói muốn mượn học một buổi tối, ý tứ trong đó khó hiểu lắm sao?

“Học tí, mấy người chúng em muốn bồi dưỡng tình cảm thôi, cùng đi đều là những người quen biết nhau trong trường, nếu có người không quen ở đó, không khí sẽ trở nên rất lúng túng.”

“Nói nhảm, chỉ là tụ tập bạn bè thôi mà, mang theo bạn tham gia là chuyện rất bình thường.” Từ sau đám người bọn họ, này giờ Lâm Hiếu Kiệt không nói gì chỉ ngồi một bên lật xem báo đột nhiên lên tiếng. “Chẳng lẽ bởi vì không phải cùng khóa, mấy người không muốn thừa nhận bạn gái của học trường sao?”

Học trường Hiếu Kiệt vừa mới kết thúc một mối tình tay ba khổ sở. Cô gái kia đã bắt cả hai tay, học trường và người bạn thân nhất. Vì thời gian làm quen dài với cả hai người con trai nên giống như không dễ dàng buông tay một người nào. Nhưng cuối cùng, cô ấy bỏ rơi học trường Hiếu Kiệt, chọn người bạn thân kia làm người cùng cô trải qua những gì trong cuộc sống. Vì thế, vào ngày học trường tốt nghiệp, cô và người kia cùng một chỗ rời khỏi thành phố này.

Cho nên gần đây, chỉ cần nhắc tới vấn đề về phương diện tình cảm, học trường Hiếu Kiệt sẽ trở nên nghiêm trọng khác thường. Bình thường trước mặt các học đệ và tiểu muội luôn ôn hòa vậy mà hiện tại, cả khuôn mặt cứng nhắc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thật ra Lý Dụ Dụ rất muốn thể hiện ra đáng vẻ ăn vạ vô lý giống như bình thường, cong môi lên thật cao, dù cô ta mới học năm nhất nhưng cũng từng nghe nói qua sự việc bắt cả hai tay vô cùng thâm độc có liên quan đến vị học trường kia. Cô ta nhận ra anh vì không có chút khách khí nào khi nói chuyện với cô. Tạm thời nuốt sự yếu đuối kia, vì không muốn xảy ra xung đột trực tiếp với anh, cô ta quay đầu lại, tiếp tục quán lấy học trường Chính Dân, nhỏ giọng nói chuyện

Vì Kim Chính Dân mới chính là mục tiêu của cô ta, thay vì lãng phí thời gian vào những người không liên quan, cô ta lại nguyện ý tốn thêm chút tâm tư trên người anh.

“Học trường, chẳng phải anh vừa mới đồng ý với em, anh nói rằng anh nhất định sẽ tham gia sinh nhật ngoài trời của chị ấy với em sao, anh không được đổi ý đâu đó!” Cô vừa nói vừa nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của học trường Chính Dân. Nam sinh nhất định sẽ không chịu được loại mờ ám này, Lý Dụ Dụ tin tưởng với sự đáng yêu vừa nhu mì của mình, cuối cùng cô nhất định sẽ có được thứ cô muốn.

“Anh thật sự đã nói như vậy.” Kim Chính Dân cười cười liếc nhìn bạn gái mình một cái, trực giác cho thấy Tiểu Chuyện đang ghen, nếu không vì sao từ này đến giờ, cô vẫn luôn tránh không dám nhìn thẳng vào mắt anh? “Nhưng điều kiện tiên quyết là nếu như bạn gái anh đồng ý để cho anh đi...”

Mặc dù không biết trước đó có xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần sau khi kết thúc vừa học vừa làm, anh luôn đến thẳng câu lạc bộ vì anh biết, chắc chắn Tiểu Tinh sẽ ở đó chờ anh.

“Được thôi, cho cô mượn.”

Ô Tiểu Tinh nhẹ nhàng lên tiếng, đột ngột xen vào giữa Kim Chính Dân và Tiểu học muội giống như chán ngấy hình ảnh nói chuyện tán tỉnh thân mật ở cùng một chỗ của họ.

“Cái gì?” Long mày Kim Chính Dân nâng cao, kinh ngạc nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Ô Tiêu Tinh biết cách nói chuyện và thái độ vừa rồi của mình hoàn toàn theo cảm tính, nhưng cô không nhận được nữa sau nghiêm túc nói ra những lời này với tiểu học muội, gần như cô hối hận ngay lập tức, nhưng vì Chính Dân ngoại trừ kinh ngạc ra cũng không bày tỏ gì nữa, nên có lẽ là rất muốn đi chơi cùng cô ta?

Thật ra cô không phải là loại người đa mặt dày, người ta đã nói rõ ràng là không hoan nghênh rồi, còn âm ỉ không đi không được, nên cô mới như thế nhưng thật ra lại là muốn nhìn phản ứng của Chính Dân, cuối cùng kết quả khiến cô thật thất vọng.

Có phải cô không bằng tiểu học muội vừa trẻ đẹp vừa đáng yêu đó không?

Ngay cả người đứng xem như học trưởng Hiếu Kiệt cũng bất bình thay cho cô, Chính Dân lại không nói gì, vẫn đùa giỡn cô ta, tiếp tục diễn trò một người hỏi một người trả lời với tiểu học muội. Cái gì mà muốn cô đồng ý mới được? Căn bản là dọa người nha! Từ lúc nào mà cô lại có quyền lợi lớn như vậy?

Chẳng lẽ..... Anh cố ý làm như vậy là để kích thích cô?

Chính Dân đã không còn muốn ở một chỗ cùng cô nữa sao?

Một khi bắt đầu có loại suy nghĩ bất an này, các loại phỏng đoán kỳ quái liên tiếp hiện lên, khiến cho sắc mặt Ô Tiêu Tinh tái xanh, đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Đứng lên, cũng không quan tâm đến những dụng cụ luyện tập này cần phải thu dọn cẩn thận mới được, Ô Tiêu Tinh cảm giác bản thân không thể tiếp tục đợi trong không gian này nữa, đứng ở cửa thì có vẻ làm hai người kia chướng mắt, cô lẳng mình đi ra ngoài.

Kim Chính Dân thấy thế liền vội vàng vươn tay, kịp thời kéo cánh tay của cô, nhưng ngay lúc đó bị cô hất ra. “Tiêu Tinh, tại sao em lại muốn như vậy? Anh.....” “Thật ra thì có đi sinh nhật ngoài trời của học ti đó hay không không quan trọng, quan trọng là anh không thể bỏ cô ở chỗ này đợi một mình, hơn nữa thái độ rắp tâm bất lương của Dụ Dụ quá mức rõ ràng, khiến cho anh có cảm giác mình nên tỏ ra một chút thái độ đối với cô ta mới được. Vì vậy, anh mới đặc biệt nói với cô ta rằng nhất định phải có sự đồng ý của bạn gái thì anh mới đi được, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Tuy anh thật sự khiến Tiêu Tinh ăn giấm chua một chút nhưng tuyệt đối không bao giờ công khai ý đồ bắt cả hai tay, anh không hề nghĩ đến kết quả này.

“Anh đi chơi vui vẻ, không cần phải lo lắng cho em”

“Tiêu Tinh!”

Nghe qua giống như là anh đã tức giận. Ô Tiêu Tinh dứt khoát bước nhanh hơn để nhanh chóng rời khỏi câu lạc bộ.

Vừa buồn đến uất ức còn cảm thấy khó chịu vô cùng, Ô Tiêu Tinh thầm nghĩ mình nên rộng rãi, cho người ta mượn anh, đáng lẽ anh phải vui vẻ mà dẫn cô ta nhanh chân rời đi mới đúng chứ, tại sao còn cố gắng giữ cô lại? Hay là muốn cô mất thể diện?

Làm gì có người nào ngu ngốc mà đem bạn trai của mình cho mượn hào phóng như vậy? Khắp thiên hạ chắc chỉ có một mình cô ngốc như cô mới làm như vậy. Thật ra Ô Tiêu Tinh hi vọng Kim Chính Dân sẽ đuổi theo cô, ngăn cô lại một lần nữa nhưng cuối cùng hi vọng khiến cho cô thật thất vọng. Rời khỏi câu lạc bộ, cô bước đi từ từ, vậy mà Kim Chính Dân cũng không đuổi theo, xem ra anh đã tiếp nhận ý tốt của cô rồi mang tiểu học muội xinh đẹp kia đi đến dự sinh nhật ngoài trời của chị cô ta!

Hừ! Đúng là loại người vô tình vô nghĩa.....

Một mặt, Ô Tiêu Tinh tức giận bản thân mình quá thiếu tự tin, một mặt cũng tức giận bạn trai không biết thương yêu cô, giữa hai người đã đến nước này, chắc sẽ sớm đoán trước được chuyện tiếp theo?

Ở trong mắt mọi người, Kim Chính Dân trời sinh tỏa sáng, sự hiện diện của anh như cục nam châm lớn có sức hút cực mạnh, hấp dẫn ánh mắt của người khác. Mặc dù gia cảnh cũng không khá lắm nhưng anh là người thông minh, năng lực học tập tốt, hơn nữa lại hào phóng, cá tính phóng khoáng, đối với bằng hữu xung quanh đều chăm sóc cho nên nhân duyên rất tốt. Nhìn lại bản thân, dáng dấp cũng không tính là tuyệt đẹp, lại thiếu tự tin, luôn là một người kì quái. Đi chung cùng Kim Chính Dân mấy ngày nay, nhiên lần cô gián tiếp hoặc trực tiếp nghe thấy người bên cạnh phê bình, nhạo báng rằng: “Làm sao mà Kim Chính Dân thích cô ta được chứ?”. Từ khi vừa bắt đầu qua lại với nhau đến bây giờ, cô vẫn luôn luôn tự đặt ra câu hỏi: Rốt cuộc, vì sao Chính Dân lại thích cô?

Dĩ nhiên, cô đã từng hỏi Chính Dân nhiều lần, nhiều đến mức khiến Chính Dân cảm thấy phiền hà nhưng cô vẫn không có cách nào an tâm. Với điều kiện của Chính Dân, anh có thể tìm được cô gái còn tốt hơn cô rất nhiều lần nhưng Chính Dân lại luôn nói là: “Bởi vì cảm thấy em rất đáng yêu, cho nên muốn ở bên cạnh em”. Câu trả lời cho câu hỏi của cô.

Cô thật sự đáng yêu sao?

Ở trong mắt Chính Dân, cô là một cô gái đáng yêu ư?

Nói cho cùng, cô không hề tự tin với bản thân mình.

Ở trong mắt Chính Dân, cô sẽ luôn luôn đáng yêu như vậy sao?

Nếu có một ngày nào đó, cô đột nhiên không còn đáng yêu nữa thì sao?! Như vậy, đến lúc đó, liệu Chính Dân có rời bỏ cô không?

Sự sợ hãi này vẫn luôn ở trong lòng của Ô Tiêu Tinh.

Cô chính là một cô gái khi yêu thường giận dỗi như vậy.

Biết rõ rằng Chính Dân không thích cô suy nghĩ lung tung, nhưng cô không thể khống chế được bản thân mình. Biết rõ rằng mình cần phải tự tin với bản thân một chút nhưng lại dễ tính cứng nhắc chỉ phối hàng động của cô, bất luận thế nào cũng không bao giờ hoạt bát được. Nếu cô có thể giống như tiểu học muội đó một chút thì tốt rồi. Trẻ tuổi, nhiệt tình và không che giấu khát vọng của bản thân với vật hay người mình thích, tràn đầy mưu tính mãnh liệt về cuộc sống và tương lai. .... Chính Dân sẽ bị cô gái như vậy hấp dẫn cũng là một chuyện rất bình thường.

Là vì cô chưa đủ tốt.

Ô Tiêu Tinh biết mình cần phải thay đổi, không chỉ ở tính tình, thái độ của cô mà còn ở những hành động giận dỗi của cô, cần phải tiến hành một cuộc cải tạo lớn, nhưng cô lại không có dũng khí thay đổi bản thân.

Không chỉ không có dũng khí, cô không biết rốt cuộc mình nên thay đổi mình như thế nào mới là tốt

Cứ tiếp tục những lời nói như vậy nữa, Chính Dân nhất định sẽ bị cô ta cướp đi. ....

Dĩ nhiên, cô đã từng hỏi Chính Dân nhiều lần, nhiều đến mức khiến Chính Dân cảm thấy phiền hà nhưng cô vẫn không có cách nào an tâm. Với điều kiện của Chính Dân, anh có thể tìm được cô gái còn tốt hơn cô rất nhiều lần nhưng Chính Dân lại luôn nói là: “Bởi vì cảm thấy em rất đáng yêu, cho nên muốn ở bên cạnh em”. Câu trả lời cho câu hỏi của cô.

Cô thật sự đáng yêu sao?

Ở trong mắt Chính Dân, cô là một cô gái đáng yêu ư?

Nói cho cùng, cô không hề tự tin với bản thân mình.

Ở trong mắt Chính Dân, cô sẽ luôn luôn đáng yêu như vậy sao?

Nếu có một ngày nào đó, cô đột nhiên không còn đáng yêu nữa thì sao?! Như vậy, đến lúc đó, liệu Chính Dân có rời bỏ cô không?

Sự sợ hãi này vẫn luôn ở trong lòng của Ô Tiêu Tinh.

Cô chính là một cô gái khi yêu thường giận dỗi như vậy.

Biết rõ rằng Chính Dân không thích cô suy nghĩ lung tung, nhưng cô không thể khống chế được bản thân mình. Biết rõ rằng mình cần phải tự tin với bản thân một chút nhưng lại dễ tính cứng nhắc chỉ phối hàng động của cô, bất luận thế nào cũng không bao giờ hoạt bát được. Nếu cô có thể giống như tiểu học muội đó một chút thì tốt rồi. Trẻ tuổi, nhiệt tình và không che giấu khát vọng của bản thân với vật hay người mình thích, tràn đầy mưu tính mãnh liệt về cuộc sống và tương lai. .... Chính Dân sẽ bị cô gái như vậy hấp dẫn cũng là một chuyện rất bình thường.

Là vì cô chưa đủ tốt.

Ô Tiêu Tinh biết mình cần phải thay đổi, không chỉ ở tính tình, thái độ của cô mà còn ở những hành động giận dỗi của cô, cần phải tiến hành một cuộc cải tạo lớn, nhưng cô lại không có dũng khí thay đổi bản thân.

Không chỉ không có dũng khí, cô không biết rốt cuộc mình nên thay đổi mình như thế nào mới là tốt

Cứ tiếp tục những lời nói như vậy nữa, Chính Dân nhất định sẽ bị cô ta cướp đi. ....

Ngay lập tức, rất nhiều suy nghĩ trái ngược cứ quần quanh nhau, khiến cho cô càng trở nên bi quan hơn, nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, cảm giác Chính Dân như muốn rời khỏi cô, hốc mắt Ô Tiêu Tinh rung rung. Bâng quơ đi trên đường, cô phát hiện ra càng lúc cô càng cách xa câu lạc bộ. Đột nhiên, đột nhiên cô vô lực ngồi xổm xuống, nước mắt lập tức tuôn ra như nước vỡ đê.

“Ô.....Chính Dân---...” Tại sao anh không đuổi theo đến đây tìm cô? Biết rõ cô đang hờn giận, lại không chịu ở bên an ủi cô. Chẳng lẽ anh tính cùng cô ta đi thật à?

“Em ghét nhìn thấy anh ở cùng một chỗ với học muội kia... Chính Dân, em ghen, em đang ghen đó!!!” Tại sao ở trước mặt anh, cô không bao giờ nói ra những lời này chứ? Những chuyện đau khổ, tâm trạng lo lắng, chỉ cần nói thẳng ra trước mặt anh là tốt rồi!

“Cô gái, cô làm sao vậy? Tại sao lại khóc đến đau lòng như vậy?”

Ô Tiêu Tinh dường như không nghe thấy những lời nói quan tâm xa lạ này cho đến khi đối phương vỗ nhẹ lên bả vai cô, lúc đó cô mới giật mình ngừng

đầu lên.

Một cô gái xinh đẹp mặt chiếc váy liền thân màu trắng đang mỉm cười với cô, vẻ mặt quan tâm không lời nào có thể miêu tả được. Lúc này Ô Tiêu Tinh mới giật mình, phát hiện ra mình đang ở bên đường khóc thút thít, bộ dáng thì chật vật nên thu hút không ít ánh mắt của người đi đường.

“Cô ổn chứ?”

Không biết tại sao, Tiêu Tinh cảm thấy gương mặt tươi cười của đối phương xem ra rất thành thật nhưng ở nơi tràn ngập sự lừa gạt, trộm cướp, ý xấu của những kẻ lừa gạt khiến xã hội vô cùng hỗn loạn nên cô không nên tùy tiện tiếp nhận lòng tốt của người xa lạ. Thế mà nhìn nụ cười của đối phương, cô chỉ biết ngây ngốc để cho người ta đỡ dậy.

Cái nắm tay êm ái truyền đến một cảm giác ấm áp vô cùng, Ô Tiêu Tinh vốn ngừng khóc nhưng lại không nhận được, nước mắt tụ lại nơi khóe mắt.

“Đừng khóc, đôi mắt xinh đẹp như thế không thích hợp để rơi nước mắt” Trần Thụy Thụy mỉm cười, an ủi cô: “Có chuyện gì đau lòng có thể nói cho tôi nghe được không?”

Trần Thụy Thụy vốn không có nào chống cự lại sự đáng yêu của cô gái nhỏ. Mỗi lần đi ở trên đường, cô sẽ không kìm lòng được mà nhìn chăm chăm vào những cô gái xinh đẹp, thỉnh thoảng còn dõi theo họ, thậm chí còn đến gần bắt chuyện, chăm chú ngắm nhìn và lắng nghe rồi khuyên can, dỗ ngọt hết lời, sau đó dẫn họ đến làm hầu gái cho tiệm cafe của cô.

“Tôi..... ô... ô.....” Mặc dù người an ủi cô không phải là Chính Dân nhưng vì nhận được sự an ủi, cho nên Ô Tiêu Tinh liền bật khóc to thành tiếng.

“Ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Trần Thụy Thụy giữ tay cô rồi đưa lên vai cô ấy, sau đó không ngừng vỗ nhẹ vào đầu cô. “Cô và tôi đến tiệm của tôi ngồi một chút, có gì uất ức muốn nói, tôi sẽ ở bên bầu bạn cùng cô.”

Cô gái xinh đẹp chỉ là một người đi đường vô tình bắt gặp lại muốn đưa cô đến tiệm cafe ngồi một chút. Tiệm đó ở đâu? Ô Tiêu Tinh bắt ngờ đến ngây ngẩn cả người. Bình thường mà nói, đáng ra cô nên có chút ý thức nghi ngờ mới đúng, ai biết được đối phương sẽ mang cô tới nơi nào? Nhưng vào giờ phút này, tâm hồn Ô Tiêu Tinh bất cứ giá nào cũng không muốn có tâm trạng tiêu cực, đằng nào Chính Dân cũng không quan tâm tới cô, cô cứ coi như là bị bắt cóc rồi bán tới nơi nào cũng không sao.

Dù sao cũng chẳng có ai quan tâm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Nghe thấy sát vách truyền đến tiếng mở cửa, Kim Chính Dân nhanh chóng liếc nhìn đồng hồ trên tường một cái. Đã qua nửa đêm, bây giờ là rạng sáng 0 giờ 45 phút, Tiêu Tinh vẫn ổn chứ??? Sao lại dám ở bên ngoài đến nửa đêm mới về! Kim Chính Dân nói thầm một tiếng rồi xoay người xuống giường, mở cửa rồi đi đến cửa phòng Tiêu Tinh, không có gõ cửa cũng không ấn chuông điện, trực tiếp mở cửa đi vào phòng của Tiêu Tinh.

Nghỉ hè năm nay, cả hai người họ bắt đầu triển khai loại cuộc sống bán ở chung, mặc dù mỗi người thuê một gian phòng nhưng hơn một nửa buổi tối, có một căn phòng bị bỏ trống.

Lúc ấy, quyết định dời đến ở sát vách cùng Tiêu Tinh cho tiện, Kim Chính Dân vẫn ở trong kí túc xá của trường, tiền thuê phòng khác xa so với dự tính khiến Tiêu Tinh không kịp kiểm tiền trả tiền phòng, vì thế anh gần như chỉ ở phòng máy vi tính của trường, vừa học vừa làm thêm nhiều giờ, thậm chí còn ra ngoài làm thầy giáo dạy kèm tại nhà. Anh cố gắng như vậy đi làm kiểm tiền tất cả đều là vì Tiêu Tinh, không ngờ Tiêu Tinh ngốc nghếch lại cả ngày lẫn đêm đều ăn dầm lung tung, suy nghĩ lung tung, coi anh là kẻ vô lương tâm chuyên bắt cá hai tay. Mặc dù mọi người gặp anh đều thích nhưng anh cũng không phải cái loại đó, không phải không bao giờ cự tuyệt người khác, đặc biệt đối với bạn gái, anh lại càng vô cùng kén chọn. Cho nên thích Tiêu Tinh là kết quả anh quan sát ước chừng một năm sau mới quyết định. Một người đàn ông lạnh lùng như anh làm sao có thể tùy tiện thích người khác liền bắt cả hai tay.

Tiêu Tinh ngốc nghếch, hôm nay cô không đáng yêu một chút nào cả, ăn dầm lung tung đã thế không nể mặt anh, xem ra không dạy dỗ cô tốt không được mà.....

Cửa vừa mở ra, Kim Chính Dân tức giận, dùng dùi xông vào, không ngờ người bị hù không phải Tiêu Tinh mà là bản thân Kim Chính Dân.

“Anh.....” Không dám tin, cặp mắt tròn to, Kim Chính Dân đưa ngón trỏ ra chỉ vào trong phòng, cô hầu gái đáng yêu trước mắt như bước ra từ thế giới Anime. “Em đang mặc loại quần áo gì vậy?”

Váy liền thân màu hồng nhạt, cộng thêm chiếc tạp dề trắng viền tơ và khăn đội đầu của hầu gái, Tiêu Tinh của anh cứ như biến thành người khác vậy. Bộ dáng đáng yêu này khiến cho tim anh đập nhanh hơn. Dĩ nhiên, nghĩ như vậy không phải ý chỉ bình thường Tiêu Tinh xem ra không đủ đáng yêu mà là bây giờ cô ăn mặc như vậy khiến làn da thêm trắng nõn nà, vô cùng đáng yêu, đáng yêu không để đâu cho hết.

“Em. ....” Ô Tiêu Tinh không nhận được, gương mặt tràn đầy sự ngượng ngùng, đến trước mặt bạn trai chậm rãi xoay một vòng. “Có đẹp không ạ?”

Khi cô chuẩn bị quyết định muốn phóng túng mình thật tốt, thử làm chuyện chuyện xấu một lần thì vô tình gặp được cô gái xinh đẹp kia ở trên đường rồi được cô gái ấy đưa cô vào trong quán cà phê hầu gái, kiên nhẫn lắng nghe cô tâm sự. Sau khi nghe tất cả những chuyện buồn trong lòng cô, cô gái ấy nói đúng trọng tâm vấn đề, khuyên bảo cô phải nên có lòng tin với chính mình một chút, tiếp theo liền hỏi cô có hứng thú đi làm hầu gái trong tiệm hay không.

Cô gái xinh đẹp kia chính là quản lý hầu gái, luôn khen ngợi dung mạo của cô thật đáng yêu, thật là xinh đẹp, ngay cả khi khóc, bộ dáng cũng vô cùng diễm đạm, đáng yêu, chọc cho người ta đau lòng. Nếu mặc vào người trang phục nữ hầu gái của bọn họ nhất định sẽ biến thân trở thành sát thủ trái tim đàn ông.

Thật ra Ô Tiêu Tinh không quan tâm mình có thật là có thể biến thân thành sát thủ trái tim đàn ông hay không, cô chỉ nghĩ rằng cần phải thay đổi bản thân, hoàn toàn chỉ vì lấy lòng một người! Kim Chính Dân! Bạn trai cô giống như đang muốn thay lòng đổi dạ với cô.

Trong lúc đang thử mặc trang phục đáng yêu của nữ hầu gái trong quán cà phê, cô nhận ra mọi người ở đây đều gọi vị quản lý xinh đẹp kia là “chị Thụy Thụy” nên cô cũng theo đó mà xưng hô như vậy với cô ấy. Chị Thụy Thụy đang giúp cô thắt dây phía sau lưng thành một cái nơ con bướm thật to rồi đùa giỡn hỏi cô có muốn trực tiếp mặc bộ đồ này về nhà hay không. Sau ít phút nghĩ tới nghĩ lui, ở giữa tình huống tình cảm đang có dấu hiệu từ từ phai nhạt dần, xác thực sẽ cần tới thay đổi khẩu vị một chút để kích thích.

Ô Tiêu Tinh nhìn mình trong gương, buộc lại như vậy để lộ phần eo nhỏ nhắn, để lộ thân hình nhu mỹ, đằng sau chiếc tạp dề viền tơ kia có thể nhìn thấy váy ngắn màu hồng cùng cặp đùi ngọc trắng nõn, tạo hình chuyển biến 180 độ.

Nếu như Chính Dân thấy cô ăn mặc như vậy, chắc anh nhất định sẽ rất giật mình!

Hồi tưởng việc bạn trai ở bên cạnh tiểu học muội, cô ta mặc chiếc quần ngắn, để lộ ra cặp chân mảnh khảnh. Nói về dáng người, dáng của cô cũng không đến nổi tệ, chỉ là trang phục bình thường của cô luôn tuân theo quy củ bảo thủ, không có cơ hội bày ra chính mình. Nếu cô thật sự mặc trang phục hầu gái đứng trước mặt Chính Dân, anh nhất định sẽ kinh ngạc tới mức không đòi mất nổi.

Bây giờ, mọi suy đoán đều trở thành sự thật, Ô Tiêu Tinh xấu hổ ở trước mặt Kim Chính Dân mỉm cười, đang mong đợi anh hành động.

“Em biến mất cả buổi tối rồi cuộc là chạy đi đâu?”

Cô đương nhiên là đáng yêu không để đâu cho hết, mà bây giờ cũng không phải là lúc khen ngợi cô, anh biết Tiêu Tinh đang ghen, âm thầm biến mất là vì giận dữ anh, nhưng tại sao cô có thể ở trước mặt mọi người cho anh mượn một cách dễ dàng như vậy?

Làm gì có ai ngu ngốc tới mức tùy tiện cho người khác mượn bạn trai mình? Kim Chính Dân đi lên phía trước, nắm chặt lấy tay cô: “Em có biết anh rất lo lắng không? Đi tìm em khắp nơi mà không thấy, anh không biết phải làm gì hơn ngoài việc về nhà đứng đợi. Kết quả là em không chỉ đi chơi đến nửa đêm canh ba mới về mà ăn mặc thành bộ dạng này. ....”

Không ngờ không được anh khen ngợi mà còn bị mắng, Ô Tiêu Tinh khó chịu cúi đầu, coi như mình cố ý vì anh mà mặc đáng yêu như vậy, hay là Chính Dân không còn hứng thú với cô?

Giữa bọn họ....chẳng lẽ xong đời thật sao?

“Tại sao không nói chuyện?” Kim Chính Dân cực khổ đợi một đêm, chứng kiến việc cô cúi như đang trở lại bộ dạng lúc đầu, con tức giận dần dần tan ra. “Tiêu Tinh, em bỏ lại anh mà chạy mất, rồi cuộc là đi đến nơi nào?”

Tiêu Tinh của anh luôn luôn khéo léo, nhã nhặn, lịch sự, chưa bao giờ để cho anh phải lo lắng như thế. “Còn nữa, rồi cuộc là ai đã khiến cho em ăn mặc như vậy?”

“Anh----...không đi dự sinh nhật ngoài trời gì đó sao?” Ô Tiêu Tinh sâu kín hỏi.

“Em còn dám hỏi!” Kim Chính Dân ngồi xuống mép giường, đồng thời kéo cô đến gần trước mặt mình. “Tùy tiện liền cho người ta mượn anh, rồi cuộc em coi anh là cái gì? Nếu anh nghe lời em, đi với Dụ Dụ thật thì em cũng không để ý sao?”

“Em----... Không phải---...” Ô Tiêu Tinh vừa nghĩ tới cảnh Kim Chính Dân đi tình biệt ly, nước mắt liền bắt đầu tích tụ ở nơi hốc mắt. “Em không muốn anh đi cùng với cô ta....”

“Vậy sao em còn cố ý làm như vậy?”

Kim Chính Dân giận quá hóa cười, anh đương nhiên biết Tiêu Tinh bởi vì ghen đâm ra giận dữ nên mới cố ý làm như vậy, nhưng bây giờ tất cả những điều này đều không còn quan trọng nữa, quan trọng là: cô bỏ mặc anh cả một đêm rồi cuộc là đi đâu, còn nữa, tại sao cô lại ăn mặc thành ra như vậy.

Bây giờ đã trễ như thế này, cô mặc đồ đáng yêu như vậy đi ở trên đường không cảm thấy một chút sợ hãi nào hay sao? Trị an xã hội bây giờ hồng bét như vậy, anh sẽ lo lắng, cô rồi cuộc có biết hay không?

“Thật xin lỗi.....Thật ra em cũng không muốn làm như vậy.....”

“Đừng khóc, rõ ràng em làm sai vậy mà vẫn dám ở trước mặt anh khóc à?”

Giọng điệu Kim Chính Dân nghe có phần hung dữ nhưng kỳ thật cũng không phải muốn trách móc cô, và lại vừa nhìn thấy cô khóc, anh liền mềm lòng nhẹ nhàng lấy nắm tay của cô đẩy ra, kéo cô ngồi xuống đùi mình, anh có chút thô lỗ thay cô lau những giọt nước mắt trên mặt.

“Tại sao không trả lời anh? Đêm qua em đã đi đến nơi nào rồi hả? Là ai bắt em mặc như vậy?”

“Ồ ồ.....”

“Còn khóc.....Nói nhanh lên một chút.”

“Là chị Thụy Thụy nói.....cô ấy nói em mặc như vậy thoạt nhìn rất đáng yêu....muốn em - ... muốn em mặc cho anh xem....”

“Ai là chị Thụy Thụy?” Trong số những bạn bè của họ, có nhân vật số một nào tên Thụy Thụy sao?

“Tôi hôm nay em mới gặp chị Thụy Thụy ở trên đường...”

“Trời ơi...! Mới quen biết người ta hôm nay vậy mà em để cho cô ta cho em mặc trang phục thành bộ dạng này sao?” Kim Chính Dân không hiểu nên nổi giận, “Tiêu Tinh, em có bị cô ta lừa gạt đến những nơi kì quái gì hay không?” Chỉ một buổi tối không nhìn thấy cô thôi mà đã khiến cho anh không kịp thích ứng, xem ra sau này anh phải nghiêm khắc trông coi cô mới được.

“Ồ.....chị Thụy Thụy không phải là người kỳ quái đâu.....”

Mặc dù là một đại mỹ nhân công khai ở trên đường đến gần một cô gái đáng yêu, xem ra có chút kì lạ, nhưng chị Thụy Thụy không phải là người xấu. Quán cà phê hầu gái là nơi kinh doanh đứng đắn, ở bên trong là những cô hầu gái đáng yêu cư xử rất tốt nên cô chơi vui đến quên cả trời đất, để cho anh ở đây đợi cả buổi tối.

“Vậy cô ta làm gì?” Nước mắt Tiêu Tinh không ngừng rơi trên mặt, Kim Chính Dân không thể làm gì khác ngoài xoay người lại, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô. “Chỉ mới gặp lần đầu tiên mà thôi, em làm sao biết đối phương rốt cuộc là người tốt hay xấu. Đầu năm nay, bên ngoài người xấu rất nhiều, em nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.”

“Là cô hầu gái của tiệm cà phê đó..... chị Thụy Thụy thật sự không phải người xấu đâu! Không tin, hôm nào em dẫn anh đến đó, khi đó anh sẽ biết chị ấy tuyệt đối không phải là người xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.2

“Thật sao?” Mối Kim Chính Dân hơi mím lại, không phải là đáng vẻ rất dễ ý. “Nhìn em xem, cũng khóc thành mặt mèo rồi. Thật đáng tiếc, rõ ràng ăn mặc xinh đẹp như vậy nhưng bây giờ khóc làm lem hết phần trang điểm.”

“Chính Dân, em mặc đồ hầu gái có trở nên xinh đẹp hơn sao?” Ô Tiêu Tinh hít mũi một cái, mặc dù không có biện pháp nhìn bộ dáng của mình lúc này nhưng nước mắt, nước mũi chảy xuống làm tình huống thêm bi thảm, dù không soi gương cô cũng có thể tưởng tượng gương mặt thảm hại của cô bây giờ.

“Đừng. Em trở nên thật đáng yêu, rất đáng yêu.” Đáng yêu đến mức làm nhịp tim của anh không ngừng tăng gia tốc mà đập điên cuồng.

Nhưng mà, vì sao cô lại đặc biệt ăn mặc trở nên xinh đẹp cho anh nhìn? “Cái chị Thụy Thụy gì gì đó là kẻ giết dây, bắt em ăn mặc xinh đẹp như vậy sao? Hơn nữa bây giờ là nửa đêm, một mình đi trên đường về nhà, chẳng lẽ em không thấy sợ sao?”

“Anh yên tâm đi! Chị Thụy Thụy nhờ một chủ cửa hàng lái xe đưa em đến dưới lầu, cho khi nhìn thấy em bình an mở cửa vào nhà, người ấy mới rời đi.”

“Cái gì? Người chủ cửa hàng đó là ai? Em cho người đàn ông khác chở mình về nhà sao?”

“Em cũng không có biện pháp, xe của người chủ cửa ấy là xe hai người ngồi rất tiện lợi, chị Thụy Thụy lại không biết lái xe, em đương nhiên chỉ có thể nhờ vị khách đó đưa em về rồi....”

Ô Tiêu Tinh vội vã giải thích, nhưng hành động này chỉ khiến cho Kim Chính Dân cảm thấy tức giận hơn mà thôi.

“Về sau không cho phép em ở cùng với đám người kia trong quán đó nữa, có biết không?”

“Tại sao?” Ô Tiêu Tinh bất mãn mở tròn mắt, vừa mới khóc quá nhiều nên giờ dùng lực mở to mắt đã cảm thấy mắt rất đau. “Họ đều là người tốt, không

chỉ lắng nghe em kể khổ cả đêm, dịu dàng an ủi em mà còn khuyên em phải có lòng tin với bản thân mình một chút. Tâm tình em rối loạn đều đã được họ làm cho tiêu tan. Chính Dân, anh cần bản cũng không biết họ, tại sao lại phản đối em qua lại với họ chứ?”

Kim Chính Dân dừng lại một chút, phát hiện ra phản ứng khoa trương của mình, chỉ là anh quá mức lo lắng cho sự an nguy của cô chứ không phải ép buộc, hạn chết Tiêu Tinh kết giao bạn bè bên ngoài. Nhưng nghe thấy Tiêu Tinh bên cạnh bất kì người đàn ông nào, tinh thần anh có chút căng thẳng.

“Thật xin lỗi. Anh xin lỗi.” Kim Chính Dân thấp giọng thờ dài, sau đó ôm chặt cô vào trong ngực.

“Anh tìm em cả một đêm, em không chỉ tới khuya mới về, đã thế còn để cho người đàn ông khác đưa về nhà, anh không nhịn được nên ghen tị.”

Hơn nữa, Tiêu Tinh của anh tối nay lại ăn mặc đáng yêu như vậy, rất dễ khiến người khác ảo tưởng.

Ô Tiêu Tinh sững sờ nhìn anh. Chính Dân đang ghen, nói như vậy chẳng phải Chính Dân vẫn rất để ý tới cô sao?

“Chính Dân, anh còn yêu em sao?”

“Em hỏi vấn đề ngu ngốc gì thế? Anh đương nhiên là yêu em rồi!”

“Vậy.....Anh với tiểu học muội kia....”

“Dụ Dụ? Cô ta làm sao?” Kim Chính nghĩ, quả nhiên là liên quan tới vấn đề này, Đò gốc Tiêu Tinh này, rốt cuộc cũng có dũng khí hỏi chuyện anh.

Ô Tiêu Tinh chần chờ thật lâu, cục tức mắc ở trong cổ họng không nhịn được bùng phát, “Anh thích cô ta sao?”

“Dụ Dụ là một cô bé dễ thương.....”

Kim Chính Dân cố ý không trả lời trọng tâm vấn đề, tối nay Tiêu Tinh để cho anh lo lắng lâu như vậy, anh nhỏ mọn muốn làm tiểu nhân để trả thù.

Nghe chính miệng anh nói ra, Ô Tiêu Tinh không nhịn được cúi đầu nức nở. “Ồ.....Em biết ngay mà, dung mạo của cô ta đáng yêu như vậy, anh nhất định sẽ động lòng với cô ta.....”

“Em đúng là đồ ngốc!” Không ngờ lại chọc cho cô khóc, Kim Chính Dân vội vàng bổ sung thêm. “Mặc dù đúng là Dụ Dụ đáng yêu nhưng anh chỉ coi cô ta như một tiểu học muội mà thôi, tuyệt đối không có bất cứ tình cảm nào cả. Tiêu Tinh, em đừng có suy nghĩ lung tung nữa có được không?”

“Ồ.....Anh gạt người. Anh nhất định là thích cô ta, cho nên mới đối tốt với cô ta như vậy.....”

“Anh tốt với cô ta khi nào?” Kim Chính Dân ngạc nhiên hỏi ngược lại.

“Chỉ cần cô ta tìm anh nói chuyện, anh nhất định chỉ để ý một mình cô ta.....”

“Vậy em muốn anh phải làm thế nào? Nếu như sau này có học đệ, người ta đến tìm anh nói chuyện, chẳng lẽ anh phải giả bộ câm điếc không đáp lại sao?”

Anh không phải chỉ để ý đến một mình Dụ Dụ, bởi vì ở phòng máy của trường, vừa làm vừa học, anh đã hình thành thói quen thu nhận học đệ, học muội để cố vấn. Bất luận là ai, chỉ cần có vấn đề muốn tìm anh để bàn bạc, trao đổi, anh đều tận tâm giúp đỡ mọi người.

Điểm này Tiêu Tinh phải biết rất rõ mới đúng chứ?

Nhưng anh không hiểu tại sao Tiêu Tinh lại đặc biệt kiêng kỵ Lý Dụ Dụ, đúng là Dụ Dụ có ý đồ với anh, chỉ là anh không nghĩ tới Tiêu Tinh sẽ phản ứng kịch liệt như vậy.

“Được. Anh đồng ý với em, về sao anh sẽ tránh xa Dụ Dụ, như vậy được không?” Anh nói ra câu này là muốn hòa hoãn không khí, không ngờ Tiêu Tinh một chút vui vẻ cũng không có, anh liền vội vàng phủi sạch mọi quan hệ với tiểu học muội. “Tiêu Tinh, em không nên vì một người không liên quan mà giận anh, có được không?”

Ô Tiêu Tinh dĩ nhiên không muốn tiếp tục trách móc anh nữa. Tối nay cô lấy dũng khí trang điểm cho mình xinh đẹp lên là vì muốn lấy lại sự thân mật giữa hai người – cô cho là đã mấy đi cảm giác này. Để đáp lại lời anh, cô nhẹ nhàng hôn lên môi Kim Chính Dân. Trong quá khứ, Ô Tiêu Tinh chưa bao giờ chủ động trong phương diện này, luôn bị động ở trong ngực Kim Chính Dân, mặc cho anh quyết định, cho dù có lúc anh yêu cầu cô nên nóng bỏng hưởng ứng một chút nhưng cô vì xấu hổ nên không bao giờ buông thả bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.3

Nhưng tối nay, khi cô mặc trang phục đáng yêu của nữ hầu gái trông thật ngọt ngào, cảm giác giống như mình biến thành một người khác vậy. Nếu như Chính Dân cảm thấy ở một chỗ với cô dần dần không còn thú vị nữa, cô sẽ thử cố gắng thay đổi bản thân, khiến anh sinh ra hứng thú mới với cô.

“Chủ nhân.” Hôn được một lúc, Ô Tiêu Tinh đứng lên, lùi về phía sau mấy bước, sau đó cầm váy ngắn màu hồng nâng lên, làm theo những động tác mà chị Thụy Thụy và Như Nguyệt dạy cô, chậm rãi cúi chào Chính Dân một cái. “Hoan nghênh trở lại.”

“À?” Kim Chính Dân nhìn đến mặt mày choáng váng, mọi thứ đang êm đẹp đột nhiên chuyển biến thành đùa giỡn thế này?

“Tiêu Tinh.....em....” Cô giỏi lắm, dám mê hoặc anh?

“Anh ăn cơm tối chưa? Em có mang về ít bánh ngọt, anh có muốn ăn không?”

Kim Chính Dân cười cười: “Này! Đây là cách nói chuyện của nữ hầu gái sao? Chẳng dễ nghe chút nào cả.”

“A. Đừng nói nữa.” Ô Tiêu Tinh đột nhiên nhớ tới tối nay tiểu đáng yêu Như Nguyệt lúc dạy cô cũng có dặn dò những lời này, nữ hầu gái xác thực không bao giờ nói như vậy, ngay sau đó cô sửa lại: “Chủ nhân có đói bụng không ạ? Để Tiêu Tinh phục vụ ngài ăn bánh ngọt nha!”

Lúc rời đi, chị Thụy Thụy có cầm một hộp bánh ngọt đưa cho cô, vì cả buổi tối cô không ăn gì cả, mà về nhà cũng chẳng có đồ ăn gì, bỏ qua chuyện giảng hòa với Chính Dân, cô đột nhiên có cảm giác đói bụng.

Ô Tiêu Tinh đứng lên, chuẩn bị đi lấy hộp bánh bị cô để quên trên tủ đựng giày gần cửa, nhưng đột nhiên, một sức mạnh kéo cả người cô áp lên giường.

“Ăn bánh ngọt gì chứ. Chủ nhân của em lại có vẻ muốn ăn cô bé hầu gái đáng yêu trước mắt hơn?” Khóe môi Kim Chính Dân nở nụ cười tà ác, ánh mắt sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng kiều diễm của Tiêu Tinh. “Thế nào, cho ăn sao?”

Đây là câu hỏi gì vậy? Ô Tiêu Tinh cảm giác gương mặt nóng lên như lửa đốt, sao lại hỏi cô muốn cho ăn sao? Muốn cô trả lời thế nào bây giờ.....

“Sao không trả lời? Hửm?” Kim Chính Dân đưa tay lên, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới tràn ngập nước mắt của cô, mặc dù khóc thành một con mèo nhỏ nhưng anh không để ý chút nào cả. Mặc kệ Tiêu Tinh của anh thế nào, trong mắt anh đều là đẹp nhất.

“Chủ nhân đang hỏi em đây...”

“Người ta.....không biết đâu!”

“Vì sao ‘người ta’ không biết?” Bàn tay vuốt ve mặt cô từ từ lướt qua cằm cổ tỉ mỉ của cô. Tới phần ngực tròn trịa phập phồng lên xuống theo hô hấp của cô. Cảm giác mềm mại này làm anh không nhịn được chạm thêm lần nữa.

Cuối cùng dứt khoát bao trọn lại, nhiệt tình xoa nắn.

“Em mặc như vậy trở về nhà không phải là để cho anh thưởng thức sao? Em cố ý hấp dẫn anh đúng không?”

Không ngờ ý định của cô lại dễ dàng bị nhìn ra như thế, Ô Tiêu Tinh xấu hổ nên nhắm mắt lại chịu đựng. Nhưng cả người Kim Chính Dân đột nhiên đè trên người cô, đối mặt với cô, đôi mắt thâm tình không ngừng nhìn cô, hại cô căn bản không thể nhắm mắt lại được.

“Như vậy liền xấu hổ sao?” Kim Chính Dân vừa hôn cô vừa không kịp chờ đợi mà cời quần áo trên người cô.

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên, sao lại đỏ mặt thành ra thế này?” Hai người lui tới chừng nửa năm thì xảy ra quan hệ thân mật, dĩ nhiên, toàn bộ quá trình đều do anh chủ đạo. Ở phương diện tình dục, cả người đều vô cùng hợp nhau, ít nhất, vào thời điểm anh muốn, Tiêu Tinh chưa từng cự tuyệt anh, có điều, Tiêu Tinh cũng chưa từng chủ động yêu cầu gì cả. Kim Chính Dân cho rằng cô gái bình thường đều có dáng vẻ như vậy, bị động và hàm súc. Mỗi lần thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, anh luôn nhiệt huyết sôi trào, không khống chế được mình.

Khi chiếc nơ con bướm ở eo, tạp dề viền tơ, váy ngắn liền thân màu hồng nhạt cùng áo lót bị cởi xuống, Kim Chính Dân nhìn thấy hình ảnh quen thuộc trong trí nhớ, một Tiêu Tinh trời sinh tính hay xấu hổ, chất phác lại e lệ.

Trên cổ trắng của cô, da thịt ửng hồng như bị ai đánh thương nhưng lại hấp dẫn mạnh liệt ánh mắt của anh. Bàn tay không nhịn được dán lên, theo sự trơn mềm mà sờ theo một đường tuyệt đẹp đến phần bụng bằng phẳng rồi lưu luyến dời lên về phía bộ ngực mềm mại của cô.

Bàn tay xoa nắn một hồi, Kim Chính Dân cúi đầu xuống, mút chặt lấy bông hoa anh đào đỏ mọng, môi lưỡi thay nhau trêu chọc, nghe thấy Tiêu Tinh khẽ ngâm những âm thanh mê người, khí huyết của anh theo đó sôi trào lên.

"Tiêu Tinh.... .."

Kim Chính Dân thẳng người, cởi áo T shirt ra, nửa người trên trần trụi ngay sau đó lại trở về dán chặt lấy người cô. Vì gương mặt đỏ ửng của cô thật sự rất đáng yêu, anh không nhịn được lại hôn lấy môi cô, đầu lưỡi cạy mạnh, xông vào trong cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô, nhiệt tình hôn sâu.

Bộ ngực mềm mại của Ô Tiêu Tinh bị áp chế trong lồng ngực kiên cố của Kim Chính Dân. Môi bị đoạt lấy mặc cho anh không khách khí rút môi không ngừng, sức nặng đè trên người như không thể gián đoạn nụ hôn nóng bỏng này, làm cho cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Rốt cuộc, Kim Chính Dân cũng rời khỏi đôi môi của cô, ngực Tiêu Tinh không ngừng phập phồng. Bị hôn đến sưng cả miệng nhỏ nhắn, lỗ mũi liệu mạng hít thở không khí. Khi nhìn thấy Kim Chính Dân cởi bỏ quần dài rồi trở về áp chế trên người cô, mặt cô đỏ tới mang tai rồi thẹn thùng nhắm mắt lại.

Biết tính cô hay e lệ, tối nay lại dám mặc như vậy trở về hấp dẫn anh, cũng đã là cực hạn của cô rồi. Trong lòng Kim Chính Dân vừa cảm kích vừa không nhận được nhiệt tình ở trên người cô, không chờ đợi mà kéo quần lót của cô xuống.

Đêm nay, tâm tình của anh lúc nóng lúc lạnh, vừa lạnh vừa nóng chung quy lại là ảm áp.

Ô Tiêu Tinh đồng ý cho người ta mượn anh, phản ứng ghen tức mặt liệt xuất hiện anh cũng không nói, cô thậm chí bỏ anh lại một mình mà quay đầu chạy mất, không chỉ có như thế, cô còn ở bên ngoài đi đến nửa đêm canh ba mới trở về, lần này cô ăn mặc có ý đồ hấp dẫn anh. Nếu không phải biết cô cần thận trọng lời nói, anh sẽ cho rằng ô học nói xấu cũng không chừng.

“Tiêu Tinh.....” Thấy cô thẹn thùng nhìn trộm động tác của mình, Kim Chính Dân vừa cười vừa tách hai chân của cô ra, để cho dục vọng dưới bụng vì cô mà dâng lên, thân mật dán chặt ở chỗ mở rộng mê người giữa hai chân cô, như có như không hỏi cô: “Muốn anh sao?”

Bàn tay nhỏ bé của Ô Tiêu Tinh che lấy gương mặt ửng đỏ. Nửa người dưới của mình, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của anh rồi, lúc này anh còn hỏi cô chuyện này làm gì cơ chứ?

Thật ra Kim Chính Dân cũng không định nghe cô trả lời, anh vươn tay đến tú đầu giường, lấy ‘bcs’, vừa mang vào chuẩn bị vừa cúi đầu thăm dò, nhìn phong cảnh ngọt ngào mê người giữa hai chân cô.

“Tiêu Tinh, anh nghĩ anh muốn em.”

Biết cô tuyệt đối không có khả năng đáp lại loại cổ ý khiêu tình của anh, Kim Chính Dân lại gần, chống đỡ nơi chật chội ấy, khiến dục vọng nóng bỏng đi vào sâu trong thân thể ảm áp của cô.

"Ừ...a..."

“Anh biết em muốn anh mà.” Cho nên, dù cô xấu hổ không chịu trả lời, anh cũng hiểu vào giờ phút này nên làm như thế nào mới có thể làm cho hai người đồng thời cảm thấy hài lòng, ý loạn tình mê.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3.1

Đột nhiên, nơi nào đó trong phòng vang lên tiếng chuông nhỏ đến mức không thể nghe thấy, vừa mới kết thúc một cuộc hoan ái vô cùng tinh tế, ôm lấy thân thể mềm mại của Tiêu Tinh đang ngủ thật say, Kim Chính Dân mơ mơ màng màng mở mắt. Là tiếng chuông điện thoại di động của anh.

Càng đến gần, tiếng chuông càng vang hơn, rồi lại vang lên lần nữa, không tới năm giây sau, tiếng chuông lại vang lên tiếp.

Kim Chính Dân lục lọi chiếc quần dài bị mình ném xuống giường, lấy điện thoại di động ra ngoài, động tác mặc dù chậm rãi và nhẹ nhàng nhưng Tiêu Tinh ở trong ngực anh đã sớm bị tiếng chuông kia đánh thức.

“Chính Dân, đã trễ thế này vẫn có người gọi điện cho anh à?”

"Ừm..."

Màn hình hiện lên cái tên Lý Dụ Dụ, Kim Chính Dân không khỏi nhíu mày. Đã trễ thế này, học muội Dụ Dụ tìm anh có việc gì? Nhìn thấy phản ứng của anh, Ô Tiêu Tinh không nhìn được tiến tới liếc nhìn, vừa nhìn thấy ba chữ Lý Dụ Dụ, sắc mặt cô cũng trở nên khó coi.

Lần thứ hai tiếng chuông reo hết, điện thoại di động trở về yên lặng, Kim Chính Dân liếc nhìn Tiêu Tinh một cái, thấy sắc mặt cô không tốt, chắc lại đang ghen, anh định tắt điện thoại rồi ôm cô ngủ tiếp thì di động lại vang lên.

“A.....Đã trễ thế này mà cô ta còn gọi tôi, chắc là có chuyện gì đó rất gấp! Tiêu Tinh, anh nghe điện thoại một chút. Em vạn lần không được suy nghĩ lung tung đâu đó.”

Ô Tiêu Tinh khẽ rêu lên một tiếng rồi quay người, vui mặt trong trong gối. Mặc dù cô làm vẻ như không quan tâm nhưng thật ra cô rất tò mò muốn biết lý do đêm hôm khuya khoác như vậy, cô ta không ngừng gọi điện đến quấy rầy Chính Dân rốt cuộc là chuyện khẩn cấp gì. Cho nên, dù xoay người sang

chỗ khác, lỗ tai lại vênh lên, cố gắng nghe lén cuộc nói chuyện của Chính Dân.

“Hả? Đúng, là anh.” Giọng nói của Kim Chính Dân vừa trầm thấp vừa mang theo chút nghiêm nghị. Đêm khuya gọi điện làm phiền người khác khiến anh có chút tức giận nhưng lúc anh nghe thấy đầu bên kia, Dụ Dụ đang kêu cứu, anh lập tức bật dậy khỏi giường, nhặt quần áo tán loạn trên mặt đất mặc vào. “Hả? Có thật không? Được, em đừng sợ... Ở yên ở đó... Anh đến cứu em ngay đây.”

Ở trên giường, Ô Tiêu Tinh không dám tin, liền ngồi dậy. “Chính Dân bây giờ... anh định ra ngoài sao?” Vì cô ta sao?

“Tiêu Tinh, Dụ Dụ đang trở về từ sinh nhật ngoài trời của học tỷ, ở trên đường hình như bị hai tên côn đồ muốn giờ trò, cô ấy hiện đang ở trong cửa hàng tiện lợi gọi điện cho anh. Cô ấy rất sợ ra ngoài sẽ bị hai người xấu đó giờ trò.”

“Vậy tại sao cô ta lại gọi cho anh? Nói cô ta gọi điện thoại báo cảnh sát đi! Nếu không thì gọi điện thoại kêu taxi là được, tại sao cố tình gọi điện cho bạn trai của người khác?”

“Tiêu Tinh, chỗ đó cách chỗ chúng ta không xa, anh chỉ đến xem một chút thôi, hơn nữa bây giờ là nửa đêm, Dụ Dụ chỉ có một mình, nhất định sẽ cảm thấy rất sợ, anh đi một chút rồi về. Em ngủ tiếp đi, anh đưa cô ấy về nhà sẽ lập tức trở về.”

“Chính Dân, anh đừng để ý đến cô ta nữa được không? Nhất định sẽ có người khác có thể giúp đỡ cô ta mà.”

Ô Tiêu Tinh thật sự muốn ích kỷ nói như vậy, nhưng Chính Dân đã biết được chuyện này tuyệt đối sẽ không thờ ơ, lạnh nhạt, cho nên cô có nói cũng như không. Trong khoảng thời gian này, Chính Dân đã mặc quần áo chỉnh ra, chuẩn bị ra khỏi nhà. “Tiêu Tinh, em đừng suy nghĩ lung tung! Anh chỉ làm theo nghĩa vụ giúp đỡ người học cùng trường thôi, dù sao cũng là chuyện an nguy của học muội, xử lý xong anh sẽ lập tức trở về, em nhanh ngủ tiếp đi, ngoan nha.”

Sau khi thấy Kim Chính Dân lao nhanh ra khỏi cửa, Ô Tiêu Tinh có chút buồn bã nằm xuống giường.

Mặc kệ cô có ghen thế nào cũng không thể ngăn cản Chính Dân làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tính cách Chính Dân luôn là như vậy, mặc kệ ai cầu xin anh, anh cũng đều tận tâm tận lực giúp đỡ đối phương.

Hai người ở bên này lâu nay, tình huống như thế này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng lần này Chính Dân lại bỏ rơi cô đi giúp đỡ đối tượng là một tiểu học muội xinh đẹp đang để ý đến Chính Dân, bảo sao cô không lo lắng, không suy nghĩ lung tung cho được.

Chuyện tình cảm giữa hai người, sau một thời gian qua lại với nhau dễ dàng sinh cảm giác. Đối phương đang nghĩ gì, chỉ cần nhìn phản ứng dù rất nhỏ cũng có thể biết được. Giữa hai người đột nhiên có người thứ ba xuất hiện, sẽ bắt đầu có sự biến đổi, hơn nữa, người thứ ba đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng để tiếp cận bọn họ --...

Ô Tiêu Tinh chán nản vùi mặt vào gối.

Cô và Chính Dân liệu có thể vượt qua cửa ải này hay không?

Mà cô, biết rõ ràng rằng mình chỉ là “vỏ xe phòng hồ”, đã thế không nghĩ ra phương pháp giải quyết tốt. Nếu như cô và Chính Dân chia tay vì người thứ ba xen vào, cô ta phải chịu trách nhiệm chứ?

Dù cô biết rõ có người thứ ba xen vào giữa hai người nhưng cố gắng làm gì cũng không được, chỉ có thể ngậm ngùi nhìn người thứ ba từng bước một đến gần hai người, cuối cùng không khách khí chút nào mà cướp Chính Dân đi.

“A!” Ô Tiêu Tinh ảo não vùi mặt trong gối kêu to.

Quan niệm của cô, tình cảm là chuyện xuất phát từ hai phía, nếu như Chính Dân lạnh lùng với cô thì với tiểu học muội kia lại ngược lại. Có lẽ đến lúc đó, dù cô không muốn, cô cũng đành phải buông tay Chính Dân!

Không đúng sao?

Nếu như cô cứ gượng ép ở bên cạnh Chính Dân, không phải đang làm cả ba người thêm đau khổ sao?

Suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập trong đầu cô, Ô Tiêu Tinh không chịu nổi đè nén, sợ không đề nén được sẽ dẫn đến khủng hoảng khiến cô chỉ có thể điên cuồng la hét mới có thể nói ra những buồn phiền trong lòng.

“A___ a a ___ a a a!” Âm thanh hoàn hảo vang lên đã được chiếc gối giảm bớt. Nếu không có chiếc gối, âm thanh có thể truyền đi rất xa, nếu không có tầng lầu này, những người hàng xóm bên cạnh chắc chắn sẽ nghe thấy. Ô Tiêu Tinh mơ mơ màng màng không muốn nghĩ thêm gì nữa. Vì Chính Dân đã đồng ý với cô sẽ trở lại ngay lập tức nên tinh thần cô trở nên tỉnh táo, muốn chờ Chính Dân trở về thì cô mới an tâm ngủ tiếp. Nhưng đã bốn giờ, năm giờ đều đi qua, bây giờ là sáu giờ sáng, sắc trời bên ngoài cũng sáng rồi, vậy mà Chính Dân vẫn chưa về, cũng không gọi điện thoại nữa. Thức cả đêm rồi, cuối cùng tâm tình hoảng loạn của Ô Tiêu Tinh giảm bớt một chút, buồn ngủ nhắm mắt lại.

Cô ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa. Tỉnh lại, chỗ bên cạnh vẫn vắng lạnh như cũ. Rửa mặt xong, Ô Tiêu Tinh đến phòng của Chính Dân sát vách bên cạnh để xem thế nào. Vẫn như cũ. Không có chút tung tích.

Con sốt ruột trong người cô dần lan ra. Gọi điện thoại cho Chính Dân thì không trả lời, cô đành chuyển sang dùng hộp thư âm thanh nhắc nhở, rồi gọi

điện thoại tới phòng máy tính của trường học – nơi Chính Dân đang làm việc, thì nghe thấy một sinh viên nói hôm nay Chính Dân đã gọi điện thoại xin phép nghỉ, nhờ một học đệ cùng phòng thay mình làm việc.

Nếu như anh có thời gian gọi điện thoại đến phòng máy xin nghỉ rồi nhờ học đệ làm dùm, tại sao anh không gọi cho cô dù chỉ một cú điện thoại? Biết rõ cô nhất định sẽ lo lắng, tại sao anh không liên lạc với cô? Ô Tiêu Tinh ngồi phịch xuống giường lớn của Chính Dân, sững sờ một lúc thật lâu. Tâm tình lo lắng kéo dài suốt cả một đêm cộng thêm thói quen hay suy nghĩ lung tung làm những gì trong đầu thêm rối loạn, nhất thời làm cô cảm thấy hô hấp thật khó khăn. ... Chính Dân ở chung một chỗ cả đêm với học muội, bọn học chẳng lẽ --... đã xảy ra chuyện gì ư?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 3.2

Ô Tiêu Tinh cầm điện thoại lên, gọi cho Kim Chính Dân thêm một lần nữa, sau đó lần lượt chuyển vào hộp thư thoại. Âm thanh lạnh lẽo này giống như đang cười nhạo cô vậy.

Tại sao Chính Dân không nghe điện thoại? Tại sao Chính Dân không liên lạc với cô?

Tại sao?

Tại sao tối hôm qua Chính Dân lại bỏ cô một mình để đi giúp cô ta?

Tại sao cô lại ngủ gật đến mức không lên tiếng ngăn cản anh?

Đầu cô chập nhích những điều hồi tiến cùng oán hận, cảm giác giống như giãy tiếp theo đầu cô sẽ nổ tung, Ô Tiêu Tinh bỗng đứng lên, đi ra ngoài.

Cô không thể ở lại nơi này được nữa. Nếu cô còn ngồi ở đây đợi người ta rồi suy nghĩ lung tung, cô sẽ điên lên mất. Cơ mà, bây giờ cô có thể đi đâu đây?

Đi xuống dưới lầu, đứng bên ngoài vỉa hè, đang lúc Tiêu Tinh mù mờ không biết nên làm thế nào thì một chiếc xe nhỏ quen thuộc dừng ở trước mặt cô.

“Tiêu Tinh, sao em lại đứng ngơ ngẩn ở đây vậy?” Ô Tiêu Tinh lấy lại bình tĩnh thì phát hiện ra người gọi cô chính là người cô mới quen tối hôm qua – Trần Thụy Thụy, người lái xe chính là bạn trai của cô ấy – Nhâm Phong – chủ quản lý quán cà phê có những cô hầu gái xinh đẹp.

Ngày hôm qua, chủ quản lý có đề cập với cô rằng anh và chị Thụy Thụy sẽ sống ở sát bên nhà cô vậy mà hôm nay lại khéo gặp hai người như vậy.

Vừa nhìn thấy gương mặt mỉm cười ấm áp của chị Thụy Thụy, Ô Tiêu Tinh khóc òa lên.

"Ô... chị Thụy Thụy....."

Phải công nhận rằng cả người tương đối hợp ý nhau. Chị Thụy Thụy luôn đem đến cho cô cảm giác an toàn như một người chị gái trong nhà, vì thế, ở trước mặt cô ấy, cô hoàn toàn không có một chút đề phòng nào cả mà bày tỏ những tâm tình trong lòng ra.

“Tiêu Tinh, em làm sao vậy? Sao lại khóc nữa rồi?”

Cô chỉ nghĩ rằng dừng xe để chào hỏi một chút, thấy Ô Tiêu Tinh khóc lớn tiếng như vậy, Trần Thụy Thụy vội vàng xuống xe, đến bên cạnh cô.

"Ô ô --. . ."

Mỗi khi đau lòng, được người khác an ủi, Ô Tiêu Tinh liền bộc phát khóc lớn tiếng để phát tiết những nỗi buồn nặng nề trong lòng, cộng thêm hôm nay cô thực sự có cảm giác hoang mang lo sợ, chị Thụy Thụy xuất hiện quả thật giống như thiên sứ giúp đỡ khiến cô chỉ muốn khóc thật sáng khoái để loại bỏ những lo lắng cùng nghi hoặc trong lòng.

Ô Tiêu Tinh vui mừng vào ngực Trần Thụy Thụy như một đứa bé thích làm nũng. Dù sao ngày hôm qua cũng mất mặt rồi, hôm nay cô cũng không sợ mất mặt thêm lần nữa. Trần Thụy Thụy không ngừng vỗ nhẹ vào lưng Tiêu Tinh, nhẹ giọng an ủi cô, rồi quay đầu nói với bạn trai: “Phong, anh về tiệm trước đi. Em sợ mấy hầu gái đáng yêu đến tiệm lại không thấy quản lý đâu. Em ở lại đây một chút, xem tình hình thế nào rồi sẽ gọi lại cho anh sau.”

“Thụy, em định để cho cô ấy ở giữa đường lớn mà khóc lóc om sòm sao?” Bộ dạng lúc này chẳng đẹp chút nào cả! Nhâm Phong liền đề nghị: “Cả hai lên xe đi, cùng đến tiệm rồi hẳn nói chuyện.”

Nơi này cách tiệm của bọn họ chỉ có một đoạn đường ngắn mà thôi với lại thân hình của cả hai cô gái đều nhỏ nhắn như vậy, chịu khó chen chúc trong một chỗ ghế phụ tuyệt đối không thành vấn đề. Đưa cô gái đáng yêu này tới tiệm dù sao cũng hơn là để cho cô ở trên đường ngồi khóc như vậy sẽ gây ồn ào, khó chịu.

“Cũng được!” Trần Thụy Thụy nhẹ nhàng đỡ Ô Tiêu Tinh để cô chịu lên xe. Trần Thụy Thụy ngồi vào trong xe trước sau đó kéo Ô Tiêu Tinh ngồi lên đùi mình, đóng cửa xe lại rồi xe chạy thẳng tấp đến tiệm cà phê Nữ hầu gái đáng yêu.

Mười hai giờ trưa chính là thời điểm bận rộn, khách hàng xếp thành một hàng dài, hai quầy thu ngân cũng không làm xuể. Trong tiệm chật ních những vị khách đang đứng chờ, Trần Thụy Thụy vào trong tiệm tuy có chút bực bội nhưng cũng buồn cười, chắc lười: “Thật chết người, hôm nay không phải ngày nghỉ, sao khách hàng lại đến đông thế này?”

Kéo Ô Tiêu Tinh với đôi mắt đỏ hoe vào trong phòng nghỉ, Trần Thụy Thụy nhìn cô đầy ý xin lỗi: “Xin lỗi, trong tiệm hiện giờ đang rất bận, em ngồi đợi ở đây một chút, chị Thụy Thụy đi bồi người ta nói chuyện. Em ngoan ngoãn ngồi ở đây không được chạy loạn, được chứ?”

"Vâng...."

Đây là nơi cô ngồi đợi tối hôm qua cho nên không có cảm giác xa lạ nào cả. Sau khi Trần Thụy Thụy rời khỏi phòng nghỉ, Ô Tiêu Tinh gục xuống bàn, vừa mới khóc một trận nên cô có chút mệt mỏi. Cô lại lấy di động ra, gọi điện cho Chính Dân nhưng vẫn là giọng nói để lại lời nói bằng hộp thư nhắc nhở. Ô Tiêu Tinh thở dài một tiếng, nghĩ thầm Chính Dân đã yêu cô ta thật rồi, vậy tại sao không trực tiếp dứt khoát nói với cô chứ? Mất tích cả đêm, điện thoại cũng không chịu nhận chẳng phải đang cố ý nhắc cô nói ra lời chia tay sao?

Dẫu vậy, trong lòng cô lại văng vẳng một âm thanh: Không, sẽ không, Chính Dân không phải là hạng người đó. Tối hôm qua, không phải anh nói anh thích cô sao? Chính Dân vẫn còn yêu cô, Chính Dân không thể nào thay lòng đổi dạ được.....

Nhưng sự thật trước mắt, sau khi Chính Dân nhận điện thoại của tiểu học muội liền bỏ lại cô một mình giữa đêm khuya mà đi ra ngoài, đến buổi trưa hôm nay lại không liên lạc được. Rốt cuộc anh đang chuẩn bị những gì? Tình huống thế này liệu cô có thể quên được không?

Nghĩ đi nghĩ lại khiến cô lại nước mắt lưng tròng, đã chờ trào ra. Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên, người mở cửa phòng nghỉ đi vào: “Tiêu Tinh, cái này cho em.”

Triệu Như Nguyệt đẩy một phần bữa ăn từ cửa đi vào, vừa tiến vào phòng nghỉ ngồi liền thấy hai mắt Tiêu Tinh rung rung, bộ dạng trông thê thảm, vội vàng bước nhanh tới: “Lệ mỹ nhân, tại sao em lại khóc? Ngoan nào, chị Thụy Thụy hiện đang rất bận, để chị tạm thời vào vai thùng rác tâm sự của em nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 3.3

“Chị. ....Chị không đi làm việc à?” Ô Tiêu Tinh bị mang vào trong quán cũng bị dọa cho giật mình, thì ra quán cà phê này lại buôn bán tốt như vậy. “Như Nguyệt, em ở một mình không sao đâu à.”

“Đừng lo, bây giờ đang là giờ nghỉ của chị, chị đã làm cả buổi sáng rồi. Nếu không phải chị Thụy Thụy và quản lý ngủ quên làm chị đến trễ thì chị đã sớm được nghỉ ngơi và dùng cơm rồi. Haiz”

“Vâng.....” Thì ra đây là phần ăn của Như Nguyệt, cơ mà sao lại đem đến trước mặt cô?

Mặc dù cô cũng không ăn trong một khoảng thời gian khá lâu rồi, thế mà một chút đồ ăn cô cũng không muốn ăn.....Ô Tiêu Tinh đẩy phần ăn về phía Triệu Như Nguyệt. “Như Nguyệt, chị mau ăn đi.”

“Đây là phần cơm của em mà. Chị Thụy Thụy dặn chị phải đưa cho em ăn. Chị ấy nói em khóc thê thảm như vậy, cần phải bổ sung thêm năng lượng.”

“Chị đi đâu vậy?” Như Nguyệt bận rộn hơn nửa ngày, chắc là vừa mệt vừa đói, còn cô lại là người rảnh rỗi, chỉ vì chuyện tình cảm nên mới thế này, làm sao có thể ăn uống thả cửa trong khi những người khác lại lao động cả một buổi sáng?

“Chị bụng ra ngoài ăn là được rồi. Em ăn mau lên.”

“Em... Em ăn không vô ----...” Ô Tiêu Tinh lắc đầu một cái.

Hiện tại cô không muốn ăn gì cả, trong lòng cô chỉ nghĩ về Chính Dân, cô không còn tâm trạng nào để ăn cả.

“Sao lại không ăn? Em phải ăn uống gì để bổ sung năng lượng chứ! Đây là đồ ăn mà chị Thụy Thụy đặc biệt làm cho em, còn làm cả mật ong pha lô hội, uống rất ngon.”

"Cảm ơn."

“Cảm ơn cái gì chứ.” Triệu Như Nguyệt nhẹ gõ vào cái đầu đáng yêu kia. “Tiêu Tinh, chẳng phải em muốn tới tiệm của bọn chị làm sao? Nếu thế thì chúng ta đều là đồng nghiệp, mà đã là đồng nghiệp với nhau thì còn phải khách sáo làm gì?”

“Vâng...” Tới hôm qua cô có đồng ý tới đây làm việc sao? Sao cô chẳng có một chút ấn tượng nào hết vậy?

“Chị muốn em tới đây làm việc sao?”

“Đương nhiên là muốn rồi!” Triệu Như Nguyệt vỗ tay. “Chị Thụy Thụy thường dẫn về một nữ sinh xinh đẹp ở trên đường về, rồi lừa gạt cô ấy đến tiệm chúng ta làm hầu gái đáng yêu. Em đã bị chị Thụy Thụy kéo tới đây đương nhiên là muốn để em làm việc ở tiệm cà phê này rồi.”

“À... Thì ra là như vậy....” Ô Tiêu Tinh thở phào, nghĩ thầm mình sẽ không gặp phải kẻ lừa đảo.

“Ha ha, chị lừa em đó! Em thật dễ bị lừa.” Triệu Như Nguyệt khôi phục lại tư thế chống cằm dễ thương. “Muốn đến đây làm hay không đương nhiên phải xem em có đồng ý không rồi. Tiêu Tinh, em đừng ngốc nghếch như thế chứ, chị chỉ tùy tiện nói thế thôi mà em cũng tin.”

"Em.....Tin ă!"

Ô Tiêu Tinh mở to mắt nhìn Triệu Như Nguyệt: trang phục nữ hầu gái vô cùng dễ thương, vẻ mặt khi nghiêng đầu trông đáng yêu chẳng khác những nữ hầu gái được trưng tượng trong trò chơi điện tử cả. “Bởi vì chị thật sự rất xinh đẹp.....” Quả thật đã đạt đến cảnh giới của nữ thần.

Mà nữ thần sẽ không bao giờ nói dối!

“Hắc hắc....Lời của những người xinh đẹp đều không đáng tin. Càng xinh đẹp bao nhiêu thì lời nói càng không đáng tin bấy nhiêu. Em chưa xem phim Ý Thiên Đồ Long ký sao? Mẹ của Trương Vô Kỵ trước khi chết cũng vì điều này đó!”

Được nam nhân khen xinh đẹp thật ra cũng chẳng có gì là to tát cả. Mà được một cô gái xinh đẹp khen xinh đẹp mới chính là lời khen đáng nói! Triệu Như Nguyệt cười cực kì vui vẻ, đứng dậy xoay người đi rồi ngoái lại nhìn cô, nói: “Tiêu Tinh, chị ra bên ngoài lấy một phần ăn nữa, em chờ chút nhé!”

Thấy bóng lưng của Triệu Như Nguyệt rời khỏi phòng nghỉ ngơi, Ô Tiêu Tinh không nhịn được thở dài một tiếng. Trên đời này sao mà nhiều cô gái xinh đẹp thế nhỉ? Đã thế mỗi lần gặp một cô gái xinh đẹp, cô đều ở trong tình trạng như hôm nay, đều phát khóc vì tình yêu có nguy cơ chuyển biến xấu, dù cô có là một ca nước mắt cũng không đều không đủ.

Cho nên nếu như cô đặt lòng tin ở Chính Dân, Chính Dân cũng sẽ tin tưởng cô, như vậy giữa hai người tuyệt đối sẽ không sinh ra bất kỳ dao động nào. Tình hình thay đổi cũng phải do sự có mặt của người thứ ba mà là do người mình yêu không đủ tin tưởng.

“Tiêu Tinh, sao hôm nay em lại khóc nữa vậy?” Triệu Như Nguyệt bung bữa trưa vào, không nhịn được tò mò nên mở miệng hỏi thẳng vào vấn đề. “Tối hôm qua bạn trai em không về nhà sao?”

Tối hôm qua cô đặc biệt mặc đáng yêu như vậy đáng lẽ bạn trai của Tiêu tinh phải như sói tru suốt đêm mới đúng chứ, vậy mà hôm nay cô lại xuất hiện với đôi mắt đỏ như mắt thỏ. Người bạn trai đó thật đáng hận. Triệu Như Nguyệt quyết định gọi Tiêu Tinh là Tiểu Mị Mị vì đôi mắt dâm lệ đó, ai bảo Tiêu Tinh khóc thành bộ dáng khiến người khác muốn quan tâm, yêu thương cơ chứ? Bạn trai Tiêu Tinh thế mà lại dám chọc cho cô khóc sao?”

"Có...Anh ấy có về...."

Chỉ là nửa đêm nhận được điện thoại của tiểu học muội liền bỏ của chạy lấy người, đến bây giờ cô không liên lạc được với anh, nghĩ lại thì thấy mình thật ngu ngốc, đáng lẽ tối hôm qua cô nên sống chết giữ anh ở lại, không để cho anh rời đi mới đúng.

Nhưng kì lạ là cô quá hiểu rõ tính tình của Chính Dân, nếu như tối hôm qua cô mà làm như vậy, tuyệt đối sẽ khiến cho Chính Dân tức giận.

"EM đúng là ngốc nghếch....."

"à?" Đột nhiên bị mắng là ngốc, Ô Tiêu Tinh khó hiểu nhìn mặt Triệu Như Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 3.4

"Em không quyền rũ hấn ta đúng không?"

“Em.....” Trong nháy mắt, mặt Ô Tiêu Tinh đỏ tới mang tai. “---...Em có mà!” Chẳng phải cô đã cố ý ăn mặc thành cái dạng kia tất nhiên là muốn quyến rũ anh rồi.

“Thật sao? Vậy sao hôm nay em còn khóc? Cùng bạn trai chiến đấu hùng hực một đêm vậy mà vẫn còn sức để khóc sao?” Triệu Như Nguyệt cười hi hi nói. Nhìn gương mặt ửng hồng của Tiêu Tinh, hẳn là có hương thụ một đêm kích thích nhưng chuyện gì đã xảy ra tiếp theo khiến cho đôi mắt của Tiểu Mị Mị đầm lệ, khóc đến đáng thương thế này?

Nghe Triệu Như Nguyệt hỏi thẳng thắn như vậy, Ô Tiêu Tinh quả thật muốn đỏ hết cả cổ chứ đừng nói là mặt.

"Vâng.... .."

“Rồi sao nữa? Cái tên khốn khiếp đó thật có phúc mà không biết hưởng lại có ý đi chọc cho em khóc?”

“Chuyện này..... không phải là cố ý đâu ạ!” Chính Dân rất kiên trì, muốn quan tâm tới tiểu học muội, phải đưa tiểu học muội đó về đến tận nhà thì anh mới an tâm. Có điều.....sau đó thì sao? Cho tới bây giờ Chính Dân cũng không gọi nói cô một tiếng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Không phải cố ý sao?” Triệu Như Nguyệt giận tới mức lông mày nhũu chặt lại. “Vậy hẳn có ý gì? Tiêu Tinh, chẳng lẽ hẳn muốn nói chia tay với em? Chuyện kích tình đêm qua lẽ nào lại là trận chiến để kỉ niệm lần cuối cùng?”

“Không đúng. Không đúng. Không phải vậy đâu!” Ô Tiêu Tinh liếc chết lắc đầu, lắc đầu muốn đến hôn mê. “Chính Dân nói rằng anh ấy rất yêu em, giữa hai người.....” Ô Tiêu Tinh rất muốn nói rằng giữa cô và anh chẳng có vấn đề gì cả, nhưng những lời này ngay cả bản thân cô cũng không thấy thuyết phục thì cần gì phải lừa gạt người khác? Rõ ràng, giữa cô và Chính Dân có vấn đề.

“Được rồi, là chị nói sai. Tiêu Tinh, em không nên kích động như vậy. Những lời chị vừa nói chỉ là giả thiết thôi, em ngàn vạn lần không được khóc đó! Ngó nhờ lát nữa chị Thụy Thụy đi vào mà nhìn thấy chị chọc em khóc, chị ấy nhất định sẽ đánh chị.....”

"Em.....Em không khóc.....Á..."

Ô Tiêu Tinh kiên trì không nháy mắt, còn ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Mặc dù làm như vậy rồi nhưng nước mắt như viên trân châu từng hạt rơi xuống.

“A a---- chị sẽ chết mất, xong đời chị rồi. Tiêu Tinh, đừng khóc á! Ngoan, làm ơn đừng khóc mà...” Triệu Như Nguyệt vội vàng chạy đến bên cạnh Ô Tiêu Tinh, vơn tay ôm lấy cô. Chuyện cô không am hiểu nhất chính là an ủi, tâm sự, không ngờ cô vừa khiến cho đôi mắt đầm lệ của Tiểu Mị Mị ướt lại, da mặt như thể bám ra nước vậy.

Chị Thụy Thụy luôn thăm giỡn cô thường hay trêu chọc những tiểu đáng yêu mới vào, đặc biệt là những cô gái lọt vào mắt xanh của Thụy Thụy, khiến cô nổi máu muốn bắt cóc về tiệm. Lần này Triệu Như Nguyệt làm sai, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không hết tội mà!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.1

Vì cảm ơn học đệ đã đồng ý tạm thời thay mình trực ban, gần tới Kim Chính Dân đến cửa hàng tiện lợi mua chút thức uống coi như tạ lễ, còn đem đến tận phòng máy tính để đưa cho học đệ. Nghe nói Tiêu Tinh có gọi đến nơi này mấy lần để tìm anh, Kim Chính Dân cảm ơn học đệ xong liền vội vã chạy tới câu lạc bộ. Anh cứ nghĩ rằng Tiêu Tinh nhất định vẫn giống như bình thường, vừa đợi ở câu lạc bộ, vừa luyện tập viết thư pháp, vừa đợi anh kết thúc công việc, nhưng kết quả thật hụt hẫng.

“Học trưởng Hiếu Kiệt, hôm nay Tiêu Tinh không đến câu lạc bộ sao?”

Bên cạnh là mấy học đệ, học muội đang ngồi nói chuyện phiếm, nghe qua hình như là đang nói đến giáo viên mới vào. Kim Chính Dân không muốn quấy rầy bọn họ nên xoay người đi tới một góc, hỏi người nghiêm nhiên đã trở thành linh hồn của câu lạc bộ từ năm thứ năm đại học.

“Không nhìn thấy.” Trước mặt là một quyển sách giáo khoa về thủy động học, bên cạnh là chồng giấy, Lâm Hiếu Kiệt ngẩng đầu lên, liếc nhìn Kim Chính Dân một cái rồi cuối đầu tiếp tục chiến đấu với những biểu thức toán học. “Vậy à?” Kim Chính Dân kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh học trưởng. “Học trưởng Hiếu Kiệt, cho em mượn điện thoại di động được không?”

"Cậu định làm gì?"

Lúc này Lâm Hiếu Kiệt không ngẩng đầu, cả khuôn mặt vẫn như cũ dán chặt ở trên trang sách.

“Còn làm gì nữa? Đương nhiên là gọi cho Tiêu Tinh rồi, em muốn biết cô ấy hiện đang ở đâu thôi.” Buổi sáng anh về nhà một lần nhưng không có thời gian sạc điện thoại, pin cũng đã cạn sạch rồi.

"Không cần hỏi. Tôi biết cô ấy đang ở đâu rồi."

Lâm Hiếu Kiệt lấy một tờ giấy trắng, sau đó viết viết vẽ vẽ thành một tấm bản đồ rồi nhét vào tay Kim Chính Dân. “Học muội Tiêu Tinh đang làm việc ở

chỗ này.”

"Đi làm? Làm sao có thể...."

Phí sinh hoạt, tiền tiêu vặt của Tiêu Tình đều chuẩn bị rất tốt, anh chưa bao giờ nghe thấy cô thiếu tiền xài, làm sao có thể đi làm cơ chứ? Kim Chính Dân không tin được, mắt mở tròn. "Học trưởng, làm sao anh biết Tiêu Tình đi làm ở chỗ này?" Ngay cả anh là bạn trai cô mà cô không nói, tại sao học trưởng Hiếu Kiệt lại biết rõ như thế?

"Bạn học của tôi nói đấy, cậu không biết gì à?"

"Vâng" Chính Dân gật đầu một cái.

Vị học trưởng mà Hiếu Kiệt nói đến vốn nổi tiếng là người mê cosplay, thường ngày luôn là một bộ dạng ngây ngô như một trạch nam nhưng mỗi khi đến ngày nghỉ, đám người kia mà tụ tập lại với nhau, trang phục của anh đảm bảo ngay cả mẹ anh cũng không thể nhận ra anh là ai. Đến mùa hè, nhiều lễ hội được tổ chức, anh sẽ tốn thêm mấy ngày để tỉ mỉ chuẩn bị trang phục cho thật phù hợp với nhân vật mình cosplay. Tiền anh tiêu để mua trang phục, tóc giả cùng những phụ kiện thật khiến người ta phải hít hà, tặc lưỡi mà nói thật khoa trương.

Nhưng tự nhiên nhắc tới học trưởng đó làm gì? Kim Chính Dân nhìn học trưởng Hiếu Kiệt một cách khó hiểu, chờ đợi anh nói tiếp.

"Này, cậu nhìn đi....." Lâm Hiếu Kiệt mở nắp điện thoại di động, đưa cho Kim Chính Dân xem một bức hình rất đặc sắc.

"Cô hầu gái này dung mạo xinh đẹp chứ?"

"Đây là ....." Kim Chính Dân lại gần, chân mày lập tức nhíu lại.

".....Tiêu Tình?" Tới hôm qua cô đã mặc trang phục nữ hầu gái này ở nhà mà, sao học trưởng Hiếu Kiệt lại có tấm hình này chứ?

Nhìn kĩ thì cũng không giống là chụp ảnh vì Tiêu Tình không ở chính diện ống kính, gương mặt để lộ nụ cười....

Kim Chính Dân đoạt lấy điện thoại của học trưởng, cẩn thận nhìn Tiêu Tình trên màn hình điện thoại di động.

"Sao mắt cô ấy sưng lên như vậy? Cô ấy đang khóc phải không? Rốt cuộc ai đã chọc cho cô ấy khóc? Học trưởng Hiếu Kiệt, làm sao anh lại có tấm hình này? Chụp từ lúc nào? Vì sao Tiêu Tình lại mặc đồ dễ thương như vậy để cho người khác chụp hình?"

"Này! Cậu đừng kích động như vậy chứ....." Lâm Hiếu Kiệt lấy lại điện thoại, rất sợ tấm hình dễ thương này sẽ bị Kim Chính Dân tức giận mà thủ tiêu. "Hình này không phải tôi chụp. Đừng có nói linh tinh."

"Chụp lúc nào? Chụp ở đâu?"

"Thì ở trong tiệm cà phê đó! Không phải tôi đã vẽ bản đồ cho cậu rồi sao?"

Lâm Hiếu Kiệt cất điện thoại di động vào túi quần, cúi đầu vào đồng sách thủy động học. "Học muội đi làm mà không nói cho cậu biết sao? Có phải hai đứa đang xảy ra gay gắt gì không?"

"Không có gay gắt, bọn em đâu có chuyện gay gắt gì?" Kim Chính Dân bỗng có chút hỗn loạn.

"Học trưởng Hiếu Kiệt, tấm hình đó... anh có thể..."

"Có thể gì cơ?" Lâm Hiếu Kiệt đưa tay chặn túi quần đang để điện thoại, tỏ vẻ phòng ngừa ăn cướp. "Có phải cậu muốn tôi xóa hình đúng không? Hình này chụp rất nhiều tấm, với lại tên kia gần đây rất hình quán cà phê hầu gái, những tấm hình này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu...."

"Học trưởng!" Kim Chính Dân không nhịn được đập bàn. "Anh có biết rằng mơ tưởng tới bạn gái của học đệ là không có đạo đức không?"

"Này, ăn nói cho tử tế chút được không? Người nào mơ tưởng tới bạn gái cậu chứ? Tôi chỉ thấy tấm hình này của Tiêu Tình rất đáng yêu, không nỡ xóa chút nào. Với lại cậu ở đây lãng phí thời gian đôi co với tôi làm gì, không nhanh đến tiệm cà phê ấy đưa bạn gái về nhà đi, nếu không những tấm hình như thế sẽ ngày càng nhiều, nhiều người có đó..."

"Shit!"

Kim Chính Dân không nhịn được đập bàn một cái, đám học đệ học muội trong câu lạc bộ cũng bị hành động của anh dọa sợ, hoảng loạn nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 4.2

“Chính Dân, nhanh đến đó khuyên Tiêu Tinh trở về đi! Tôi nghĩ là do nghi cậu bắt cá hai tay nên Tiêu Tinh mới tức giận, muốn cố gắng thay đổi bản thân mình để hấp dẫn sự chú ý của cậu. Cậu nghĩ lại thử xem, Tiêu Tinh trời sinh đã dịu dàng uyển chuyển, tính hay xấu hổ, nếu không phải vì chịu đả kích thì sao có thể chấp nhận trang điểm rồi đến những nơi như thế này làm việc?”

Anh chưa từng đến quán cà phê hầu gái bao giờ... Nhưng nghe qua cái tên đó thật khiến người ta liên tưởng đến những thành phần ở đây. Tiêu Tinh luôn luôn tuân theo một khuôn khổ nhất định thì làm sao có chuyện đến nơi này làm việc? Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Hiếu Kiệt chỉ có thể đỏ lổ lên đầu Chính Dân, ai bảo gần đây hành động của hắn thật đáng đánh đòn?

“Học trưởng, em không có bắt cá hai tay mà, em không thể nào bắt cá hai tay được!”

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể...” Lâm Hiếu Kiệt phát phát tay giống như đang đuổi ruồi. “Cậu lo đối phó cẩn thận với học muội Dụ Dụ đi! Mọi người ai chẳng biết cô ta đang có ý đồ với cậu. Được rồi, ta dừng ở đây nha, tôi còn có bài tập chưa hoàn thành.....”

Thấy học trưởng Hiếu Kiệt không để ý tới mình nữa mà vui đầu vào những con số, Kim Chính Dân nắm chặt lấy tấm bản đồ trong tay, tức giận rồi đi.

Đi tìm đến quán cà phê hầu gái, Kim Chính Dân không ngừng nghĩ đến những vấn đề giống nhau: chẳng lẽ Tiêu Tinh vẫn còn giận anh ư? Nhưng tối ngày hôm qua, không phải cả hai đã làm hòa rồi sao? A—chẳng lẽ tối qua anh nhận điện thoại của học muội rồi rồi đi nên làm cho Tiêu Tinh lại ghen? Anh đã dặn dò cô kĩ lưỡng mới đi mà, sao cô còn tức giận cơ chứ?

Dựa trên tính cách của anh, đêm khuya nhận điện thoại cầu cứu của học muội, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn được, Tiêu Tinh ở bên cạnh anh lâu như vậy chẳng lẽ lại không hiểu đạo lý làm người của anh sao?

Nghĩ đến giọt nước mắt chảy xuống của Tiêu Tinh mà đau lòng, Kim Chính Dân thở dài một tiếng, cẩn thận ngẫm lại. Đúng là anh không hoàn hảo, không đủ chu đáo nên mới khiến Tiêu Tinh không tin vào tấm lòng chân thành của anh. Có lẽ là do anh chưa đủ tốt, không thể trách Tiêu Tinh vì yêu mà ghen.

Tóm lại, bây giờ cần tìm ra Tiêu Tinh trước rồi sau đó nói chuyện rõ ràng mới được.

Cô muốn đi làm đương nhiên là có thể, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản nhưng anh không chịu nổi chuyện Tiêu Tinh ăn mặc đáng yêu cho người khác ngắm như vậy!

Còn nữa, giữa anh và học muội Dụ Dụ vô cùng trong sạch, rốt cuộc anh phải làm gì mới có thể chứng minh đây, làm sao để Tiêu Tinh bằng lòng tin tưởng anh đây?

“Tiêu Tinh, Tiêu Tinh.....” Triệu Như Nguyệt chạy vào phòng nghỉ ngơi, đúng lúc nhìn thấy Ô Tiêu Tinh đi ra từ phòng thay quần áo.

“Bên ngoài có một người con trai đang nổi giận muốn tìm em!”

“Tìm em?”

“Ừ. Cậu ấy nói cậu ấy họ Kim.” Triệu Như Nguyệt chắc một tiếng. “Rõ ràng khuôn mặt rất thư sinh nhưng cơ thịt trên người thật không thể chê được.”

Tầng cơ bắp rắn rỏi ấy ngay cả quần áo cũng không che đậy được, Triệu Như Nguyệt thầm nghĩ phần cơ bụng của người con trai này giống như chữ vương (王) cũng nên.

“TRời ơi, Tiêu Tinh, người đó thực sự là bạn trai của em sao?”

“A..... sao anh ấy lại đến đây.....” Tiêu Tinh vừa nghe thấy Triệu Như Nguyệt nói, gấp gấp xoay người lại. “Chính Dân sao lại biết nơi này? Tối hôm qua em không có nói cho anh ấy biết chỗ quán cà phê hầu gái! Làm sao bây giờ! Em...”

“Em sợ cái gì?” Triệu Như Nguyệt nghiêng đầu, khó hiểu nhìn cô. “Tiêu Tinh, em không làm chuyện gì xấu thì sao phải sợ hắn? Bỏ rơi em đi theo người khác, ở với nhau cả buổi, người làm sai mới là hắn, không phải em. Hắn tới đúng lúc lắm, chị bồi em ra ngoài mắng hắn một trận.”

“Em.....” Ô Tiêu Tinh miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh. Đúng vậy, người làm sai là Chính Dân, cô rốt cuộc đang sợ cái gì?

Chỉ là, cô quyết định đến nơi này làm việc nhưng cô chưa bàn với anh một tiếng, vì vậy có chút sợ anh sẽ tức giận. Thế nhưng có biện pháp gì không? Một giờ trước cô mới quyết định ở đây làm việc, cũng đâu phải không muốn nói với anh.

Thật ra bây giờ cô cũng đang rất giận!

Anh ở bên ngoài cả một ngày đêm mà không rõ tung tích, nhìn ra ngoài một chút, trời cũng đã tối, vậy khoảng thời gian trước đó, anh ở chung một chỗ với tiểu học muội đó làm gì? Nếu như anh không nói rõ ràng cho cô biết, cô phải tức giận mới đúng!

Nghĩ tới đây, cô liền không thấy sợ nữa, Ô Tiêu Tinh nắm chặt thành hai quả đấm, thể hiện sự quyết tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 4.3

“Như Nguyệt, chuyện này để em tự liệu là được rồi.”

“À?” Tức giận của Triệu Như Nguyệt trong nháy mắt nguội xuống. “Không cho đi cùng à?”

“Như Nguyệt, cảm ơn chị đã cùng mối thù với em, chuyện của em để em tự liệu ạ.”

“Đó...” Triệu Như Nguyệt ngưng ngưng, phát tay cô. Lần này có lẽ sẽ vô cùng náo nhiệt đây. “Này... Đợi chút-... Cái gì mà chung mối thù hả? Em đừng có nói bậy! Bạn trai chị không có bắt cả hai tay đâu nha! Em nói cái gì mà chung mối thù hả? Tiêu Tinh.....”

Không quan tâm tới việc Triệu Như Nguyệt đuổi theo đằng sau, cho dù cô im lặng chịu thiệt thòi nhưng cô không đồng ý để chuyện này trong bụng!

“Ai hừm! Người nào đó?” Dám ngăn cản mỹ nữ Triệu Như Nguyệt, có phải quá chán đời rồi hay không?

Đang chuẩn bị ngẩng đầu lên mắng người đó một trận thì bị gõ vào đầu ba cái liên tiếp: “Ai da! Đau! Đau! Đau!”

Triệu Như Nguyệt ngẩn đầu nhìn lên thì mới nhận ra người chằng đường cô chính là vị đại tỷ đứng đầu quán cà phê này – Trần Thụy Thụy – vậy là cô muốn đi xem kịch hay thì bị lôi đi một cách đáng thương. Buổi chiều cô đã giựt dây, lừa Tiêu Tinh một lần thì liền bị dạy dỗ một trận, ai bảo cô chọc cho Tiêu Tinh khóc? Đúng là lúc đó cô rất đáng đời nhưng bây giờ--.... Tại sao cô còn bị chị Thụy Thụy đánh nữa? TT_TT

Vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Triệu Như Nguyệt bắt đầu hỏi: “Chị Thụy Thụy, tại sao chị lại đánh em?”

"Bởi vì em đáng đánh đòn."

“Được rồi, em biết mình đáng đánh nhưng sao em lại bị đánh TT_TT” Triệu Như Nguyệt đáng thương che lấy chỗ đau trên đỉnh đầu, uất ức không ngừng đặt câu hỏi. “Em muốn biết vì sao chị đánh em!!” Chẳng phải buổi trưa cô không cẩn thận chọc Tiêu Tinh khóc thì đã bị chị Thụy Thụy dạy dỗ cho trắng mắt ra rồi sao?

"Em vừa nói gì bậy bạ đó?"

“Hả? Em mới nói gì bậy bạ sao?” Lòng mày xinh đẹp của Triệu Như Nguyệt nhíu chặt lại, suy nghĩ về tình cảnh vừa rồi. “Em có nói gì bậy bạ sao?” Lắc đầu. “Em làm sai chuyện gì sao?” Vẫn lắc đầu.

“Chị Thụy Thụy, nếu như chị ngứa tay muốn đánh người, chị nói trực tiếp là được rồi! Em sẽ ngoan ngoãn đứng cho chị đánh, làm gì mà phải vòng vèo nói rồi đánh lên đầu em?”

“Em dám ở trước mặt Tiêu Tinh nói bạn trai em không bắt cả hai tay. Em.....”

“Thì bạn trai em vốn không có bắt cả hai tay thật mà!” Triệu Như Nguyệt không thuận theo, hàm hừ nói: “Nếu hấn dám bắt cả hai tay thật, em nhất định sẽ lột da hấn!”

“Em nói như vậy chẳng khác nào nói bạn trai Tiêu Tinh bắt cả hai tay thật? Em có biết gì về hấn không? Em có chứng cứ chứng minh không? Em đã tận mắt nhìn thấy chưa?” Trần Thụy THụy gờ tay lên, không nhịn được đánh thêm mấy cái. “Em vốn như vậy, trước khi nói chẳng bao giờ thêm nghĩ gì, cho nên mới khiến Tiêu Tinh khóc. Bạn trai em ấy chỉ là đêm khuya đưa học muộn về nhà, cho dù có bắt cả hai tay thật, em nói như vậy sẽ khiến Tiêu Tinh khó chịu.”

“Chính em ấy cũng nghi bạn trai mình bắt cả hai tay còn gì!” Triệu Như Nguyệt thấy Trần Thụy Thụy đưa tay lên thì vội đứng lên để tránh đòn. “Tại sao em ấy nghi ngờ mà chị còn không cho phép em nói?”

“Chỉ là nghi ngờ mà thôi, lại còn không có chứng cứ xác thực, em nên an ủi Tiêu Tinh mới phải, thế mà lại trưng ra bộ dạng chuẩn bị đi xem kịch hay vậy...Hừ...”

Triệu Như Nguyệt le lưỡi một cái, cúi đầu, trong lòng thầm trách cái tính làm hỏng chuyện của mình, nhưng đáy lòng cô gặp chuyện thì phi lại sinh tốt bụng, không nỡ làm lo. “Được rồi, chị Thụy Thụy, em biết em sai rồi, chị đừng mắng em nữa mà! Đi, chúng ta ra ngoài để tiếp thêm can đảm cho Tiêu Tinh, khiến cho cái tên vô lại kia biết rằng Tiêu Tinh của chúng ta không phải dạng vừa đâu!”

“Tiêu Tinh mới nói để chính mình tự đi sao?”

Mặc dù Trần Thụy Thụy rất lo lắng nhưng vẫn quyết định không can xen vào, nếu như đối phương tốt với Tiêu Tinh sẽ không vô lễ hay nếu có động tác thô bạo nào, họ ra mặt cũng không muộn.

“Em ngoan ngoãn đứng một bên nghe cuộc đối thoại của họ, đừng để cho họ phát hiện, nếu Tiêu Tinh quả cần chúng ta ra mặt, đến lúc đó chúng ta sẽ ra.”

“Được” Được sự cho phép, Triệu Như Nguyệt kích động mai phục bằng cách giả ngồi cùng bàn, trò chuyện với một người khách nam đồng thời phụ trách làm thiết bị nghe lén.

Thấy bạn gái mình mặc quần áo bình thường xuất hiện trước mặt mình, Kim Chính Dân liền hết giận, cảm thấy mình tự dưng dễ nổi nóng hơn ngày thường, làm sao Tiêu Tinh có thể đến nơi như thế này mà làm việc cơ chứ? Tiêu Tinh của anh trời sinh tính cách hay xấu hổ, điềm đạm nên không phù hợp với những nơi như thế này, xem ra anh lo lắng thừa rồi. Nhưng làm sao mà học trưởng kia có thể chụp được tấm hình Tiêu Tinh mặc trang phục nữ hầu gái? Điểm này anh cần phải xác nhận lại mới được. Đã thế học trưởng Hiếu Kiệt cũng có tấm ảnh đó, lần này anh phải dạy dỗ cô thật tốt mới được.

“Tiêu Tinh, hôm qua em có thấy bạn bè nào bắt gặp em làm việc ở đây không?” Vừa bắt đầu, anh hỏi đơn giản, không muốn vừa bắt đầu liền khiến Tiêu Tinh giận, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt hơi đỏ hoe của cô, chắc là mới khóc một trận đây, Kim Chính Dân nghĩ Tiêu Tinh sẽ không nói dối anh nên vội vàng ôm cô vào lòng. “Tại sao lại khóc? Em mà khóc thì mắt em sẽ đỏ giống như mắt thỏ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 4.4

Bộ dạng này thật khiến người ta đau lòng, nếu người khác mà chụp được bộ dạng đáng yêu bây giờ của cô, anh thực sự sợ rằng mấy người đó sẽ len lén yêu Tiêu Tinh - -

Ô Tiêu Tinh ngoan ngoãn dựa vào ngực bạn trai, tay nhỏ bé ôm ôm lấy hông của anh. Khoảng thời gian không liên lạc được với anh, cô cảm thấy lo lắng như thể sẽ không còn được gặp lại anh nữa. Giả như lúc gặp lại nhau, anh nói muốn chia tay với cô hoặc nói anh không còn yêu cô nữa, chắc chắn lòng cô sẽ tan nát như bọt bong bóng. Nhưng bây giờ, Chính Dân vừa thấy cô liền ôm cô vào lòng, hơn nữa còn quan tâm hỏi vì sao cô khóc khiến lòng cô như đang quần quật liên thả lỏng đi nhiều. Xác định Chính Dân vẫn là của cô, đột nhiên cô cảm thấy thật hạnh phúc và nhớ anh muốn khóc!

“Tại sao không trả lời?” Kim Chính Dân nâng gương mặt nhỏ nhắn đang vui vào lòng ngực mình lên, nhìn thấy cô có dấu hiệu sắp khóc tiếp, anh vội vàng nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc, em đừng khóc mà! Tiêu Tinh, anh chọc em khóc sao? Hay là ai chọc em? Em nhanh nói cho anh biết, tại sao lại khóc?”

Nghe câu hỏi của anh có phần tức giận, nhưng bàn tay áp vào mặt mình thì lại dịu dàng vô cùng. Ô Tiêu Tinh giống như mèo con, dụi dụi vào bàn tay của anh, hưởng thụ sự dịu dàng này.

“Tiêu Tinh, em mà không trả lời là anh giận thật đó!”

Đột nhiên sau lưng truyền đến lời mắng: “Người chạy đi theo tiểu học muội xinh đẹp cả một ngày một đêm mà vẫn còn mặt mũi chất vấn ai chọc cho Tiêu Tinh khóc sao?”

Triệu Như Nguyệt không chịu nổi tiến độ chậm chạp của hai người, trực tiếp nói ra vấn đề. Nhưng sau khi cô nói ra, cô mới phát hiện ra ý đồ nghe lén của mình đã bị bại lộ.

“Chính người mới là người chọc Tiêu Tinh khóc đó! Đồ khốn khiếp!”

“Cả một ngày đêm?” Kim Chính Dân quay đầu, nhìn chăm chăm vào một cô gái đang mặt trang phục nữ hầu gái rồi lên tiếng: “Rõ ràng sáng sớm tôi có trở về, cô đừng có vu oan cho tôi! Tôi nào có đi ra ngoài cùng tiểu học muội chơi cả một ngày một đêm?” Lúc anh ra khỏi nhà là khoảng 4 giờ, lúc về thì khoảng 7 giờ, căn bản là đi không đến 3 tiếng! Làm gì có chuyện đi cả ngày đêm?

“Tiêu Tinh, lúc anh trở lại thì em đang ngủ say, anh nghĩ buổi sáng em không có tiết học nên không gọi em dậy, anh còn có dán một tờ giấy note trên tủ lạnh, chẳng lẽ em không thấy?”

“Giấy note?” Ô Tiêu Tinh mơ màng lắc đầu. “Em không thấy.....”

Lúc này, trong lòng cô đang vui mừng vì Chính Dân hay vì nghe thấy lời giải thích của anh nên bỗng hoàn toàn tin tưởng anh, căn bản quên mất mình với mới hứa sẽ quyết tâm không để anh khi dễ. Cái gì mà anh ở cùng tiểu học muội gì chứ, những ý nghĩ đó đã sớm bị cô ném lên chín tầng mây rồi.

“Tiêu Tinh, hần chỉ tùy tiện giải thích vài câu là em sẽ tin hần sao?” Triệu Như Nguyệt đến trước mặt hai người họ, tay chống nạnh như một người phụ nữ chưa ngoa đánh đá: “Đêm khuya hần ra ngoài lêu lổng với tiểu học học muội, ai biết họ ở cùng nhau thì chuyện gì xảy ra chứ? Còn nữa, em mau về nhà kiểm tra xem, vạn lần không được để cho hần ta đe dọa.”

“Được, Tiêu Tinh, nếu em không tin vào lời anh, bây giờ chúng ta trở về nhà xem trên tủ lạnh anh có dán tờ giấy nào hay không.” Kim Chính Dân bị chọc giận, quên cả lễ phép. “Còn nữa, cô là ai? Ta cùng bạn gái đang nói chuyện với nhau, tại sao cô lại chen ngang vào?”

“Ta.....” Bị khí thế của anh dọa cho phát sợ, Triệu Như Nguyệt như gà mắc tóc. “Ta là bạn của Tiêu Tinh, ai bảo hành động của người khiến cho Tiêu Tinh hiểu lầm chỉ? Người phải nên khép nép mà xin lỗi mới đúng, lại còn dám lớn tiếng?”

Làm thế nào mà một người đàn ông tức giận mà vẻ mặt giống như lúc nghiêm túc thế này? Bình thường nho nhã lịch sự mà bây giờ chẳng khác gì Lôi Thần nổi giận. .... Khí thế của Triệu Như Nguyệt nháy mắt bị lay chuyển trở nên nhát gan muốn bỏ chạy. Nhưng trước khi đi, cô cũng không quên hất mặt lên nói:

“Tiêu Tinh, coi như lời hấn nói là sự thật. Em cũng nên hỏi lúc đó hấn và tiểu học muội đó đã làm gì? Còn nữa, da mặt tiểu học muội đó dày như vậy, em nên cấm họ lui tới với nhau đó!”

Kim Chính Dân định mở miệng hỏi cô hầu gái đó thì chân cô ấy như bôi dầu, chạy mất dạng khiến cho tâm tình của anh tên tức giận.

“Tiêu Tinh, hôm nay em có gặp học trưởng Hoa không? Em bị hấn ta chụp lên, em có biết không, chuyện này đã truyền đến học trưởng Hiếu Kiệt, có rồi mới biết hấn đã truyền cho bao nhiêu người rồi.”

“Hả?” Ô Tiêu Tinh mở mắt kinh ngạc. Tại sao có chuyện này? Hình của cô thật sự bị học trưởng Hoa đó tung đi khắp nơi sao?

“Những kẻ nhìn thấy hình của em chắc chắn trong đầu toàn nghĩ những điều đen tối, em có thể ngăn cản họ được sao?”

Ghen tức mãnh liệt tràn ngập cả người, Kim Chính Dân không có cách nào nhịn được cái cảm giác này, Tiêu Tinh là người của anh, Tiêu Tinh đáng yêu, Tiêu Tinh mỹ lệ, anh cũng không muốn chia sẻ cho người khác dù chỉ là tấm hình.

“Em...em... không biết.....” Ô Tiêu Tinh sợ hãi lắc đầu. Cô không có ý làm Chính Dân tức giận.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, không ngờ lại gặp người quen trong tiệm, học trưởng Hoa là đàn anh của Chính Dân, mặc dù cảm thấy có lỗi nhưng cô không có biện pháp nào cự tuyệt yêu cầu của học trưởng nên đành để cho anh ta chụp một tấm.

Chỉ chụp có một tấm hình thôi mà ~ Như Nguyệt còn nói là chụp hình là chuyện cơm bữa hằng ngày, bây giờ còn chưa đi làm chính thức nhưng về sau, chụp hình sẽ phải thu phí. “Tại sao em lại mặc cái váy đó? Bộ đồ nữ hầu gái đó chẳng phải là mặc ở nhà cho một mình anh ngắm thôi sao?”

Kim Chính Dân nhìn quán một lượt. Quán cà phê như thế này, chắc chắn khách nam sẽ chiếm đa số. Tiêu Tinh mặc đồng phục ở chỗ này đợi khách chụp hình chẳng lẽ là âm mưu của chỗ này?

Loại chuyện như vậy anh tuyệt đối sẽ không cho phép!

“Em.... Em.....” Mỗi lần Chính Dân giận, cô cũng không biết phải làm thế nào. Ô Tiêu Tinh cắn cắn môi, gấp gấp đến độ muốn khóc ra nước mắt.

Rõ ràng muốn nói chuyện thẳng thắn với anh về chuyện giữa anh và học muội mới là vấn đề lớn nhất, không nghĩ đến lại nảy sinh những chuyện khác.

Ôi... Cả ngày hôm nay cô uất ức rồi cuộc cũng không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 5.1

"Tự em xem đi! Có phải tờ giấy ở trên tủ lạnh không?"

Để chứng minh mình không nói sai chút nào, Kim Chính Dân vừa về tới chỗ ở lập tức la hét muốn Tiêu Tinh đi xem tờ giấy anh dán trên tủ lạnh trước. Vì kiêng dè, mới vừa rồi anh thậm chí cố ý để cô tiến vào phòng của anh trước, sau đó mới đi vào.

Sáng sớm hôm nay thực sự anh có về nhà một chuyến, nhưng trước khi vào cửa anh nhận được điện thoại của vị phụ huynh học sinh dạy kèm, nói là lúc rạng sáng học sinh đó lại bị cảm phải đưa vào bệnh viện khám gấp, sáng sớm phụ huynh đó phải đi làm không có biện pháp xin nghỉ đến bệnh viện, hỏi anh có thể chăm sóc học sinh đó giúp họ một ngày không.

Anh nghĩ thầm hôm nay không có lớp, trường giáo dưỡng có thể tạm thời xin dạy thay ca, vì vậy không nói hai lời liền đồng ý đề nghị của vị phụ huynh đó.

Sau khi anh vào cửa thấy Tiêu Tinh đang ngủ trên chiếc giường quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi làm anh đau lòng không dứt, cho nên không đánh thức cô để cô tiếp tục ngủ bù, chỉ để lại tờ giấy dán trên tủ lạnh, rồi gọi điện thoại nhờ đàn em dạy thay ca của anh, sau đó lại vội vàng đi ra ngoài.

Anh làm sao dự đoán đến việc sau khi cô rời giường nhưng không phát hiện tờ giấy kia, thậm chí hiểu lầm anh suốt đêm, cả ngày đều đi chơi chung với các học muội.

Ở trong phòng bệnh của bệnh viện làm bạn với học sinh dạy kèm, điện thoại di động tắt máy là chuyện đương nhiên; buổi trưa lúc đi ra ngoài mua bữa trưa anh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tiêu Tinh xem cô đã rời giường chưa, vừa mới mở máy liền nhận được điện thoại của phụ huynh học sinh kia, hỏi bệnh trạng của học sinh, ông ấy nói mãi cũng không tắt máy, cứ dây dưa như vậy mãi, anh liền quên mất phải gọi điện thoại cho Tiêu Tinh.

Mãi cho đến gần tối phụ huynh học sinh đó tan việc chạy tới bệnh viện, anh mới rời đi, vội vã chạy tới trường học thuận tiện thăm hỏi học đệ dạy thay ca anh, sau đó liền chạy tới nơi làm đi tìm Tiêu Tinh.

Chuyện xảy ra là như vậy, lúc anh ở trong tiệm cà phê mà cô làm phục vụ đã muốn giải thích cho cô hiểu.

Về đến nhà chuyện quan trọng nhất chính là cho cô xem tờ giấy đó, Kim Chính Dân cảm thấy cần phải ở trước mặt Tiêu Tinh chứng minh điểm này cho cô xem nhưng không được, lại bị bộ đồ nữ hầu gái của cô đã kích .

"Tiêu Tinh, thấy được chưa? Quả thật buổi sáng anh có trở lại nhà một chuyến, sau đó liền đến bệnh viện, nếu em không tin, anh lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Bân, cho cậu ta đi đến chứng minh trong sách của anh." Tiểu Bân là đồng nghiệp của anh, cô cũng từng gặp mặt.

"Không cần, em tin anh là được."

Ô Tiêu Tinh cầm tờ giấy, đi tới bên giường rồi ngồi xuống.

Thật ra, cô muốn hỏi anh cùng tiểu học muội đó đi chung với nhau trong mấy giờ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm nay anh đã rất tức giận, hiện tại cô còn tiếp tục hỏi nữa, chắc chắn anh sẽ trách cô không tin tưởng anh.

Nhưng nếu như cô không hỏi cho rõ ràng, cứ giữ ở trong miệng như thế này thật sự rất khó chịu, hôm nay cô đã uất ức khóc cả ngày, phải giải tỏa như thế nào đây?

Lúc này Kim Chính Dân đi tới trước mặt cô, Tiêu Tinh vừa ngẩng đầu, thấy con người chưa hết tức giận của anh, lại không nhịn được hoảng loạn.

Chẳng may anh mượn chuyện này trách cứ cô, sau đó không để ý đến cô nữa, thì cô phải làm sao đây?

"Chính Dân, em không có nghi ngờ anh, em tin anh, em tin anh mà"

Chỉ cần anh còn ở bên cạnh cô thì tất cả lời anh nói đều là nói dối cũng không sao. Cô biết cô rất không can đảm, không có việc gì cũng suy nghĩ lung tung, rồi lại không có can đảm chịu đựng hậu quả sau khi chọc giận anh, trong cô thật sự rất mâu thuẫn!

"Cho nên em thừa nhận em đã trách lầm anh?" Kim Chính Dân bước tới đưa cả người cô đặt dưới thân.

"Vậy thì tốt, em có thể tha thứ cho anh, nhưng điều kiện là không cho phép anh đi đâu lúc đang đi làm."

"Hừ?" Thân thể cường tráng của anh áp chế cô, tình cảnh kia quá mức quen thuộc, biết trước sự việc sắp diễn ra, trong nháy mắt cô đỏ bừng vì mắc cỡ

". . . . . Tại sao?"

"Em còn dám hỏi tại sao?"

Kim Chính Dân bóp gò má mịn màng của cô, không giống bộ dáng vẫn hay tán tỉnh cô, lần này anh hơi dùng sức một chút.

"Em ăn mặc thành như kia, để cho bao nhiêu đàn ông nhìn thấy, chỉ cần vừa nghĩ tới em giả trang thành nữ hầu gái bày ra bộ dạng tươi cười ở trước mặt đàn ông khác, anh nhưng không chịu nổi những điều này. . . . ."

Tiêu Tinh bị đau, hai mắt nhắm lại, ngay sau đó cảm nhận thấy anh hôn tới, cô định nói cho anh cô đã đồng ý chị Thụy Thụy một tuần đi làm ba ngày rồi, nhưng miệng vừa há đã bị đầu lưỡi của anh cạy ra rồi đi vào, cuốn lấy lưỡi của cô không để cho cô có cơ hội thở dốc, nói chuyện.

Càng về sau cô cũng từ bỏ nói rõ ràng, cả người hoàn toàn đắm chìm trong kích tình anh mang tới, tất cả những chuyện phiền lòng kia cô đều quên mất một cách sạch sẽ, vào giờ phút này, trong mắt của cô chỉ nhìn thấy anh, trong lòng cũng chỉ muốn một mình anh mà thôi.

"Tiêu Tinh không phải chỉ có em mới ghen, bình dấm chua của anh cũng rất lớn."

Kim Chính Dân hôn cô nắn nắn, cho đến khi khí trong ngực từ từ bị nhiệt tình thay thế, anh buông môi cô ra, nâng thân thể cô lên bắt đầu cởi bỏ quần áo.

"Em đồng ý không đến chỗ đó đi làm có được không? Em cũng không thiếu tiền tiêu xài, sao không thể thôi đi làm việc ở nơi như thế?"

"Em đã. . . . ." Đồng ý với chị Thụy Thụy rồi.

Tiêu Tinh vừa mở miệng liền nhìn thấy anh đang cởi áo với ánh mắt lấp lánh, cô tròn mắt nhìn tới, quần áo không bóng dáng biến mất, anh nhìn cô chăm chú, cô đã không còn gì để nói nữa rồi.

Thân thể nóng lên bởi vì ý thức được chuyện sắp sửa xảy ra, cô nhẹ nhàng phát run, anh để ở trên người của cô sau đó tự mình cởi áo trên người xuống, bàn tay liền di chuyển trên người cô.

"Anh mặc kệ, anh không muốn em tiếp tục đi làm ở chỗ đó!"

"A, Chính Dân - . . ." Bộ ngực bị anh thô lỗ bóp chặt, cô rên lên một tiếng, tiếp đó lại bị anh hôn tới, anh giống như đang phát tiết trên người cô gặm cắn cánh môi của cô, khoe miệng truyền đến tiếng "Em . . . . ."

"Nếu như không phải là đáp án anh muốn nghe, vậy thì đừng nói."

Anh lưu loát cởi y phục trên người cô, cô hay mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần dài, cởi ra dễ dàng hơn so với quần áo nữ hầu gái kia nhiều, chỉ chốc lát sau anh liền đem cô lột sạch, giống như trẻ con đang trần truồng

"Tiêu Tinh, em thật xinh đẹp chỉ có thể để cho mình anh hưởng thụ, anh không muốn chia sẻ cho bất cứ người đàn ông nào khác nhìn!"

Nghe được lời tuyên bố bá đạo của anh, nhịp tim của cô không kiềm được đập nhanh hơn. "Em . . . . . Em hiện tại như thế này, chỉ làm cho một mình anh nhìn!" Tay nhỏ bé nhẹ nhàng bám lấy cánh tay của anh. Đây là lời thật lòng của cô!

Đối với cô mà nói, thích một người đồng nghĩa với đem người đó khắc sâu vào trong lòng của mình, mãi mãi đều chỉ thấy người đó, mãi mãi đều chỉ để ý đến một người, mãi mãi!

Tất cả của cô đều thuộc về anh, tuyệt đối không hai lòng.

"Đó là điều tất nhiên! Em chỉ có thể là của mình anh, em chỉ thuộc về mình anh ."

Bàn tay anh tỉ mỉ mon trôn từng tác da thịt trên người cô, dưới người anh cô thật đẹp thật đáng yêu, da vừa trắng vừa mềm như tơ lụa trơn bóng, sờ thật tốt, đôi mắt to tròn xinh đẹp xấu hổ nhìn anh, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mắc cỡ đỏ bừng.

Ánh mắt theo bàn tay chậm rãi di động, Kim chính dân lần nữa mà dùng tầm mắt cùng tay cảm nhận những gì thuộc về phái nữ dịu dàng trên người cô, nhiệt độ trong phòng nháy mắt lên cao vài độ.

Anh cởi hết quần áo còn dư lại trên người, cả người trần truồng không kịp chờ đợi mà áp sát thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô, bàn tay ngang nhiên đặt nên bắp đùi trắng non mềm của cô, phái nữ mê người bị lông đen che lấp hấp dẫn ánh mắt anh, ngón tay thăm dò chuẩn xác lần tiên lên bao trùm thung lũng đẹp để ướt át này.

"Tiêu Tinh, em thật là đẹp. . . . ."

Nhận thấy ngón tay của anh không khách khí đưa vào trong cơ thể mình, cô rúc đầu vai, uốn thẳng sống lưng, nếu như không cố gắng không chế lời nói, cô sẽ xấu hổ không tự giác kẹp chặt hai chân, nếu thật làm ra loại phản ứng này, nhất định sẽ chọc giận anh.

Khó cực vịn đầu gối hai chân, cô khẽ ngậm nga chịu đựng sự xâm nhập của ngón tay tràn đầy sức lực bên trong cơ thể mình, sự rung động khi anh tiến vào theo quy luật, anh như cố ý thiết tha đùa chơi với cô như thế, mỗi lần mỗi lần xâm nhập dò tìm đùa giỡn, từ từ lấy toàn bộ kích thích, nhiệt tình trong cơ thể cô phát ra.

"Chính Dân. . . . .A, Chính Dân •••?"

"Hả?" Nghe tiếng thở gấp của cô lộ ra ma mị, cùng run rẩy, Kim Chính Dân đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm qua cánh môi điểm lệ vô trù màu hoa hồng."Chuyện gì?"

"Em..em . . . . ."

"Em làm sao? Thế nào lại không nói tiếp?"

Anh chậm lại tốc độ đẩy ngón tay, nhẹ nhàng, chậm chạp thăm dò chỗ sâu của cô, nâng ngón giữa lên từ từ xoáy lại kéo ra, bất luận là vào hay ra, anh đẩy nhanh động tác cũng có thể bức cô không thể không chế được ngọt ngào cùng yêu kiều, nghe được lời anh tìm cô cực kỳ vui mừng.

"Hử? Rốt cuộc thế nào? Em không nói rõ ràng, làm sao anh biết đây?"

"Em . . . . ."

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như quả cà chua, cả người không ngừng run rẩy, nhìn qua tựa như đóa hoa diễm đam đáng yêu yếu ớt lại mỹ lệ.

"Em nghĩ muốn anh. . . . ."

"Muốn anh như thế nào?" Kim Chính Dân biết rõ còn hỏi đùa với cô.

"Chính Dân. . . . ."

"Nói sao!"

Tiêu Tinh trải qua nhiều mặt dạy dỗ của anh, cũng đã rất hiểu và hưởng thụ tình cảm nam nữ, anh tin cô nhất định có thể nói ra đáp án anh muốn nghe.

"Anh muốn nghe em tự nói ra."

Ở phương diện này, Kim Chính Dân đối với thể lực và kỹ xảo của mình tuyệt đối tự tin, để cho người phụ nữ yêu mến của mình có thể cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ, là một trong những điều kiện cơ bản của đàn ông.

"Em muốn. . . . . Chính Dân, em muốn anh --. . ."

"Muốn anh như thế nào đây?"

Anh đẩy eo lên phía trước, ở nơi rộng mở đang không ngừng chảy ra của cô, tiến hành sự hành hạ ngọt ngào – sở trường của anh, dĩ nhiên, hành động này khiến anh càng lúc càng kích động, hình như cũng tự tra tấn cảm giác của mình.

"Tiêu Tinh em phải nói rõ ràng một chút anh mới hiểu được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5.2

Dục vọng nóng lên, bành trướng, lấy tư thế bá đạo ở trước nơi ướt át mê người của cô rục rịch ngóc đầu dậy,

Nhưng trước khi chính thức nghe cô mở miệng yêu cầu trước, anh tuyệt đối sẽ không xâm nhập cảm địa.

"Đừng xấu hổ, nói ra, anh nhất định sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của em."

Cúi đầu rên rỉ một tiếng, tay nhỏ bé của cô rời khỏi đầu gối rồi ôm lấy hông của anh, hai chân trắng nõn mạnh dạn khoác lên trên cặp mông anh, để cơ thể anh dán chặt với cô.

Cô thấy rất nóng, cơ thể giống như lửa đốt đang dần nóng lên, trong cơ thể truyền tới cảm giác mãnh liệt không ngừng thúc giục cô, cô muốn ôm lồng ngực vững chắc của Chính Dân thật chặt, muốn cảm giác nhiệt tình cùng kịch liệt của anh đụng chạm cô, cô muốn. . . nhưng làm sao anh có thể không hiểu đây?

"Chính Dân, em muốn anh, nhanh lên một chút!" cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không biết xấu hổ to gan nói ra yêu cầu, bấp dùi tuyết trắng kẹp chặt anh để nửa người dưới của anh từ từ không chống đỡ nổi."Chính Dân, Chính Dân. . . . ." Kích tình khó nhịn, làm cho cô liên tiếp la lên tên anh.

"Hả? Nói đi, nói đi!" Kim Chính Dân quyết tâm muốn trêu chọc cô. "Nói muốn đi vào đâu!"

"Đi vào trong cơ thể của em. . . . ."

Nếu không phải bị kích tình làm đầu óc choáng váng, Ô Tiêu Tinh cũng sẽ không nói ra lời nói làm người ta nóng lên như vậy, mặc dù có chút oán giận anh vì sao phải cố ý trêu chọc cô, nhưng nhu cầu nóng rục bên trong cô không ngừng thúc giục, làm cô không tự chủ được nói ra khẩn cầu sâu nhất đáy lòng mình.

"Đã ở cùng nhau lâu như vậy, em vẫn còn xấu hổ."

Kim Chính Dân thờ dãi một tiếng, ngay sau đó đặt hông mình chặn giữa hai chân cô, từ từ đưa hạ thân nóng bỏng chen vào mặt huyết ướt át.

Ô Tiêu Tinh hoảng sợ thở gấp một tiếng, rên rỉ chịu đựng sự xâm nhập của anh, Kim Chính Dân nghe thấy giọng cô dục vọng càng bành trướng, chậm rãi đưa vào trong cơ thể cô, làm cô thét chói tai.

"Ừm. . . . . Tiêu Tinh, thật thoải mái!"

Của cô vừa nhỏ nhắn lại mềm mại, từ từ nuốt hết dục vọng cuồng tráng của anh, rõ ràng là anh đang vận động, mê muội nhìn chăm chăm cô, nhưng lại có cảm giác mình bị cô cắn nuốt.

Anh tham lam nhìn vị trí hai người giao hợp, chậm rãi rút ra sau, lại đâm sâu vào, cứ tiếp tục di động mạnh mẽ như vậy.

Bên trong hoàn toàn bị lấp đầy, cô khẽ thở ra, nhưng nhịp độ rung động tiếp đến lại giống như mưa to gió lớn làm hô hấp của cô rối loạn, đúng như Kim Chính Dân vừa mới hình dung, cảm giác kia rất thoải mái làm người ta muốn mãi mãi đắm chìm trong đó.

Chuyên gia nói thời hạn có hiệu lực của tình yêu là hai năm, cô lại không cho là như vậy.

Kể từ khi cô và anh ở cùng với nhau, cô cảm thấy mình càng ngày càng yêu anh hơn.

Bất luận là tốt, hay xấu, chỉ cần là có liên quan đến anh, thì tất cả mọi thứ cô đều yêu, đều rất yêu, dù bị anh đùa giỡn như hiện tại, cô thấy mình có thể nằm ở phía dưới anh, nhận lấy nhiệt tình mạnh mẽ của anh, đó là một chuyện vô cùng hạnh phúc. So với tiểu học muội đó, cô thật sự rất hạnh phúc vô cùng hạnh phúc!

"Đang suy nghĩ gì?"

Kim Chính Dân cúi thấp đầu hôn cô, lồng ngực vững chắc đè ép bộ ngực mềm mại của cô, cảm nhận của cơ thể làm cô càng kích động thêm, nhưng anh lại chậm lại tốc độ ra vào, chậm rãi thăm dò bụng cô, muốn kéo dài khoái cảm này.

"Không có. . . . . Không muốn cái gì." Cô nhanh chóng lắc đầu.

Hiện tại trong mắt, trong lòng, thậm chí trong cơ thể cô đều chỉ tồn tại một mình anh, được anh yêu thương như thế này, cô thực sự hạnh phúc đến muốn khóc.

"Sao vậy? Em vừa muốn khóc hả ?"

Nhìn cô hình như vừa đỏ mắt, anh liền tranh thủ ôm cô lên, để cho cô ngồi trên đùi mình, tất nhiên bọn họ vẫn duy trì tư thế như cũ, thay đổi động tác như vậy, làm hai người đồng thời khẽ rên lên.

"Hai ngày nay em động một chút là khóc, thật sự nghi ngờ anh cùng học muội có quan hệ mập mờ sao?" Kim Chính Dân ôm chặt lấy nửa người trên của cô, vui mặt vào bộ ngực mượt mà mềm mại đang nhảy cảm của cô, rồi kiên nhẫn giải thích cho cô: "Anh biết rõ cô ấy có ý với anh, hơn nữa cô ấy đúng là có theo đuổi anh, nhưng đối với anh cô ấy chỉ là một học muội mà thôi, là hành động của anh không đủ cẩn thận, không nên bần khoản để ý đến tâm tình người mình muốn nói, chuyện kia, anh thực sự xin lỗi, em không cần vì chuyện này mà đau lòng, về sau, anh tuyệt đối sẽ không làm em hiểu lầm nữa, có được không?"

. Cô không tin anh chuyện này làm anh thấy hơi thất vọng, nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút, tối hôm qua hành động của anh thật sự rất không thích hợp, hơn nữa sáng nay quý thần xúi dục thế nào, làm cho cô hiểu lầm anh, cứ khóc mất nhiều nước mắt như vậy, thật sự là anh tội này khó chối

Thật lòng nói xin lỗi cô, Kim Chính Dân chỉ hy vọng cô đừng nữa suy nghĩ lung tung chuyện kia nữa, anh đối với tình cảm này vô cùng thỏa mãn, một chút cũng không có suy nghĩ thay lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vui vào cổ anh, nhẹ nhàng rên rỉ khi anh duy trì cử động:

"Được, em không khóc, không khóc." Chỉ cần anh còn yêu cô, tiểu học muội gì đó dù có thích anh thế nào thì đều vô dụng, cô mới không muốn lãng phí tâm tư lo lắng đến người thứ ba không có liên quan đó. Chỉ cần Chính Dân vẫn thích cô, lời anh nói ra khỏi miệng, cô liền tin tưởng vô điều kiện.

"Tin anh rồi hả ?" Kim Chính Dân nâng mặt cô lên, nhiệt tình hôn cô.

Ô Tiêu Tinh nhắm hai mắt lại đón lấy nụ hôn của anh, trái tim cảm thấy ngọt ngào . "Ừ."

Cô thích anh cứ nâng mặt cô như vậy, thời điểm kiss, cảm giác giống như anh đang nâng niu cô ở lòng bàn tay mà thương yêu.

"Em đó, yêu mà luôn nghĩ theo chiều hướng xấu nhất, nếu như anh thật sự bắt cả hai tay, em định làm như thế nào? Giống như Bắc Bắc tiểu nữ sinh trong cái tiệm đó muốn mang anh ra tra khảo sao?"

Nhớ tới lúc trong quán cà phê kia đụng phải nữ phục vụ cư xử không tốt, Kim Chính Dân lại nhún mày. "Đúng rồi, cái cô Bắc Bắc đó tên gọi là gì?" Mặc dù mặt dài rất đáng yêu, nhưng vừa mở miệng là mắng người đến thao thao bất tuyệt, loại hành vi bất lương này sẽ dạy hư cho Tinh nhà anh .

"Anh là nói Như Nguyệt sao?" Ô Tiêu Tinh trong lòng cá kình, tại sao anh lại phải hỏi chuyện của Như Nguyệt đây?"Cô ấy là Triệu Như Nguyệt, mới mười chín tuổi ! Có phải dung mạo rất xinh đẹp hay không?"

"Ngủ giấc! Em lại đang suy nghĩ lung tung cái gì?" Kim Chính Dân chột hung ác nhìn cô một cái: "Hôm nay anh bị cái cô Bắc Bắc đó chỉ vào lỗ mũi mắng cho thâm nhỷ vậy, nếu không phải vì giữ mặt mũi của anh trước em, anh đã sớm cùng cô ta cãi vã, cô ta giống như loại người không có lễ phép vậy, nhất định là không có ai muốn lấy!"

"Như Nguyệt ,cô ấy. . . . ." Nhìn trông mặt đang tức giận của anh, cô sợ hãi nói: "Cô ấy đã có bạn trai rồi."

"Thật sao?" Kim Chính Dân kêu lên tiếng: "Anh đoán người bạn trai kia phải ngã tám đời, mới có thể yêu nổi cái cô Bắc Bắc đó."

"Anh đừng nói như vậy! Là vì Như Nguyệt nhìn em khóc đến thảm như vậy, cảm thấy nhất định là anh đã làm chuyện rất có lỗi với em. . . . ."

Ếc, kỳ quái, tại sao hai người bọn họ lúc đang ân ái, lại chuyển đề tài tới trên người Như Nguyệt? Cô thầm kêu không ổn, không được không được ! Cô không hy vọng tại thời điểm này trong lòng anh lại nghĩ đến cô gái khác, dù là Như Nguyệt cũng không thể được!

"Chúng ta đừng nói điều này nữa, Chính Dân, anh không được nghĩ tới cô gái khác lúc này, em không muốn bộ dạng này của anh. . . . ."

Kim Chính Dân kinh ngạc nhìn cô chuyển đề tài, ngay sau đó phá lên cười tà ác:

"Đúng vậy ha, lúc này, đúng là không nên nhắc tới những người không liên quan."

Anh ôm hông của cô, từ từ đưa cô đặt lại trên giường, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, thời gian ngọt ngào không nên lãng phí ở những người không liên quan.

Anh từ từ tăng nhanh tốc độ ra vào, đưa không khí vừa hạ xuống lại đột ngột dâng cao trong kích tình kịch liệt, vốn là đang tiến vào ngay tức khắc máu nóng trong cơ thể bốc lên cao, anh ra sức ra vào trong cơ thể cô, tạo ra từng đợt sóng vui vẻ.

Ô Tiêu Tình ôm chặt lấy cơ thể anh, cảm giác vui sướng như một luồng sóng cuốn tới, chỉ chốc lát sau sau cô đã cảm thấy mình sắp không chịu nổi, vốn là nhẹ nhàng rên rỉ từ từ biến chuyển thành dồn dập thờ dốc, từ trời buộc chặt chẽ giữa hai người đến khoái cảm tràn lan, khiến cho cô thoải mái đến cả đầu ngón chân.

"Chính dân. . . . . Ừm. . . . ."

"Thoải mái sao?"

Kim Chính Dân cẩn thận quan sát phản ứng của cô, khiến cho cô cảm thấy thỏa mãn là mục đích cao nhất để anh cố gắng dâng hiến toàn bộ tình lực của mình.

Tiêu Tình đỏ mặt ngượng ngùng, hai mắt anh tràn đầy dự vọng nhìn chăm chăm mặt cô, làm cho cô tâm hoảng ý loạn lên.

"Đừng thẹn thùng! Nói cho anh biết cảm giác của em, cảm thấy biểu hiện của anh như thế nào?" Thấy đáng vẻ thẹn thùng không dứt của cô, tâm tình muốn trêu chọc cô lại bị quyến rũ. Hồi vấn đề đồng thời cố ý tăng nhanh tốc độ chạy nước rút mấy lần, đột nhiên thay đổi sức lực khiến cho cô gái khá ái phía dưới thờ gấp không ngừng.

"Tiêu Tình, em nói một chút xem sao!"

"Người ta. . . . . Không biết mà. . . . ."

"Tại sao có thể không biết?" Mặt Kim Chính Dân tràn đầy nụ cười."Mới vừa, rốt cuộc là ai ở dưới thân thể của anh lớn tiếng như vậy?"

"Ghét, anh...anh không được nói!"

Cô thẹn thùng đẩy nụ hôn của anh ra, quay đầu đi khiến bàn tay nhỏ bé chặn ở môi không khống chế được rên rỉ, tránh cho mình lại rên rỉ quá kịch liệt.

"Em thật đáng yêu." Kim Chính Dân cứng rắn đưa đầu cô trở lại."Tiêu Tình, anh chính là yêu bộ dáng xấu hổ này của em, rất yêu rất yêu."

"Có thật không?" Cô vui vẻ nhìn thẳng vào mắt anh."Chính Dân, anh có thể vẫn luôn giống như bây giờ •••• vẫn như vậy yêu em?"

"Tiêu Tình." Đã nhấn lại đến giới hạn, Kim Chính Dân dùng mãnh lực cuối cùng chạy nước rút, ôm cơ thể mềm mại của cô , anh trầm trầm thờ hỗn hển:"Em còn không biết ư? Anh cố chấp ngoài dự liệu của em!"

Không dễ dàng thích một người, cũng sẽ không dễ dàng buông tha người đó.

Tính khí anh có chấp, chẳng lẽ cô thật sự không phát hiện ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Vì đã đồng ý chị Thụy Thụy phải đi làm nữ phục vụ trong tiệm, cô không muốn làm tiểu nhân nuốt lời, nhưng lại không muốn chọc cho anh tức giận nữa, vì vậy cô chọn thời gian Kim Chính Dân ở phòng máy trường học vừa làm vừa học, cũng là thời gian bình thường cô đều ở xã làm luyện tập viết chữ để đến tiệm hỗ trợ.

Bởi vì là người mới, lúc bắt đầu đều học tập phương pháp ứng đối(ứng phó+đối đáp) với khách hàng, còn có chi tiết các quy tắc trong tiệm, Ô Tiêu Tinh đặc biệt yêu cầu chị Thụy Thụy nếu như khách hàng nói muốn chụp hình, cô ấy có thể thay cô khéo léo từ chối, nếu không sau này lại bị Chính Dân phát hiện, cô không thể tới tiệm làm việc.

Truy tới cùng nguyên nhân phía sau, chị Thụy Thụy rộng lượng đáp ứng yêu cầu của cô.

Vốn lúc đầu quy định chụp hình trong tiệm chỉ cần các cô bằng lòng, khách thích chụp thể nào thì chụp, nhưng gần đây có rất nhiều khách có ý yêu cầu nhân viên trong tiệm của bọn họ bày ra tư thế mê người, thậm chí có muốn họ cỡi tạp dề, hoặc là nhấc váy lên ... Yêu cầu vô lý, những hình kia phát tán khắp nơi trên internet quả thật mang tới không ít vấn đề. Cho nên gần đây trong tiệm dự định lập một quy tắc mới, chụp hình phải thu phí, và không được đòi hỏi nữ phục vụ bày ra tư thế bất nhã, cũng không được đưa hình phát lên bất cứ web sex nào.

Bắt đầu gặt Chính Dân đến tiệm đi làm, dần dần hòa đồng với người trong tiệm cũng quen biết hơn chút, mặc dù một tuần chỉ có 3 ngày, mỗi ban chỉ có bốn giờ, nhưng đồng nghiệp trong tiệm đều là người trẻ tuổi, dễ dàng làm quen với nhau, ở chung với nhau vô cùng thân thiết, kinh nghiệm thú vị khi đi làm khiến cho cô lên *Đại Tứ cuộc sống yên tĩnh cũng thêm vào không ít sắc thái mới mẻ.

"Tại sao muốn học thư pháp?" Đang nói đến cuộc sống trong trường học của cô thì chị Thụy Thụy thuận miệng hỏi như vậy.

Vấn đề này khiến Ô Tiêu Tinh khẽ ngại ngần cả người.

"Có thể là bởi vì . . . . . Luyện tập viết sách thư pháp có thể giúp ta tĩnh tâm lại ngay lập tức thôi." Ô Tiêu Tinh cười cười tiến một bước giải thích với cô: lúc nhỏ, cô là một người rất dễ dàng suy nghĩ lung tung, tâm tư bất định mặc kệ làm gì đều rất khó khăn để chuyên tâm, Lão sư đề nghị gia đình của cô để cho cô học tập thư pháp, luyện tập tâm định (tĩnh tâm) công phu thật tốt, cho nên từ năm thứ hai tiểu học cô đã bắt đầu luyện tập viết sách thư pháp, lên đến cấp hai trung học vào hội đoàn hoạt động cũng luôn là hội thư pháp, tiến vào đại học dĩ nhiên cũng liên tục tiếp đến hội thư pháp báo danh.

Cũng ở chỗ đó, cô biết anh, cũng cùng anh hiểu nhau yêu nhau, cô cho rằng đây chính là duyên phận trời sinh, nếu như khi còn bé cô không tiến vào giới thư pháp, khoảng cách kia dài như vậy căn bản cũng không có cơ hội biết đến anh.

"Hoá ra là như vậy, em cùng bạn trai thật sự có duyên số!" Triệu Như Nguyệt sau khi nghe xong tràn đầy ánh mắt hâm mộ.

Cô thích nghe nhất loại chuyện xưa như này, giống như trong phim thời điểm kết thúc phát ra mấy đoạn ngắn nhớ lại, thì ra là nam nữ chính lúc còn rất nhỏ đã gặp mặt, nhưng sau khi lớn lên lại không có thể nhớ lại, nhưng có lẽ trớ trêu duyên phận đã đưa bọn họ cùng nhau nắm tay, biến thành kết cục hoàn mỹ người có tình sẽ thành thân thuộc .

"Thối Như Nguyệt, em thay xong quần áo thì đi ra ngoài nhanh chút đừng đứng đây quây rầy!" Trần Thụy thủy vừa bấm máy tính kiểm tra lại biên lai, vừa quay đầu dạy dỗ nhân viên lười biếng.

"Hừ, hiện tại bên ngoài cũng không sao khách mà!" Cũng không phải là thời điểm dùng cơm, quây rảnh rồi đến phát điên, thay vì đứng ở bên ngoài ngăn người, chẳng thà đi vào cùng người mới bồi dưỡng tình cảm."Chị Thụy Thụy, chị mỗi lần có người mới liền quên người cũ, người ta không thuận theo ỉ!"

"Này! Em đừng nói giống như chị là người xấu vậy." Trần Thụy thủy vung tay lên, chỉ vào cửa phòng nghỉ ngơi nói: "Lười biếng nữa là chị trừ tiền lương đó!"

Triệu Như Nguyệt hướng về phía bóng lưng chị Thụy Thụy làm mặt quỷ, sau đó đưa tay lúi kéo Ô Tiêu Tinh vẫn chưa hoàn toàn mặc đồng phục chỉnh tề kéo ra ngoài."Tiêu Tinh, đi thôi! Hôm nay tớ mang cậu đi làm quen quây nghiệp vụ." Triệu Như Nguyệt nghĩ rằng chị Thụy Thụy nhất định là muốn một mình chiếm đoạt người mới.

Hừ! Cô cố tình không để như ý nguyện của chị ấy.

"Thối Như Nguyệt, em gấp cái gì? Quần áo Tiêu Tinh còn chưa mặc xong." Trần Thụy thủy đi về phía Tiêu Tinh ở sau lưng cài nơ con bướm vào cho cô, cũng thân thiết vỗ vỗ đầu vai của cô."Tiêu Tinh, cảm ơn em đi làm ở tiệm chúng ta, em đi theo Như Nguyệt, \$\$\$diendanlequydon*chanchan**';\ cô ấy sẽ chỉ điểm các công việc trong tiệm cho em thật tốt, nhưng công phu lười biếng thì ngàn vạn lần đừng học đó!"

"Chị Thụy Thụy!" Lúc thì bảo cô nhanh lên một chút, lúc lại mắng cô quá nhanh, rốt cuộc là muốn cô như thế nào nha? Triệu Như Nguyệt bực tức dậm chân."Em nào có lười biếng? Sao chị mỗi lần đều nói em lười biếng.nha . . . ." Nói cô như vậy làm cô rất mất mặt trước người mới đó!

"Nhanh đi làm việc đi! Hiện tại em không phải là đang lười biếng sao?"

"A a a!" Lần này, Triệu Như Nguyệt chẳng kiêng nể ở trước mặt chị Thụy Thụy làm mặt quỷ còn xấu xí hơn, sau đó thờ phỉ phò kéo người mới ra phòng nghỉ. Ô Tiêu Tinh đã quen với phương thức cãi vã của hai người này cũng không nhìn được cười khe khẽ ra ngoài.

"Cậu đang cười cái gì nha?"

"Tình cảm của cậu và chị Thụy Thụy thật tốt."

"Đó là đương nhiên!" Triệu Như Nguyệt làm một bộ dáng đương nhiên."Tớ với chị Thụy Thụy là loại hình càng cãi vã tình cảm thì tình cảm càng thân thiết"

"Nếu không quen cách nói của hai người, nhất định sẽ thật sự cho là hai người mới vừa gây gổ ."

"Chúng tớ ngày nào cũng đều như vậy, đã thành thói quen." Một ngày không cãi nhau mấy câu, cô lại sẽ cảm thấy toàn thân đều không thoải mái!"Đứng rồi, Tiêu Tinh, bạn trai cậu gần đây như thế nào? Có ngoan hơn một chút hay không?"

"Cái gì?"

"Anh ta có còn cùng tiểu học muội đó tiếp tục dây dưa hay không?" Triệu Như Nguyệt chắc một tiếng: "Tớ ghét nhất cái loại đó, có bạn gái còn ở bên ngoài lưu tình khắp nơi, mặc kệ người này ưu tú đường nào, chỉ cần mang cái nhãn hiệu phong lưu này, tốt hơn nữa tớ cũng không dùng!"

"Không có, không có, Chính Dân đồng ý tớ về sau tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến ta khó xử, huống chi, đó là tiểu học muội tự thích Chính Dân, chủ động theo đuổi nhưng Chính Dân đối với cô ấy một chút ý tứ cũng không có, Chính Dân không phải loại người không trung thủy đó."

"Thật sao? Cậu thật dự tin tưởng anh ta?"

"Ừ." Ô Tiêu Tinh nặng nề dùng lực gật đầu."Tớ tin anh ấy."

"Vậy thì thật là đáng tiếc!" Triệu Như Nguyệt cầm một phần menu lên, mở quầy ra chuẩn bị dạy Tiêu Tinh biết toàn bộ món ăn trong tiệm "Bộ dạng cậu khóc lên điễm điễm đáng yêu quá mức, nhưng khóc nhiều lần bị khách hàng nhìn thấy sẽ bị phong làm tiểu công chúa đôi mắt đầm lệ."

Mặc dù Triệu Như Nguyệt có cảm giác mình thay Tiêu Tinh lấy danh hiệu "Tiểu Mị Mị đôi mắt đầm lệ" có vẻ tương đối đáng yêu dí dỏm, nhưng lần trước có một khách nói với cô muốn chỉ đích danh tiểu công chúa đôi mắt đầm lệ phục vụ, cô mới biết thì ra đã có khách chú ý tới sự tồn tại của Tiêu Tinh.

Điều này chứng minh chị Thụy Thụy quả nhiên là có con mắt nhìn người, mỗi lần chị ấy chọn nhân viên, thì luôn rất nhanh sẽ trở thành nữ vương của tiệm

Ô Tiêu Tinh biết lời Như Nguyệt vừa nói không có ác ý, cười nhạt. Cô bây giờ đang rất hạnh phúc, làm sao có thể khóc được đây? Huống hồ, hiện tại cô tiệm là vì công việc, không thể giống như trước đây luôn đỏ mắt khóc đến ồ ồ ào, thái độ phục vụ và đáng về như vậy nhất định sẽ bị khách tố cáo?

"A, tới rồi tới rồi, người đó tới thật rồi." Triệu Như Nguyệt khẽ chỉ chỉ qua đầu vai Tiêu Tinh.

"Tiêu Tinh, đó chính là người gọi cậu là tiểu công chúa đôi mắt đầm lệ, ngày hôm qua, cả hôm trước anh ta đều có tới tiệm, đòi muốn tìm cậu, nhưng cậu cũng không phải là ngày nào cũng có lớp học, tớ thấy anh ta hôm nay nhất định là tới chán cậu."

"Ah?" Ô Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc nhìn học trưởng, từ cửa sau đi thẳng tới trước quầy, dừng lại trước mặt cô."Ách, học trưởng chào anh. . . . ."

"Cái gì mà chào học trưởng? Tiêu Tinh, cậu quên phương thức chào hỏi lần trước tớ dạy cậu sao? Đi vào trong tiệm, anh ta là chủ nhân, cậu là nhóc nữ hầu, cậu chào hỏi lại chủ nhân lần nữa."

Triệu Như Nguyệt ở quầy phía dưới len lén nhéo Tiêu Tinh một cái, thăm nghĩ thì ra bọn họ biết nhau! Ánh mắt chị Thụy Thụy tuy tốt, nhưng những người gần đây tuyền vào đều là hoa đã có chủ, họ thật sự có thể giữ khách hàng lại lâu dài sao?

"A, chuyện đó. . . . ." Ô Tiêu Tinh không biết làm thế nào luống cuống đến hai gò má ửng đỏ, cô cúi thấp mặt xuống, hắng giọng ho hai tiếng, sau đó bình tĩnh nói: "Chủ nhân, hoan nghênh trở lại. Xin hỏi, chủ nhân cần gì ạ?" Giang Bích Ba, người quen biết đều biết anh ta là người ôn ào, sở thích là cosplay, trừ đi học ở ngoài thì bình thường không ra đến cửa, thỉnh thoảng vào chủ nhật hội đoàn có thông báo tập chung hoặc là lúc hoạt động mới ăn mặc quần áo thường ngày ra ngoài.

Nhưng thời gian gần đây anh ta lại si mê nữ hầu gái ở quán cà phê này, sau khi khóa trình ở trường luyện thi chấm dứt, ngay lập tức kích động chạy đến đây, chờ đợi để có thể nhìn thấy nữ thần trong lòng mình.

"Em. . . . ." Rốt cuộc nhìn thấy cô, Giang Bích Ba bởi vì quá mức hào hứng, có chút lắp ba lắp bắp: "Em nói chuyện với anh một chút có được không?"

"Cái gì?" Ô Tiêu Tinh quay đầu nhìn Như Nguyệt, cô nên làm gì bây giờ cho phải đây?

"Đi đi!" Triệu Như Nguyệt gật đầu một cái, ý bảo cô trước tiên dẫn khách vào chỗ."Tớ ở đây, chậm một chút cũng không dạy thiếu đi được, đi phục vụ chủ nhân đi!"

"Ừ."

Ô Tiêu Tinh đi ra quầy, lấy menu rồi mang đến nơi học trưởng ồ ồ ào kia ngồi.

"Chủ nhân, xin hỏi ngài muốn dùng món ăn nào?" Cô chưa có học đến các món ăn, nhưng trên menu trên hình minh họa và giới thiệu vắn tắt, nên cứ mở ra đưa cho khách lựa chọn là được. Giang Bích Ba vừa ngồi vào chỗ, lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ thần mãi đến khi cảm nhận được nhiệt độ của cô, anh mới dám tin tưởng nữ thần trước mắt thực sự *\$\$*diendanlequydon*chanchan**;\\" tồn tại ở trên cái thế giới này.

"Em. . . . . Em làm bạn gái tôi được không?"

"Hả" " Ô Tiêu Tinh nhanh rút tay trở về, vì quá mức kinh ngạc nên cách dùng từ của người hầu nữ hoàn toàn bị cô ném ra ngoài chín tầng mây." Học

trường, em đã có bạn trai!" Hơn nữa, Chính Dân vẫn là học đệ của anh nha! Tại sao học trường có thể đối với cô như vậy?

"Không sao, tôi không quan tâm."

Hình như nữ thần có cảm giác bị mạo phạm rồi, Giang Bích Ba không thể làm gì khác là cố nén vào xúc động muốn chạm vào cô, nghe thấy cô nhắc tới bạn trai, trong đầu Giang Bích Ba liền hiện lên khuôn mặt của học đệ Kim Chính Dân, có cần phải giống như học đệ vừa cao lớn vừa đẹp trai, mới có thể có bạn gái xinh đẹp như vậy không?

A, cái thế giới này thật quá không công bằng.

Anh không quan tâm, nhưng mà tôi có đề ý ! Ô Tiêu Tinh không sao hiểu được nhìn chăm chăm anh ta: "Học trường, em đã người yêu, cảm ơn anh đã thích, nhưng rất xin lỗi em không thể tiếp nhận tâm ý của anh." Nói tới đây, cô nhớ ra bây giờ mình đang trong công việc, vì vậy chuyển giọng nói: "Chủ nhân, nếu như ngài chỉ là cần người bồi ngài nói chuyện trời đất, vậy chỉ cần là giờ làm việc của tôi, tôi đều ở đây chờ ngài trở về, những câu như vừa này, kính xin ngài đừng tùy tiện nói lần nữa, sẽ làm cho tôi cảm thấy bị quấy rối."

Chuyện này nếu truyền tới tai Chính Dân, nhất định lại xảy ra sóng to gió lớn .

Đến bây giờ cô cũng chưa thừa nhận với anh chuyện mình chạy đến làm nữ hầu trong tiệm mỗi lần anh làm việc xong cũng tới tập chạy tới nơi làm, làm như mình vẫn đợi anh ở đây , chẳng may bị anh phát hiện, Chính Dân nhất định sẽ rất tức giận, rất tức giận nha .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 6.2

"Được, em đi làm lúc nào? Nói thời gian cho tôi biết, tôi nhất định tới tiệm đúng lúc để tìm em."

Giang Bích Ba thấy cô không cự tuyệt, vui vẻ lấy laptop ra để chép lại lịch làm việc của cô, mong có thể nhìn thấy cô mọi lúc.

Mặc dù trong trường học cũng có thể nhìn thấy học muội, nhưng chỉ có khi cô mặc quần áo nữ hầu gái dễ thương, thì mới có đủ lực hút với anh ta, nên cần phải gặp cô tại đây thì mới có ý nghĩa.

Thời gian sau đó, Ô Tiêu Tinh cố gắng diễn đúng nhân vật nữ hầu, vẫn làm bạn với học trường cho đến lúc tan việc.

Năm học mới trường học thay đổi toàn bộ thiết bị và máy vi tính trong phòng máy kể cả thiết bị phụ, sinh viên có thể tới phòng máy sử dụng máy vi tính trường để đánh bài tập, vì thế số sinh viên tăng cao, số lượng sinh viên làm công việc nghiệp vụ cũng tăng lên không ít.

Có thể dễ dàng hướng dẫn thực hiện các trình tự sử dụng máy tính, sử dụng máy in như thế nào, giấy trong máy in để ở đâu? ... Nhưng vấn đề là sinh viên phòng máy vừa làm vừa phải giải quyết vấn đề giúp các bạn học, máy lạnh bật nhiệt độ thấp, tiếng vang của bàn phím khi gõ chữ, tiếng máy in lúc hoạt động, cùng với giọng nói của mọi người khiến cho phòng máy luôn âm ỉ không có một phút yên bình.

Từ năm thứ hai đại học Kim Chính Dân đã bắt đầu vẫn đảm nhiệm vai trò sinh viên phòng máy, mặc dù không phải khoa tin tức, nhưng anh rất có hứng thú với máy tính, cũng nhờ cơ duyên quen biết một học trường khoa tin tức giao vị trí này cho anh nên anh cứ như vậy cho đến nay, dựa vào phòng máy vừa làm việc vừa học giúp anh chống đỡ không ít phí sinh hoạt.

"Học trường, ngày mai anh có thể thay bạn giúp em không?" Kim Chính Dân vừa mới giúp bạn học thay mực máy in, lúc ngồi vào chỗ thì nghe thấy thỉnh cầu của học đệ.

"Ngày mai? Cậu nói buổi sáng, buổi chiều hay buổi tối?"

"Buổi tối." Hoàng Gia Toàn chấp tay trước ngực vội vàng khấn cầu: "Học trường, ngày mai ngày sinh nhật 20 tuổi của bạn gái em, ba mẹ cô ấy thuê một gian phòng ăn chuẩn bị mở party, cô ấy nói nếu em dám trễ một giây, về sau cô ấy sẽ không đề ý em nữa."

"Mua gian phòng ăn mở party?" Về bạn gái của học đệ này là thiên kim nhà giàu, Kim Chính Dân có nghe qua, bình thường cũng không đề ý, không ngờ lại làm ra việc xa hoa như vậy."Thật sự là xa xỉ!"

"Bởi vì cô ấy làm sinh nhật hai mươi tuổi, cho nên có phô trương chút." Hoàng Gia Toàn biểu tình phức tạp, gia thế anh và bạn gái chênh lệch nhiều như vậy, đoạn tình yêu này có thể tiếp tục được hay không?

"Được, cậu đừng lo lắng, tôi giúp cậu thay bạn, không thành vấn đề." Tối mai anh cũng không có dự định gì, có chăng cũng chỉ là nói một tiếng với Tiêu Tinh, bảo cô không cần chờ anh.

Thấy nét mặt không vui của học đệ, Kim Chính Dân vỗ đầu vai cậu ta: "Hắc, làm sao mà khuôn mặt khổ sở vậy? Quà sinh nhật mua chưa?"

"Mua rồi." Hoàng Gia Toàn thấp giọng than thở: "Nhưng tài lực của sinh viên nghèo như vậy thật sự rất lo cô ấy không thích."

"Cậu nghĩ quá nhiều quá rồi! Gia Toàn, chỉ cần cậu có tấm lòng mặc kệ là thứ gì bạn gái cậu đều sẽ vui vẻ nhận lấy."

"Có thật không?" Nghe anh nói như vậy, Hoàng Gia Toàn thoáng an tâm.

"Đúng rồi, học trưởng, nghe nói gia thế của bạn gái anh và anh cũng khác nhau, anh cảm thấy thời điểm hai người đi chung với nhau có cảm giác chênh lệch nhiều không?"

"Hoàn toàn không." Kim Chính Dân nhớ tới lúc anh và Tiêu Tinh quen nhau đến nay không có sinh ra cảm giác tương tự như thế.

"Tình tình của Tiêu Tinh tương đối giản dị, tôi chưa từng thấy chúng tôi có cảm giác chênh lệch nhau."

Về vấn đề này cần thận trọng lại thì cùng lắm chính là: anh vì dọn ở sát vách nhà cô nên kiêm thêm mấy công việc gia sư để đền bù tiền thuê nhà,

Học đệ hỏi như vậy, anh nhất thời rơi vào suy nghĩ riêng của mình.

Có thể vì bọn họ vẫn là sinh viên, vẫn chưa nghĩ đến tương lai sau này, anh cũng không phải là người thích lo xa, cho nên đến bây giờ vẫn không có nghĩ qua chuyện tương lai của hai người. Qua lời Gia Toàn nói chắc là bạn gái cậu ta cũng đã giới thiệu cho người nhà biết! Anh và Tiêu Tinh còn chưa có cơ hội nói về người nhà với nhau, nếu như có một ngày muốn giới thiệu gia đình hai bên cho nhau biết thì anh có lộ ra vẻ mặt lo lắng như học đệ này không?

Kim Chính Dân lắc đầu một cái, bật cười, ở đáy lòng phủ nhận nói: coi như anh là một tên tiểu tử nghèo thì thế nào, anh và Tiêu Tinh thật lòng yêu nhau, chắc chắn trở ngại này không thể làm khó được bọn họ.

"Học trưởng, có người bên ngoài tìm anh." Nhìn qua cửa sổ thủy tinh trong suốt ngoài hành lang, Hoàng Gia Toàn nhìn học muội đứng bên ngoài vẫy tay với bọn họ, Kim Chính Dân ngăn người một lát nên không nhìn thấy học muội gọi, anh khẽ đẩy đẩy cánh tay của học trưởng, muốn anh ấy chú ý bên ngoài một chút.

"Xin lỗi, tôi mới vừa đang suy nghĩ một chuyện nên không nghe thấy lời cậu nói nói."

"Anh nhìn bên ngoài đi học muội đó đứng ở bên kia cũng lúc lâu rồi." Về việc tiểu học muội xinh đẹp to gan muốn theo đuổi học trưởng Chính Dân, hành vi của cô đã truyền khắp nơi, Hoàng Gia Toàn có chút ngạc nhiên muốn hỏi chuyện bát quái giữa học trưởng và cô ta là như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn cố ép lòng hiếu kỳ xuống. Kim Chính Dân cảm ơn, đứng dậy đi ra ngoài." Học trưởng Chính Dân anh ăn cơm chưa? Em có làm cơm hộp, em có thể cùng anh đi phòng ăn ăn cơm không?"

Nhìn thấy anh đi ra, Lý Dụ Dụ mỉm cười quơ quơ trong tay xách theo hộp cơm.

Cô dành cả một buổi chiều tốn bao nhiêu công sức làm ra được, người ta nói: muốn bắt được tâm của một người đàn ông, đầu tiên phải nắm lấy dạ dày anh ta. Đối với tài nấu nướng của mình cô vô cùng tự tin, tin rằng chỉ cần học trưởng ăn thì lần sau chắc chắn sẽ yêu cầu làm hộp cơm tình yêu nữa.

"Học muội." Kim Chính Dân phiền não vò tóc, tự hỏi phải duyên chuyển cự tuyệt cô như thế nào mới không làm giảm hòa khí với nhau.

Dù sao bọn họ là học sinh cùng khoa, cơ hội chạm mặt trong trường rất nhiều, nếu như có thể để cho cô thấy không thể có khả năng mà lùi bước, thì bọn họ vẫn là có thể duy trì quan hệ học trưởng, học muội bình thường, như vậy cũng không làm tổn thương đến cô ấy.

Được cô thích, là phúc khí của anh, anh nên cảm ơn con mắt thương thức của cô, nhưng bên cạnh anh đã có Tiêu Tinh, anh rất thích Tiêu Tinh, không có cách nào tiếp nhận tình cảm của người khác, nên dù thế nào cũng phải cự tuyệt cô. Lý Dụ Dụ thấy vẻ mặt anh mang theo ý cự tuyệt, đi gần bên cạnh anh nhẹ nhàng cầm tay của anh, ý vị làm nũng nũng hậu lay động anh.

"Học trưởng, một người ăn cơm thì rất cô đơn, anh đại phát từ bi cùng ăn với em có được hay không? Những thứ này đều là tự em làm, ăn rất ngon đó! Anh ăn thử một chút, nếu thật sự không vừa miệng, anh nói những món anh thích ăn cho, em lần sau em sẽ làm."

"Học muội." Kim Chính Dân kiên trì hất tay của cô ra, mặc dù không phải là động tác rất thô bạo, nhưng hất ra tay của cô ra thì chỉ dùng thêm chút sức."Thật xin lỗi, Tiêu Tinh ở xa làm chờ tôi, tôi muốn cùng cô ấy đi ăn cơm sau khi tan việc, vì vậy không thể đi với cô, cô đi tìm những bạn học khác cùng ăn đi, tôi tin nhất định sẽ có rất nhiều người sẵn lòng cùng cô ăn cơm chung."

"Em không muốn đi tìm những người khác, em chỉ muốn cùng học trưởng thôi!"

Bị một lần từ chối cũng không sao, cô Lý Dụ Dụ là người đã xác định mục tiêu sau này sẽ dùng cảm tiến tới, nghị lực của cô chắc chắn sẽ không dễ dàng đã bị đánh bại như vậy.

"Học muội, em đừng như vậy, tôi đã có người bên cạnh, đáng về em như vậy sẽ mang đến rất nhiều phiền nhiễu cho tôi."

"Học trưởng Chính Dân, em thật sự kém học tỷ đó sao?"

Lý Dụ Dụ tự tin cô vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, trên bất cứ phương diện nào cũng hơn học tỷ kia gấp mấy lần, với lại "nữ truy nam cách tăng sa"(phụ nữ theo đuổi đàn ông dễ dàng như xé tờ giấy), cô mang hết tất cả vốn liếng để lấy lòng theo đuổi học trưởng, tại sao học trưởng lại không chịu mắc câu cơ chứ?

"Học muội, điều kiện của em rất tốt, điều này không nói mọi người đều biết, nhưng tình yêu là theo duyên phận, không phải bắt buộc là có được hạnh phúc."

"Học trưởng anh thật sự cảm thấy quen với học tỷ Tiêu Tinh hạnh phúc hơn đi cùng em sao?"

"Tôi cũng không dám phán đoán tùy tiện." Kim Chính Dân trêu ghẹo cười nói: "Có lẽ, cùng em ở chung một chỗ sẽ hạnh phúc hơn mỹ mãn hơn không chừng." Anh nói như vậy chỉ là muốn duy trì lòng tự tin của học muội thôi, không có ý tứ khác, có lẽ, anh có thể hận không gặp nhau sớm nhưng đây chỉ là lý do để bắt cả hai tay thôi.

"Học muội, tôi rất yêu cô ấy, thời điểm đi cùng với cô ấy tôi cảm giác rất tự tại, rất thoải mái, tôi cảm thấy được nói yêu như vậy là đủ rồi, tôi không có tự tin đi bắt cả hai tay, cũng không có tính toán bỏ bạn gái cũ để thay mới." Bộ dáng này của anh đủ rõ ràng đủ hiểu chứ?

Hì vọng học muội có thể hiểu được cự tuyệt của anh, anh không muốn tổn thương tới cô gái đã dùng cảm thể hiện tình yêu, nếu bây giờ anh không nói được, sẽ tạo thành hi vọng với cô vậy thì anh đúng là đáng chết vạn lần rồi.

Học muội Dụ Dụ chỉ là chọn sai đối tượng, nhưng cô có thể dùng cảm nói ra tình yêu của mình cũng là rất cố gắng.

"Em hiểu ý anh." Lúng túng một lúc lâu, Lý Dụ Dụ thở dài thật sâu, muốn trách chỉ trách bọn họ quen biết quá muộn, quả nhiên đàn ông tốt đều đã sớm có người bên cạnh.

Nhưng cô lùi một bước lúc này chỉ là kẻ hoãn binh. Chỉ cần có thể từng bước một rút ngắn khoảng cách với học trưởng, kéo dài chiến tuyến, kéo dài cố gắng, cô tin chắn chắn vượt qua được chướng ngại.

Chướng ngại này đương nhiên là bạn gái học trưởng Chính Dân.

"Học trưởng Chính Dân, xem ra em đã thông minh lên rồi, anh có thể nể mặt cùng học muội thất ý này ăn một bữa tối chứ?" Cô không nói thất tình mà là nói thất ý, Lý Dụ Dụ làm bộ như lòng chua xót mà cười với anh: "Học trưởng Chính Dân em chỉ là không muốn lãng phí thức ăn mà thôi, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh đó."

"Được rồi!"

Không cưỡng được thỉnh cầu giống như cuối cùng của cô, Kim Chính

Dân đi trở về phòng máy nhờ học đệ khai báo, rồi đi cùng Lý Dụ Dụ tiến về phòng ăn sát vách cùng với cô ăn cơm.

Lúc này anh tuyệt đối không ngờ chính mình một lần đại phát ý tốt, lại truyền tới tai Tiêu Tinh, làm anh sau này khổ sở một phen . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 7.1

Buổi sáng lúc ra cửa, Chính Dân nói với cô tối nay anh phải thay bạn giúp học đệ ở phòng máy, vì vậy buổi chiều Ô Tiêu Tinh thay đồng phục hầu gái để làm việc tại quán cà phê. Hôm nay cô đến sớm vì muốn nhờ Triệu Như Nguyệt ở lại tối nay dạy cô nấu món thịt bò rượu đỏ.

"Hôm nay cậu không cần liều chết chạy về trường học à?" Bình thường Tiêu Tinh có lớp học buổi sáng, lúc sắp tan ca cô luôn cực kì khẩn trương vì cô nhất định phải đến nơi làm việc của cô sớm hơn bạn trai một bước thì chuyện cô đi làm ở quán cà phê hầu gái mới không bại lộ.

"Ừ, tối nay Chính Dân phải thay bạn giúp học đệ, nên anh ấy muốn trở về nhà trước, đừng ở lại trường học đợi muộn quá."

"Chuyện cậu đi làm ở chỗ này cho đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện?" Buộc lại đai nơ con bướm phía sau" hộ Tiêu Tinh, Triệu Như Nguyệt vỗ vỗ cái mông vênh cao của Tiêu Tinh. "Nên nói cậu quá biết giả bộ, hay nên mắng bạn trai cậu quá ngu ngốc?"

Cái mông bị đột kích bất ngờ làm Ô Tiêu Tinh kinh hãi, vội vàng xoay người

lại tròn mắt nhìn Triệu Như Nguyệt. "Thối Như Nguyệt, cậu làm gì trộm đậu hũ tớ?"

Chị Thụy Thụy với trường quán cùng đi chọn mua cà phê rồi, trong tiệm không có người quản lý, một đám người hầu nữ náo loạn cả lên, nên Triệu Như Nguyệt phải đứng ra quản lý trật tự, mặc dù trong tiệm cô là người nhỏ tuổi đáng yêu nhất, nhưng kinh nghiệm làm việc nhiều hơn những người khác rất

hiều rất nhiều.

"Cái gì? Sao mọi người cứ như chị Thụy Thụy gọi em như vậy chứ?" Rõ ràng cả người cô thơm ngát, vô duyên vô có tên có một chữ "Thối", thật là khiến cô cảm thấy cực kì uất ức. "Đi rồi, đi rồi! Đi ra ngoài bắt đầu làm việc rồi, nếu như buổi chiều không có khách hàng, tớ sẽ không dạy cậu nấu thịt bò."

"Tớ nhất định có khách hàng." Đây cũng không phải giọng điệu tự hào, bởi vì âm thanh Ô Tiêu Tinh nghe rất bất đắc dĩ. "Học trường ồn ào đó nhất định sẽ tới kiểm tó, lúc đang đi làm tó làm gì có thời gian rảnh rỗi để học cùng cậu đây?"

"Tớ thế nhưng lại quên mất cái tên trạch nam đó yêu hóa trang đến không giải thích được. . . . ." Chỉ cần Tiêu Tinh có lớp học buổi sáng, thì anh ta nhất định sẽ tới tiệm báo danh. "Tiêu Tinh, anh ta thực sự là sinh viên lớp trên à? Sao tớ có cảm giác anh ta hình như rất rảnh rỗi?"

"Năm thứ năm đại học."

"Học thêm năm nữa?"

"Ừ, học trường cạnh thị quá nặng không cần làm lính, sau khi tốt nghiệp không cần lo lắng mà chuẩn bị thi tốt là được, nên một chút áp lực cũng không có, nhưng không biết tại sao vẫn cứ xin kéo dài thêm năm học."

"Đương nhiên cũng phải có người có thân phận tốt!" Triệu Như Nguyệt thở dài nói: "Học sinh, là nghề nghiệp hạnh phúc nhất trên thế giới."

"Như Nguyệt." Ô Tiêu Tinh ngạc nhiên hỏi tới: "Tại sao cậu tốt nghiệp trung học lại không tiếp tục học lên vậy? Cậu không thích đọc sách, không thích trường học sao?"

Triệu Như Nguyệt lắc đầu một cái. "Không phải, tớ là vì muốn kiếm tiền." Thật ra thì, cô vô cùng nhớ lúc sinh hoạt của học sinh, chỉ là, cô tạm thời không có biện pháp tiếp tục làm học sinh.

"Kinh tế trong nhà khó khăn sao?" Ô Tiêu Tinh thấy vô cùng tiếc cho cô.

Hiện nay kinh tế trong xã hội đình trệ, giống như Như Nguyệt như vậy chỉ vì kiếm tiền mà từ bỏ học lên, Như Nguyệt cố gắng làm việc kiếm tiền, bộ dáng vất vả cần cù như không có việc gì cả ngày lêu lổng thật sự tương phản rất lớn với những học sinh ăn chơi lêu lổng.

"Không phải." Nhà cô nhưng là gia đình tư sản thế gia thầy thuốc! Ông, ba, cùng với chú bác đều là thầy thuốc, kinh tế thật sự không khó khăn.

"Bởi vì tớ muốn kiếm tiền nuôi bạn trai."

"Cái gì?" Bị lời nói của Như Nguyệt dọa cho phát sợ, Ô Tiêu Tinh không dám tin há to miệng.

"Làm gì kinh ngạc như vậy?" Triệu Như Nguyệt cười, nhạo báng mình: "Tớ không phải là nuôi cái mặt trắng nhò* gì đó!" Cái tên kia bình thường mặt đen chui cũng không được, cả đời lúc vận khí tới thì lại không nói được, quả thật giống như bị cả đám mây đen bao phủ, cùng với mặt trắng nhò này chẳng quan hệ với nhau tí nào.

Biết Triệu Như Nguyệt lâu như vậy tới nay, cô vẫn cảm thấy cô ấy là cá nhanh mồm nhanh miệng, cây rỗng ruột, thẳng tính, là người tốt, không ngờ cô ấy lựa chọn lại là cái loại đàn ông đó phải dựa vào tiền mà bạn gái kiếm được để sống.

Tình yêu, quả nhiên không có gì đạo lý nào cả.

Hai người cùng nhau đi ra phòng nghỉ, vì vậy đoạn nói chuyện về cuộc sống riêng liền kết thúc.

Cửa phòng nghỉ vừa mở, Ô Tiêu Tinh liền nhìn thấy vị học trưởng đang đứng ở trước quầy vẫy tay với cô. Cố gắng kéo ra nụ cười thân thiết với khách, cô đi đến phía anh ta: "Chủ nhân, hoan nghênh trở lại. . . . ."

*mặt trắng nhò: trai bao

Đưa học trưởng đến khu phía sau, Ô Tiêu Tinh như cũ mở menu ra trước mặt anh ta hỏi "Chủ nhân, hôm nay ngài định ăn gì? Tiêu Tinh nghĩ ngài nên chọn món thịt bò hầm cách thủy, đây là món đặc biệt của đầu bếp hôm nay."

"Tiêu Tinh. . . . ." Giang Bích Ba vô cùng hưng phấn, bởi vì khát vọng của hắn rốt cuộc có cơ hội thực hiện, hắn không kìm lòng được cảm tay của cô, lần nữa nếm thử cảm giác của nữ thần trong lòng mình. Trong lúc bất chợt bị học trưởng nắm tay, Tiêu Tinh rất kinh hãi, vội vàng định hất ra, nhưng lại không dễ dàng giống lần trước, vì học trưởng nắm tay cô rất chặt, không có ý muốn thả tay cô ra chút nào.

"Học trưởng, anh mau buông tay nhanh đi!" Sao đột nhiên lại như vậy? Trải qua mấy ngày nay anh ta đối với cô không phải là lấy lễ hòa nhã với nhau sao? Cô vẫn cho là hứng thú học trưởng đối với cô tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, dần dần sẽ biết chỉ là ảo tưởng thôi.

"Tiêu Tinh, em làm bạn gái tôi, có được không?"

Giang Bích Ba tràn đầy khát vọng nhìn cô: "Anh không là loại đàn ông bắt cả hai tay như Kim Chính Dân, là loại đàn ông xấu không cần cũng được, nếu như là anh..., tuyệt đối sẽ không đối với em như vậy!"

"Anh nói cái gì?"

"A, thì ra em còn không biết! Ngày hôm qua bạn trai em theo học muội năm nhất Lý Dụ Dụ cùng ăn bữa tối, chuyện này đã truyền khắp cả trường rồi, nghe nói sáng sớm học muội đó nghe mọi người nói như vậy, vui vẻ tuyên bố với bạn bè cố gắng của mình công thành đoạt đất rồi cuộc đạt được thành quả không nhỏ rồi."

"Làm sao có thể --. . ." Ô Tiêu Tinh không tin mãnh liệt lắc đầu. Cô không có thấy tận mắt, chắc chắn là khích bác ly gián, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng.

"Đây là sự thực, anh không có cần gạt em, gạt em là bạn trai của em, hấn ta cùng em với cô gái khác ước hẹn, thậm chí không kiêng dè chút nào cùng học muội hi hi ha ha nói chuyện phiếm trong trường học." Giang Bích Ba lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho bạn học bảo anh ta chứng thực, chứng minh mình lời mình vừa nói là đúng.

Liên lạc được kết nối, Ô Tiêu Tinh từ điện thoại của học trưởng ồn ào nhìn thấy mặt của học trưởng Hiếu Kiệt.

"Này! Lâm tiểu thư, cậu nói chuyện bát quái vừa nghe được nói với Tiêu Tinh đi." Giang Bích Ba đưa điện thoại di động trước mặt Tiêu Tinh, " cũng chủ động dẫn đề tài: "Ngày hôm qua bạn trai Tiêu Tinh có phải cùng một học muội năm nhất ăn cơm ở phòng ăn?"

"Hả. . . . ." Lâm Hiếu Kiệt qua màn hình điện thoại di động nhìn thấy nhìn thấy là mặt của học muội Tiêu Tinh thì lúng túng nói quanh co lòng vòng: "Ồn ào, là ai đề cho cậu đi nói năng lung tung thế?"

"Tôi là sợ cô ấy bị lừa gạt, Lâm tiểu thư, nếu cậu đều quen thuộc với hai người bọn họ, tại sao không dứt khoát nói ra sự thật?"

"Phá hoại nhân duyên là chuyện xui quẩy tám đời, ồn ào, cậu là muốn làm khó tôi đúng không?"

"Cậu không cần rầy rà nhiều như vậy, tóm lại, cậu nói lại chuyện kia là được."

"Tôi mới không cần!" Lâm Hiếu Kiệt đen mặt nói ra. Ở sau lưng người khác đàm luận loại tin tức vớ vẩn này thì không nói, hiện tại thì bằng hữu tốt lại muốn anh ta nói ngay trước mặt người trong cuộc, anh ta đâu có mặt dày như vậy?

Ai, thật sự là không muốn thấy mặt mũi học muội Tiêu Tinh rồi.

"Lâm tiểu thư!"

"Tôi mặc kệ, muốn làm người xấu chính cậu đi mà làm, tôi mặc kệ cậu!" Sau khi nói xong Lâm Hiếu Kiệt tức giận chặn dứt trò chuyện. Ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, nếu như nội dung không phải liên quan với chuyện của mình, Ô Tiêu Tinh rất có thể sẽ cười ra ngoài. Học trưởng Hiếu Kiệt ghét nhất người khác gọi là Lâm tiểu thư, trên cái thế giới này chắc cũng chỉ có học trưởng ồn ào có thể dám ngay trước mặt học trưởng Hiếu Kiệt gọi hấn như vậy.

Nhưng, bọn họ mới vừa nói những lời đó. . . . . Để cho cô khủng hoảng không nhỏ.

Chính Dân --. . . Ngày hôm qua thật ở cùng với tiểu học muội đó sao?

Anh không phải đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện gì khiến cô đau lòng khổ sở sao? Tại sao lời nói còn văng vẳng bên tai, anh vẫn là cùng tiểu học muội đó dính líu?

"Tiêu Tinh, anh nói đều là thật." Giang Bích Ba định cùng bạn tốt nói chuyện, lại phát hiện cậu ta trực tiếp tắt máy, vì vậy hấn quay đầu lại, nói rõ quyết tâm của mình với Tiêu Tinh: "Loại hoa hoa công tử khắp nơi lưu tình, không đáng giá để em chung tình như thế, hãy chia tay anh ta đi! Tiêu Tinh, anh nhất định sẽ an ủi em thật tốt. . . . ."

Lời nói của học trưởng, cô không nghe vào một câu nào, cô đã rơi vào khủng hoảng của chính mình.

"Tiêu Tinh." Giang Bích Ba cảm thật chặt tay của cô lần nữa. Nhưng lần này cô không có phản ứng gì.

". . . . . Tiêu Tinh?" Giang Bích Ba nghĩ thầm nhất định là lời mình vừa nói làm cô đau lòng, quả nhiên, chỉ chốc lát sau sau, nữ thần không có chút phản ứng nào trong cảm nhận của anh ta, từ từ đỏ vành mắt.

Lần này không phải chuyện đùa, Giang Bích Ba giống như nhìn thấy loại quang cảnh khó gặp, chấn động nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp muốn khóc của cô.

Đúng, đây chính là pho bộ đáng đẹp dễ động lòng người, hấn thấy điên cuồng rồi, từ đó biến thành người hâm mộ của cô, đối với vẻ mặt của cô nhớ mãi không quên. . . . .

Lấy điện thoại di động ra theo bản năng, Giang Bích Ba không đành lòng để tuyệt cảnh khó gặp cứ như vậy biến mất, liều chết chụp bộ dáng Tiêu Tinh khóc động lòng người từ mọi góc độ.

"Này! Anh làm gì thế? Không cho phép chụp!"

Đứng ở quầy bị bữa ăn Triệu Như Nguyệt phát hiện khách hàng chỗ đó có cư xử không đúng, vội vàng vọt tới ngăn cản Giang Bích Ba, khi cô chạy tới bên cạnh Tiêu Tinh, Tiêu Tinh vừa đứng lúc cảm xúc vỡ tràn khóc lên.

Lâm Hiếu Kiệt sau khi cúp điện thoại, ngồi cũng không xong, đứng cũng

không được, sách đặt ở trước mặt vẫn đứng lại ở cùng một tờ, căn bản cũng không có mở thêm trang nào.

Bởi vì chuyện tốt nhất thời của mình, miệng rộng mà mang tin bất quải của học đệ Chính Dân nói cho bạn tốt nghe, mới gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng điều này cũng không thể trách anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 7.2

Anh vạn vạn không ngờ tới tên ồn ào kia sẽ không coi nghĩa khí ra gì như vậy, bỏ chạy theo học muội Tiêu Tinh bát nháo coi như xong, lại lỗi cả anh ra ngoài, muốn anh làm chứng những thứ bất quải tin tức mình nghe được.

Như thế rất tốt, món nợ tính đi tính lại, đúng là vẫn nên tính vào anh.

Đền bù như thế nào mới phải đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách mau mau đi xin lỗi Chính Dân giảm bớt gánh nặng cho học đệ, thì mới có thể tản đi cảm giác tội lỗi không dứt trong lòng anh.

Lấy ra điện thoại đã tắt trong con tức giận, Lâm Hiếu Kiệt gọi điện thoại cho Kim Chính Dân.

"Xin chào"

Điện thoại lập tức được kết nối, Lâm Hiếu Kiệt ở đây lòng gào khóc một tiếng, không ngờ ngay cả một ít thời gian chuẩn bị ông trời cũng không chịu cho hắn.

". . . . . Khụ, chào."

"Học trưởng Hiếu Kiệt?"

". . . . . Ừm"

Kim Chính Dân có chút kinh ngạc, mặc dù trong di động của anh có số của học trưởng, nhưng hình như đây là lần đầu tiên nhìn thấy cái số này ở trên màn ảnh.

"Gặp nhau thật khó, anh tìm em có chuyện gì sao?"

"Cái đó. . . . . Tôi. . . . ." Vì chuyện như vậy mà nói xin lỗi thì thật khó xử, nhưng ai bảo chuyện này thực sự vì anh mà ra chứ?"Thật xin lỗi, Chính Dân, tôi thực xin lỗi cậu, cậu có thể tha thứ tôi không?"

"Sao vậy?"

"Tôi thật sự không là cố ý, cậu nhất định tha thứ tôi có được không?"

"Học trưởng, rốt cuộc là có chuyện gì, nếu như anh không nói rõ ràng trước, em làm sao biết có nên trách anh hay không?"

Vì vậy, Lâm Hiếu Kiệt nói sáng nay anh ta ở trong lớp thì nghe được chuyện của Chính Dân và học muội, nhất thời lấm mồm nói cho bạn tốt nghe tin bất quải, tin tức này liền truyền tới tai Tiêu Tinh, nên anh phải giải thích cận kề cho Kim Chính Dân nghe. Kể xong toàn bộ, Lâm Hiếu Kiệt lẳng lặng chờ xử lý, không ngờ học đệ Chính Dân không nói tiếng nào, nhưng Chính Dân phản ứng như thế lại làm cho anh cảm thấy có tội như muốn lần chết cũng không rửa sạch.

"Học đệ, thật thật xin lỗi! Tôi thật sự không cố ý, tôi nào biết ồn ào mê luyến Tiêu Tinh như vậy, cho nên đi quán nữ hầu nói với cô ấy. . . . ."

"Em đã hiểu, học trưởng, cảm ơn anh đã thông báo."

Kim Chính Dân chủ động cắt đứt cuộc trò chuyện, lúc này anh đã không để ý có lễ phép hay không rồi, vừa đứng lên thân liền chuẩn bị phóng tới cái

tiệm nữ hầu kia.

Tiêu Tinh gạt anh đến làm ở cái tiệm nữ hầu kia? Ở trước mặt anh lại có thể làm bộ dạng như là không có chuyện này, rốt cuộc coi lời anh nói là cái gì? Gió bên tai sao?

Còn nữa, chuyện giữa anh cùng học muội Dụ Dụ căn bản không phải là giống như học trưởng Hiếu Kiệt nghe được, rốt cuộc là ai bịa chuyện đây?

Nghe ý tứ của học trưởng Hiếu Kiệt, tin tức anh bắt cá hai tay có lẽ đã truyền khắp nơi rồi, những tin tức lá cải như thế này là người nào muốn phá hoại bọn họ mà thông báo ra ngoài? Nhìn bọn họ hạnh phúc, hoặc là nhìn bọn họ không hạnh phúc, thật sự là chuyện thú vị như vậy sao?" Học trưởng, thật xin lỗi, xin hỏi anh có thể đi giúp em kiểm tra máy in một chút không?"

Đột nhiên có âm thanh đánh thức lý trí Kim Chính Dân, lúc này anh mới trở lại hiện thực, bây giờ anh còn đang trong giờ, buổi chiều chỉ có một mình anh quản lý phòng máy thôi, cũng không thể nói đi thì đi.

"Hình như là giấy vụn bị kẹt. . . . . Em mới vừa nhấn in nhiều lần nhưng máy in không có phản ứng."

"Được, cậu đợi chút, tôi lập tức qua đó xử lý."

Kim Chính Dân chinh đốn cảm xúc, đè xuống cảm giác tràn đầy tức giận, cũng cố gắng điều chỉnh tâm tình, tối hôm nay anh còn phải thay ban học đệ, phải chín giờ mới có thể rời khỏi trường, trong khoảng thời gian này anh không có biện pháp rời đi.

Không ngờ đến gần lúc chạng vạng, học muội Dụ Dụ lại xách theo hộp cơm tiện lợi đi tới phòng máy vi tính, mỉm cười vẫy tay với anh.

Kim Chính Dân mặt lạnh đi ra ngoài, vừa mở miệng không tức giận hỏi "Học muội Dụ Dụ, nghe nói hai chúng ta hôm nay thành tin bất quái bất quái hàng đầu à?"

Anh cũng không biết được ai truyền tin anh và Dụ Dụ cùng nhau dùng cơm ngày hôm qua, học đệ Gia Toàn không phải cái loại người đó, chắc là tối hôm qua” vừa lúc có người quen biết đến phòng máy để sử dụng máy vi tính, tình cờ nhìn thấy liền truyền ra ngoài. Mặc dù anh không muốn truyền con tức giận lên người học muội Dụ Dụ, nhưng tối hôm qua cô rõ ràng nói đã hiểu ý tứ của anh, tại sao tối nay lại xách theo hộp cơm tiện lợi tự làm tới tìm anh?

Nếu như không phải đã thật sự nói hăng ra, anh đương nhiên chỉ có thể làm như vậy, ai bảo cô lần nữa quán quýt si mê, hành động nguy hiểm đến tình yêu của anh, không thể tự cứu chính mình, chỉ có thể làm một chuyện cuối cùng chính là trở mặt vô tình.

"Học trưởng, những lời đó cũng không phải em truyền đi, hôm nay thời điểm em tới trường học, chuyện này đã sớm truyền đi rồi. . . . ."

Các bạn học đều cho rằng cô theo đuổi thành công, có vài người thật tâm chúc mừng cô, có vài người còn lại âm thầm châm chọc cô, phê bình cô, nhưng cô cái gì cũng không cần chỉ cảm thấy ông trời hình như lặng lẽ giúp đỡ cô.

Nếu như học trưởng Chính Dân và bạn gái anh không qua nỗi cửa ải này, như vậy tình thế liền thay đổi thành có lợi cho cô.

Dù bị nói thành là thứ ba cũng không liên quan, chỉ cần có thể lấy được học trưởng Chính Dân, hồ ly tinh, không biết xấu hổ, cướp bạn trai cô đều vui vẻ chịu đựng, dù sao, dạng đàn ông tốt giống anh có thể gặp mà không thể cầu, cô làm chuyện như bây giờ, đã coi như cưỡng cầu rồi.

"Thật không phải là em nói?"

"Thật không phải là em nói ra, em thề!"

Lý Dụ Dụ mỉm môi giờ lên tay phải tự hứa. Cô Lý Dụ Dụ mặc dù theo đuổi mờ ám, nhưng không phải chuyện nào cô cũng làm nhất là tung lời đồn như thế này.

Lúc bắt đầu, cô nói mình có hứng thú với học trưởng Chính Dân, không tiếc làm người thứ ba để đoạt lấy học trưởng Chính Dân, cô nhanh mồm nhanh miệng, cũng không phải cái loại ném loạn lời đồn tiểu nhân.

"Được, tôi tin tưởng em."

Kim Chính Dân cũng biết bây giờ phát giận với cô căn bản không có ích lợi gì, lời đồn đãi sẽ thêm lên không ngừng, không khéo ngày mai, lời đồn sẽ biến thành anh và học muội ở trong phòng học không có người ước hẹn với nhau, thậm chí sẽ có nhiều phiên bản ra ngoài, tại thời kỳ này anh và học muội Dụ Dụ cũng không nên gặp mặt mới đúng.

"Học trưởng, quầy rầy đến anh, thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi? Hôm nay, người muốn nói xin lỗi tôi thật đúng là nhiều!"

Kim Chính Dân không vui khoát tay áo: "Học muội, em đi đi! Loại thời điểm này chúng ta không nên đơn độc gặp mặt, về sau, nếu như không phải là chuyện cần thiết, coi như ở trên đường không cần thận gặp nhau, chào xã giao là tốt rồi, không cần đặc biệt thăm hỏi lẫn nhau."

Không ngờ anh vừa mở đầu đã nói lời tuyệt tình như vậy, Lý Dụ Dụ nóng nảy, vội vàng đến gần bên cạnh bầu vú tay anh, muốn hạ cảm giác tức giận của anh xuống.

"Thật xin lỗi, nếu như học tử Tiêu Tinh hiểu lầm lời của anh, em đi giúp anh giải thích với chị ấy." Lý Dụ Dụ có chút lo lắng tốt bụng đề nghị : "Bởi vì em mà hại quan hệ hai người, em sẽ nhất định nói rõ."

"Giải thích?" Cái này học muội, chẳng lẽ thực sự coi anh là thằng ngốc sao? Kim Chính Dân càng thêm tức giận, nhưng vẫn ần tức giận xuống. "Không cần, cô còn muốn giải thích những thứ gì? Thật sự là tôi dấu Tiêu Tinh cùng cô ăn cơm chung, bị truyền thành như vậy cũng không phải cô cố ý, nhưng là không cần làm cho sự kiện này phức tạp hơn."

Nếu anh ngốc đến mức bảo học muội giải thích với Tiêu Tinh, vậy anh có thể nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội! Nếu như Tiêu Tinh vì chuyện này lại khóc lớn, vừa thấy được học muội' Dụ Dụ xuất hiện trước mặt, nhất định sẽ nhận định anh đã quyết định muốn vứt bỏ cô. Đến lúc đó, anh muốn giải thích không phải càng khó khăn hơn? Hừ, anh cũng không ngu như vậy!

Cho nên nói, học muội Dụ Dụ này thật không đơn giản!

Nếu không phải sự ngu ngốc vì quá mức thanh thuần, thì chính là tâm cơ quá thâm trầm, mà cảm nhận của anh với cô hơi nghiêng về phía sau một chút, bởi vì hôm nay cô lại xuất hiện ở trước mặt anh, giống như hôm qua nên anh thật sự nghi ngờ.

"Thì ra học trưởng ở trách em. . . . ." Lý Dụ Dụ ủy khuất cúi thấp đầu xuống.

"Tôi nếu lựa chọn tin tưởng cô chưa nói, đại biểu sẽ không trách cô, chuyện này nên trách tội nhất, là tôi." Kim Chính Dân rất hối hận ngày hôm qua nhất thời không bắt bẻ, để bị người ta gièm pha. "Học muội, về sau tôi mới nói, coi như gặp mặt cũng đừng đặc biệt chào hỏi, tôi không muốn vì quan hệ với cô mà cùng bạn gái gây gổ."

"Học trưởng Chính Dân. . . . ."

"Cô đi nhanh một chút đi!" Kim Chính Dân phát tay với Lý Dụ Dụ, sau đó xoay người trở về phòng máy sinh viên làm việc, không để ý tới cô nữa. Lý Dụ Dụ ở bên ngoài đứng một lúc lâu.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, cô có thể thấy rõ từng cử động của học trưởng Chính Dân trong phòng máy, nhưng chuyện cô vẫn đứng ở chỗ này, anh rõ ràng cũng biết, vậy mà dù một lần anh cũng không nhìn về phía cô.

Lý Dụ Dụ không muốn cứ như vậy nhận thua, nhưng là người xinh đẹp được tôn sùng là vạn người mê như cô, lòng tự ái thật sự bị thương rất nghiêm trọng.

Học tử đó rốt cuộc có điểm nào đáng giá để học trưởng Chính Dân yêu sâu như vậy chứ?

Đáng đáp cũng không đặc biệt đẹp, tính tình lại là vâng vâng dạ dạ, không có chút nào có cá tính, tại sao học trưởng lại có thể thích đây?

Đội ước chừng 20', tiếp tục đứng tại đây cũng chỉ là để cho mình có mặt mũi lớn hơn mà thôi, Lý Dụ Dụ thở dài một tiếng, ngượng ngùng xoay người rời khỏi hệ tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 8.1

Rời khỏi trường học đã chín giờ tối, Kim Chính Dân muốn trực tiếp đến quán cà phê hầu gái, nhưng nếu Tiêu Tinh cố ý gạt anh chuyện này, thì bây giờ đã sớm về đến nhà chờ anh rồi! Gấp rút chạy tới quán hầu gái chắc cũng chỉ vô ích mà thôi, vì vậy anh về nhà như bình thường. Quả nhiên, cô đang trong nhà, nhưng anh lại không mở được cửa phòng của cô, lay cái cửa mãi mới nhận ra cô đã cài chốt cửa phía trong vào rồi.

"Tiêu Tinh!" Kim Chính Dân nhấn chuông điện nhưng vẫn không thấy cô mở cửa cho mình, liền rồi lên dùng sức gõ cửa. "Ồ Tiêu Tinh, nếu em cứ không mở cửa , anh sẽ treo từ ban công phòng anh qua đó!"

Bọn họ ở tận lầu tám, nếu như không muốn nhìn thấy anh sẩy chân té xuống lầu biến thành thịt vụn . . . . . Mới nghĩ tới đây, cửa phòng cô liền bật một tiếng mở ra, ngay sau đó vang lên tiếng bước chân tiến về phía phòng cô, Tiêu Tinh giật mình chạy nhanh đến phía giường ngủ, Kim Chính Dân đi vào trong phòng dùng sức dựa lên cửa. Nhìn cô cuộn chặt chân núp ở trên giường nhìn là đoán được cô nhất định đã khóc, anh đóng sập cửa làm cho cô sợ hết hồn, đóng chân thoáng run lên .

Thật ra thì cũng không phải anh muốn đóng sập cửa, chẳng qua là trong lòng phiền muộn nên phải mượn động tác để biểu đạt ra ngoài, anh không ném đồ vật được, càng không thể nào đi đánh người hoặc ngoác tự đi đánh mình, động tác duy nhất có thể làm cũng chỉ là đóng sập cửa thôi.

Kim Chính Dân đợi một lúc lâu, mà cô vẫn duy trì tư thế dùng chân đập cả người như cũ, hoàn toàn không có ý định nói chuyện cùng anh, chờ mãi khiến anh không nhịn được liền tức giận.

"Tiêu Tinh, em muốn cứ núp ở trên giường như vậy sao, hỏi cái gì cũng không hỏi, nói cái gì đều không nói với anh sao?"

Chấn bồng nhúc nhích, nhưng chỉ có động một cái như vậy mà thôi, nhìn hành động hình như là cô đưa tay lau nước mắt trên mặt, sau đó thì không còn động tĩnh.

Lúc cô khóc anh không có biện pháp ở bên cạnh an ủi cô, Kim Chính Dân thấp giọng thờ dãi: "Tiêu Tinh, anh với học muội Dụ Dụ ăn cơm với nhau là sự thật, chỉ là, em trước hết hãy nghe anh kể đầu đuôi sự việc đã ngày hôm qua, cô ấy tới tìm anh, muốn mời anh ăn hộp cơm tự mình làm anh đã đồng ý sẽ không lại làm ra bất kỳ chuyện gì làm em hiểu lầm, cho nên trực tiếp nói cho cô ấy biết tâm ý của anh, anh không thể tiếp nhận tình cảm của cô ấy. Học muội Dụ Dụ nói cô ấy hiểu ý tứ của anh, nhưng thấy cô ấy rất đáng thương nói với anh đã làm xong hộp cơm tiện lợi, lãng phí hết thì rất đáng tiếc, anh không bắt bẻ liền trụng chiêu của cô ta, định phát lồng tốt ăn “bữa tối cuối cùng” cùng cô ấy, vậy mà hôm nay lại có lời đồn đãi truyền ra."

Rốt cuộc là ai nhiều chuyện như vậy, cái người tung thứ tin đồn nhảm này hiện tại vẫn không thể tra được!

Kim Chính Dân chỉ có thể tự nhận xui xẻo, ai bảo anh lại làm ra này loại sẽ hành động khiến người ta hiểu lầm này, bị người khác lời ra tiếng vào, chế nhạo chỉ có thể nói là đáng đời thôi.

Giải thích xong, Kim Chính Dân đợi một lúc lâu, Tiêu Tinh núp ở dưới chăn bông vẫn không nhúc nhích như cũ, ngay cả hừ đều không có một tiếng.

Lần này là cô giận thật rồi!

Nhưng anh cũng thấy rất tức giận, cái gì nên giải thích anh cũng giải thích xong rồi, vì vậy anh bắt đầu cùng cô thanh toán tội trạng chuyện cô gạt hấn đến quán cà phê hầu gái đi làm.

"Anh xin lỗi, chuyện này thực sự là do anh sai, nhưng em đừng tưởng rằng núp ở đó không nói lời nào, anh sẽ quên chuyện phải tính sổ với em. Em nói xem, em gạt anh lên đến cửa tiệm kia đi làm đã bao lâu rồi?" Anh đều trực tiếp nói ra vấn đề như vậy, kết quả thấy cô vẫn không phản ứng, Kim Chính Dân bất mãn ngồi xuống giường, dùng sức kéo chăn trên người cô.

"Tốt, em muốn kéo dài thời gian phải không? em cho là anh sẽ ngoan ngoãn đợi ở đây để em tiêu tốn thời gian, chờ tâm tình em tốt trở lại rồi nói chuyện với anh sao?"

Anh không chịu nổi thời gian cãi vã dài, dĩ nhiên, chịu không nổi được nữa là Tiêu Tinh không để ý tới anh.

"Ồ Tiêu Tinh! Em nếu thật sự không nói chuyện, anh liền. . . . ." Kim Chính Dân dừng một chút, dù nói đến một nửa nhưng cô không hề cảm thấy bị uy hiếp.

Anh phải làm như thế nào đây? Vừa không nỡ đánh cô, mắng cô có thể lại làm cô khóc, đến cuối cùng, anh phát hiện mình căn bản cũng không biết phải đối xử với cô như thế nào!

Thì ra anh yếu như vậy!

Khi anh cùng cô đã đến với nhau đến tận bây giờ, lúc bình thường thì anh giống như là kẻ chủ đạo, nhưng thì ra tất cả đều là bởi vì cô giống như là người dựa vào người khác, cho nên anh mới có cảm giác như vậy.

Nếu như Tiêu Tinh vẫn không để ý tới anh như vậy thậm chí không muốn ở cùng anh, anh nên làm cái gì mới phải?

"Tiêu Tinh, em để ý đến anh có được không?"

Nếu dọa không thể thực hiện được, anh không thể làm gì khác hơn là đi con đường khác.

"Tiêu Tinh, chuyện em gạt anh đi làm, anh sẽ không cùng em so đo, anh mới vừa giải thích cho em những lời đồn không đúng kia và cả quá trình, chẳng lẽ em không có lời gì muốn nói với anh sao?"

Không ngờ Tiêu Tinh ác tâm như vậy, anh đều đã ăn nói khép nép giải thích đến trình độ này rồi, cô lại không nói tiếng nào. Anh hôm nay ở trong phòng máy, lạnh mặt đợi cả một buổi chiều, vì cảm giác không thoải mái, hơn nữa bây giờ bị cô chọc giận gần chết, đầu chột đau. "Được rồi! Nếu không muốn nói, vậy chờ em bớt giận rồi chúng ta lại nói."

Kim Chính Dân nằm lên giường, quyết định không nói thêm gì nữa.

Ép một người không muốn nói chuyện, không chỉ là ép người thêm mệt mỏi, thì người bị buộc sẽ càng mệt mỏi hơn có lẽ, còn làm cho quan hệ trở nên nhúc nhích.

Có lẽ là mệt mỏi quá mức, anh vươn tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn bị chăn bao lấy kia. Bởi vì biết cô còn đợi bên cạnh mình, cho nên anh không hề tâm phiền ý loạn nữa; so với một mình anh ở phòng máy suy nghĩ lung tung lại có cảm giác cô độc không thể lập tức nhìn thấy cô, giờ phút này cùng cô một chỗ dù nói gì cũng không nói, cũng có thể để lòng anh từ từ bình tĩnh lại.

Coi như thật sự có hiểu lầm lớn giữa hai người, cũng có thể giải thích rõ trong một ngày?

Vì vậy Kim Chính Dân buồn lòng tinh thần căng thẳng, ôm cô gái mình yêu mến trong ngực, ngay sau đó truyền ra tiếng hít thở đều đều, anh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến khi thực sự xác định anh đã ngủ, Ô Tiêu Tinh nhẹ nhàng vén chăn bao toàn thân mình lên, nhẹ nhàng để xuống bàn tay khoác lên lưng cô, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô hoàn toàn, nhưng anh cũng đã ngủ.

"Làm sao anh có thể đối với em như vậy?"

Rõ ràng đã đồng ý cô tuyệt đối sẽ không lại làm ra bất kỳ chuyện gì sẽ làm cô hiểu lầm, nhưng mới chính miệng nói tối hôm qua, anh lại ăn com cùng tiểu học muội đó, bộ dáng như vậy thì về sau cô làm sao tin tưởng lời anh nói nữa?

Cam đoan của anh, không có một chút hiệu quả nào cả.

Hơn nữa, rõ ràng là anh làm sai sai, về đến nhà lại dám hung dữ với cô, nói xin lỗi thì không thấy thành ý đâu, anh đã biết cô gạt anh, lại muốn lấy chuyện này dọa cô? Tại sao có thể như vậy! Ô Tiêu Tinh tức giận lật người, không muốn nhìn thấy mặt anh. Lần này, là cô giận thật.

Bởi vì rất thích anh, quá sợ bị mất đi anh, cho nên xuất hiện thời điểm rắc rối cô sẽ xin lỗi và cam kết với anh vô điều kiện, tin tưởng anh vì quan tâm cô cho nên mới biểu hiện bá đạo như vậy, cho nên lần này lại xuất hiện vấn đề như vậy thì cô mới bị tổn thương gấp bội.

Cô vẫn tin tưởng anh như vậy!

Về sau, muốn duy trì cái cảm giác tin nhiệm cũ nát kia thì làm sao đây?

Dĩ nhiên, giống như anh vừa nói, thật sự cô cũng làm chuyện sai lầm với anh. Cô gạt anh đến quán nữ hầu đi làm, cô thừa nhận mình đuối lý, nhưng chị Thụy Thụy cùng Như Nguyệt, họ đều là bằng hữu của cô, ở chỗ đó cô rất vui vẻ, cô càng lúc càng thích nơi đó, thích nơi cô đang dần dần bồi dưỡng tình cảm, cô không muốn chỉ vì anh nói mấy câu lại buông tha.

Thì ra cô cũng bắt đầu học được bất mãn đối với anh, trước kia cô không hề có loại dũng khí này. Giữa bọn họ, rốt cuộc sẽ như thế nào đây? Ô Tiêu Tinh lặng lẽ xuống giường, đây là lần đầu tiên cô không chịu nổi ở cùng một không gian với anh, mặc dù anh đã ngủ.

Cầm lấy gối, cô đi sang gian phòng sát vách với phòng anh đang ngủ.

Tối nay, cô muốn chia phòng ngủ với anh.

Bởi vì nhìn mặt anh cô sẽ cảm thấy mềm lòng, nhưng lần này tức giận với uất ức của cô không thể tiêu trừ nhanh như vậy, tâm tình đau khổ cứ lặp lại như vậy làm cho cô cảm thấy mệt quá, thật mệt quá.

Thật không thể tin được, anh và Tiêu Tinh không có nói một lời đã ba ngày rồi. Kim Chính Dân tức giận đến cực hạn hạn. Đêm hôm đó anh vì mệt mỏi quá mức mà ngủ say, buổi sáng tỉnh lại mới phát hiện cô không ở bên cạnh, anh chợt hoảng hốt, cho là cô bỏ lại anh đi mất, đến lúc anh sang phòng bên cạnh thì phát hiện ra cô đang ngủ ở đó, sự hoảng loạn lúc này mới từ từ mất đi. Chỉ là, cô giống như người câm, không chịu đáp lại bất kỳ câu hỏi nào của anh, mặc kệ là lời ngon tiếng ngọt, hay là cổ họng ác uy hiếp, không nói lời nào chính là không nói lời nào. Rõ ràng buổi tối trước khi ngủ bọn họ cũng nằm ở cùng trên giường lớn, nhưng ngày thứ hai khi tỉnh lại, bên cạnh anh nhất định trống không, cô rốt cuộc định chấm dứt mọi liên quan tới anh rồi hay sao?

Hôm nay là Chủ nhật, hai người đều không cần đi học, sáng sớm dậy anh trở lại phòng mình, đóng cửa lại, rồi ngồi trên giường chờ cô tỉnh ngủ.

Nếu so sự chịu đựng anh tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 8.2

Mấy ngày nay Ô Tiêu Tinh đều ngủ vô cùng không yên ổn, cố ý để mình cùng anh tách ra ngủ là một trong những nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chính là: cô không biết nên làm gì tiếp theo mới phải.

Cứ giống như trước nói một câu như vậy liền tha thứ cho anh sao? Nhưng cô rất lo lắng sẽ có sự kiện tương tự xảy ra, mãi không kết thúc. Mà nếu không cùng anh nói chuyện thì cũng làm hao tổn tinh thần mỗi người.

Đã ba ngày rồi, cô biết rất rõ không nên tiếp tục như vậy được nữa, nhưng cô không quyết định được kế tiếp nên làm cái gì mới được. Không biết có phải là cảm nhận được sự tức giận của Chính Dân hay không, cô chợt mở hai mắt ra. Phát hiện anh đang ở bên cạnh, trừng mắt nhìn mình, cô cả kinh, vội vàng lật người cũng kéo chăn lên che mình lại.

Nhưng động tác của cô bị đoán được, Kim Chính Dân giờ tay ra, cả chân giường cũng bị anh kéo vứt xuống dưới giường.

"Hôm nay em cũng không định nói chuyện với anh sao?"

Ô Tiêu Tinh co ro thân thể, khẽ run, cuối cùng vẫn là không muốn đáp lại.

"Tiếp tục như vậy em định làm như thế nào?"

Kim Chính Dân không chế tức giận, anh thật sự không chịu nổi bộ dáng này của cô, nếu cô bất mãn thì trực tiếp bày tỏ với anh, một câu nói cũng không bỏ thì, thật là gấp chết người, "Muốn chia tay với anh sao?"

Chia tay, chẳng lẽ cô tin những tin tức loan truyền lung tung kia rồi sao? Anh chết cũng sẽ không chia tay với cô, rõ ràng cũng không có chuyện gì, bị người ta bố trí lại không giải thích được, anh rất không thoải mái.

Nghe được hai chữ chia tay, Ô Tiêu Tinh nhanh chóng đỏ vành mắt.

Cô chưa bao giờ nghĩ muốn chia tay với anh, đến bây giờ cũng không nghĩ tới chuyện như vậy, tại sao anh có thể nói ra dễ dàng như vậy? Không phải là anh đã yêu người khác? Nếu không tại sao phải nói lời muốn chia tay với cô?

"Em đừng có mà nghĩ!" Nhưng lời nói sau đó của anh, lại hoàn toàn không phải. "Anh tuyệt đối không chia tay, dù em ngày nào cũng không nói chuyện với anh, anh cũng sẽ không để em đi!"

Sau đó, đề tài liền dừng lại.

Mặc dù Chính Dân không nói nữa, nhưng cảm giác tồn tại của anh vẫn mãnh liệt như cũ, vì anh cứ nhìn cô chăm chăm, cô núp ở trên giường cảm thấy rất lúng túng, cô chậm rãi đứng dậy, đưa tay muốn kéo tấm chăn bông rơi xuống đất, nhưng vừa kéo chăn lên che mình, lại bị anh giật mạnh xuống.

Cô thử mấy lần, anh lại kéo ra mấy lần, cô giận, chuẩn bị xuống giường muốn trở về gian phòng của mình, chân vừa mới để lên sàn nhà, cả người lại bị anh lôi về trên giường.

Động tác có chút thô bạo, nhưng Kim Chính Dân cố gắng không làm cô bị thương, đề cô dưới người mình.

"Em không chịu nói lời nào cũng không liên quan, chỉ cần em ở lại bên cạnh anh là được." Hôm nay, cô cũng đừng nghĩ đi, anh tuyệt đối không để cho cô rời đi phạm vi tầm mắt của mình. Ô Tiêu Tinh không muốn đối mặt với anh như vậy, cơ thể sát cơ thể, thân mật quấn quít ở chung một chỗ, nhưng lúc cô cố gắng giãy giụa phát hiện, cô động càng nhiều, thì đồng nghĩa tiếp xúc với anh càng nhiều, mặt cô đỏ lên, nhớ tới mỗi khi sinh ra tư thế này thì hai người lại trao đổi ánh mắt ngọt ngào cho nhau.

Vậy mà, anh cứ đè ép cô như vậy, nhưng một chút cũng không định tiến hành vận động kịch liệt với cô, anh chỉ đơn thuần đè ép cô mà thôi, còn cố chấp nhìn cô chăm chăm.

Anh rốt cuộc muốn thế nào?

Cô bị anh nhìn đến hoảng loạn, nhanh chóng cũng không nhanh chóng, tránh cũng không tránh thoát, hành hạ như vậy thật là quá đáng!

"Tiêu Tinh, làm sao em trở nên quật cường như vậy?" Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của cô, anh yên lặng thờ dài một cái.

Trong ấn tượng, cô luôn đi theo bước chân của anh, mặc kệ anh nói gì, cô luôn vui vẻ hòa cùng của anh, cho tới bây giờ cũng không có khác đi.

Kể từ cô biết đám bạn trong tiệm nữ hầu kia, cô từ từ thay đổi, không chỉ có gạt anh càng ngày càng nhiều, ngay cả lời của anh cũng không nghe rồi. "Em trở nên thay đổi quá nhiều, đến anh cảm thấy cũng không nhận ra rồi." Ô Tiêu Tinh sùng sốt, không rõ lắm tại sao anh đột nhiên nói ra những lời này. "Tiêu Tinh, chúng ta đã lui tới hai năm rồi, anh cho là em đã rất rõ anh là hạng người gì, nhưng anh phát hiện em đột nhiên thay đổi, biến thành bộ dạng mà anh không biết, có lẽ ở trong mắt em anh cũng thay đổi rất nhiều như vậy không chừng."

Thời gian ở chung với nhau càng lâu, vốn cho rằng hai người tuyệt đối sẽ không thay đổi, nhưng từ từ đều thay đổi, không thay đổi mới là kỳ quái? Đâu có người nào vẫn không thay đổi đâu?

"Nhưng điều duy nhất không thay đổi là anh yêu em." Kim Chính Dân thành khẩn tỏ tình: "Lời của anh nói, bảo đảm với em, lần trước là mất hiệu lực, chỉ là, đó cũng là bởi vì anh tin tưởng người khác quá mức, về sau, dù bị nói thành là quái thú vô tình cũng không sao, anh tuyệt đối sẽ không có bất kỳ đánh giá với học muội Dụ Dụ, em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, anh đã nói thì nhất định sẽ làm được."

Cô tức giận bao lâu cũng được, duy trì đáng về không nói lời nào ở trước mặt anh cũng được, nhưng chia tay tuyệt đối không thể.

Nghe xong lời của anh, cô hồi tưởng lại quá khứ những ngày hai người ở chung với nhau. Chính Dân vẫn luôn là người chung tình luôn săn sóc cô, lúc chưa gặp tiểu học muội đó, giữa bọn họ chưa từng có vấn đề nghiêm trọng như thế, nếu như cô không quá để tâm vào chuyện vụn vặt, cứ mất nhăm nhăm mở để sự kiện lần này vào quá khứ, thì có thể khôi phục những ngày tình cảm ngọt ngào của bọn họ hay không?

Không. Ô Tiêu Tinh đột nhiên phủ nhận điều này.

Giống như anh mới nói, thật sự từng điểm từng điểm của cô đang thay đổi, theo cô thấy cô và Chính Dân đang từ từ biến hóa giống nhau; có lẽ, hai năm sau nữa, tình cảm của bọn họ cũng từ từ nhạt dần không chừng, đã từng có tình yêu thiên hoang địa lão (QT: thời gian dài đằng đằng), tại đây họ đã quen biết nhau từ từ thay đổi rồi dần dần trở nên nhàm chán.

"Em đang suy nghĩ gì?" Tại sao vẻ mặt lại tịch mịch như vậy?

Kim Chính Dân khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, để cho cô lộ ra loại biểu tình tịch mịch này chắc là do anh đi! Anh không khỏi lại thở dài một cái, rốt cuộc cô muốn anh làm sao mới hết giận để nói chuyện với anh đây?

"Tiêu Tinh, đừng suy nghĩ lung tung nữa có được không?" Nếu như bọn họ có thể trôi qua cửa ải này thì tình yêu của họ chắc chắn càng thêm kiên định.

"Em chỉ cần nói cho anh, em còn yêu anh không?" Nhìn đôi mắt tràn đầy thâm tình của anh, cô khẽ gật đầu. "Tiêu Tinh, em còn yêu anh, thì còn thuộc về anh, đúng không?" Ô Tiêu Tinh vẫn không có nói chuyện, nhưng thân thể lại không tự chủ được phản ứng với lời nói của anh, nhẹ nhàng gật đầu, cô đối với chính mình, đối với anh cũng là với tình cảm này chỉ có chung một phản ứng.

"Vậy thì tốt, vậy là được rồi." Kim Chính Dân mừng rỡ như điên, ngay lập tức quên hết sạch những chuyện mình bị người khác tính kế.

Địu dàng nhìn đôi mắt cô, từ từ đến gần, Kim Chính Dân hôn lên cánh môi hơi run của cô.

Đã lâu không hôn cô hình như dục vọng trong cơ thể anh nhanh chóng dâng trào, nhưng anh không bị dục vọng dẫn dắt, nén kích động xuống dưới.

Anh biết đây là thời khắc vô cùng náo nhiệt.

Tình dục không phải là toàn bộ tình yêu của bọn họ, giờ phút này anh cần nhất lại là dịu dàng hôn với ôm cô, cùng cảm giác tim gắn liền với nhau.

Nếu anh thuận theo dục vọng trong cơ thể giống như ác lang nhào đến người cô, thì nhục dục quá mức rồi, anh không muốn phá hư không khí giờ phút này chút nào. Anh muốn khắc sâu hình ảnh tốt đẹp này vào đáy lòng, vĩnh viễn không quên gian nan khó khăn khi gây gổ với cô, để ghi nhớ rõ, không tái phạm sai lầm giống như vậy.

Tiêu Tinh nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu của anh.

Cô đã hiểu rõ tâm tình của anh, nên ngoan ngoãn mặc anh hôn, cũng chỉ mặc anh hôn như vậy, không phải không có phản ứng, cũng không có trộn lẫn thêm kích tình, cứ duy trì để anh dịu dàng hôn như vậy.

"Tiêu Tinh, em chịu thua thứ cho anh sao?"

Kim Chính Dân buông đôi môi của cô ra, ôm chặt cô vào trong ngực, tim của anh đập rất nhanh, nếu như cô còn không chịu bỏ qua cho anh dễ dàng, tiếp tục loại hình phạt tàn khốc không nói chuyện với anh như này thì anh làm sao chịu được?

Ba ngày đã làm anh muốn điên rồi, cô không biết điều này tàn nhẫn thế nào chứ?

Ô Tiêu Tinh ở trong lòng hẩn ngắc đầu lên, hai mắt không hề trốn tránh anh nữa nhìn thẳng anh: "Ừ."

Thật ra, cô đã nghĩ lời giải thích của anh cẩn thận rồi, chuyện biến thành như vậy có thể không phải là ý của anh, vốn loại đồn đãi như này mang theo chủ quan, có lẽ anh thật sự bị tiểu học muội đó cái bẫy, chỉ vì anh tốt bụng quá mức, thiếu đi sự phòng bị. Cuối cùng, cô còn lựa chọn tin tưởng tình cảm của anh với cô, tin tưởng anh tuyệt đối không phải là cái loại người khốn kiếp yêu cô còn liếc mắt đưa tình với người khác.

Bởi vì, cô hi vọng anh cũng tin tưởng cô như vậy.

"Chính Dân, về chuyện em gạt anh đi làm tại tiệm hàu gái, em cũng thật xin lỗi. Nhưng em thật sự thích nơi đó, rất thích các bạn tốt ở đó, Chính Dân, em hi vọng anh đừng phản đối em đi làm ở đó."

Đó cũng không phải điều kiện trao đổi. Mặc kệ anh có đồng ý không, cô vẫn sẽ theo ý nguyện của mình tiếp tục đến đó đi làm, chỉ là, nếu được anh tha thứ cô sẽ càng cảm thấy vui vẻ.

"Nơi đó tốt như vậy thật sao?"

"Ừ."

Ô Tiêu Tinh vui mặt vào trong ngực anh, mấy ngày nay tình trạng giấc ngủ của cô rất tệ, rốt cuộc giảng hòa với anh rồi, uất ức trong lòng khi đã buông ra, một mối liên xống lên.

"Tại sao cứ phải là nơi đó?" Kim Chính Dân không hưởng ứng những lời cô nói, thái độ không tán thành trước sau như một, chỉ là anh không có biện pháp cự tuyệt lời cô nói, "Tiêu Tinh gạt anh đi làm cũng không phải không thể, chủ yếu là thật sự không ngăn cản được."

"Chính dân, đồng ý em đi. . . ." Mí mắt nặng nề không mở ra được, âm thanh nũng nịu của cô kéo dài âm cuối, cô không muốn từ bỏ nơi mình có được tình bạn và vui vẻ. "Đi làm tại đó em cảm thấy rất vui vẻ. . ."

Kim Chính Dân cúi đầu nhìn cô, mắt cô nhắm chặt mắt như đã ngủ, tại sao anh có thể ích kỷ đoạt đi vui vẻ của cô?

Nụ cười nở rộ trên mặt, Tiêu Tinh vui vẻ lại đầy tự tin, dù sao cũng hơn Tiêu Tinh cả ngày suy nghĩ lung tung, buồn bực không vui, ngay cả là không tình nguyện, anh cũng chỉ có thể đồng ý cô thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 9.1

"Cho nên cậu cứ dễ dàng tha thứ cho anh ta như vậy?"

Nghe Ô Tiêu Tinh báo cáo tình huống xong, Triệu Như Nguyệt liền chắc ba tiếng, lộ ra vẻ mặt tiếc hận vì quá tiện nghi cho bạn trai cô.

"Cậu nên hành hạ anh ta nhiều hơn mấy ngày mới đúng, lần sau nếu có tình huống bất cá hai tay khả nghi như này xảy ra, anh ta mới ghi nhớ dạy dỗ, không dám làm loạn."

"Thật ra thì Chính Dân cũng không phải thật sự làm loạn mà! Đó là do tiểu học muội đó chủ động quá mức, anh ấy không bắt bẻ nên mới bị mắc lừa --."

"Ừ, cái con hồ ly tinh đó thật quá ghê tởm!" Triệu Như Nguyệt nghe lời của cô mắng xong liền đổi đề tài: "Vậy các cậu làm hòa xong thì chắc cả ngày chủ nhật nhốt ở trong phòng hả?"

"Hả?" Làm sao lại hỏi tới chỗ này vậy? Ô Tiêu Tinh lập tức mắc cở đỏ bừng mặt.

"Hắc hắc he he, đến tận ba ngày không nói, nên trong ba ngày đều không có 'hà nọ í í í' chứ?" Triệu Như Nguyệt đảo tròn mắt đi lòng vòng: "Còn có các cậu dù không nói chuyện với nhau, nhưng buổi tối vẫn làm bài tập như cũ đúng không?"

"Mới không có rồi đó!" Ô Tiêu Tinh lớn tiếng phản bác. Cô không nói chuyện với Chính Dân trong ba ngày, còn chia cả chia phòng ngủ! Dĩ nhiên, chia phòng là đợi sau khi anh ngủ thiếp đi rồi cô mới chuồn êm đến gian phòng khác, trong ba ngày này bọn họ thật sự không có làm bất kỳ hành động thân mật nào hết!

"Cho nên tớ đoán các cậu làm hòa xong cuối tuần này chắc anh ta nhất định sẽ mạnh mẽ yêu cậu đến mấy lần đấy chứ?" Triệu Như Nguyệt hâm mộ nhìn da thịt bóng loáng hồng nộn của Ô Tiêu Tinh, nhất định là chịu phạt làm dịu đầy đủ rồi, da mới có thể như vậy. "Nơi đó chắc cũng không còn rồi, hai người ở trên giường lăn lộn, vượt qua ngày chủ nhật tốt đẹp. . . . ."

"Thối Như Nguyệt, em dục cầu bắt mặn thì tự mình cố gắng đi! Làm gì len lén oán người khác quá hạnh phúc?"

"Hừ, chị Thụy Thụy, sao chị lại nguyên rủa em?" Cái gì mà dục cầu bắt mặn? Cô cũng chỉ là, chỉ là một hai ngày không có làm mà thôi, làm sao tính là dục cầu bắt mặn vậy nha?

"Vậy chị Thụy Thụy? Chị với trường tiệm ngày ngày rất vui vẻ rất mỹ mãn hả?"

"Đúng vậy nha!" Trần Thụy Thụy gật đầu một cái, bộ mặt kiêu ngạo khen ngợi bạn trai của mình: "'mỗi ngày'" đều rất mỹ mãn đó!" Cô ý nhấn mạnh hai chữ kia, Triệu Như Nguyệt nghe được mà không khỏi trừng mắt, Ô Tiêu Tinh vẫn là mặt đỏ tới mang tai không biết nên phản ứng thế nào mới được.

"Các người ngày nào cũng làm? !" Triệu Như Nguyệt lập tức về thánh giá trước ngực. "Amen, con muốn trường tiệm một ngày nào đó sẽ bị chị Thụy Thụy ép đến Tinh Tẩn Nhân Vong."

"Em nói gì?" Trần Thụy Thụy gõ đầu cô một cái: "Thối Như Nguyệt, em chăm sóc mình tốt là được, đừng quá quan chuyện người khác, ông xã em có phải lại không đề ý đến em không?]

"Không có rồi!" Triệu Như Nguyệt bắt mặn bừa bãi, bộ dáng có chút uất ức. "Sắp đến thi thử, gần đây anh ấy tương đối chuyển tâm vào bài tập nên. . . ."

"Thì chị đã nói là em sinh hoạt tình dục không mỹ mãn! Có muốn chị dạy hai chiêu không?"

"Haha, là chiêu chị Thụy Thụy dùng để hấp dẫn trường tiệm sao?" Triệu Như Nguyệt làm mặt quỷ xấu xí đến cực điểm nói: "Vậy không học cũng được!"

"Thối Như Nguyệt, có phải em cố ý tìm chết hay không? Đã hỏi, lại không để cho chị nói, thật là tức chết rồi. . . ." Ô Tiêu Tinh ở một bên nghe không hiểu ra sao.

"Ông xã gì vậy? Như Nguyệt có ông xã? Như Nguyệt, cậu cất giấu trong nhà không phải là bạn trai tiểu hắc kiểm sao? Lúc nào thì biến thành ông xã

vậy?"

"Chờ anh ấy thi lên đại học thì sẽ biến thành chồng tớ. Triệu Như Nguyệt nắm chặt đôi tay, lộ ra đáng vẻ ngày này cuối cùng sẽ tới, tràn đầy lòng tin chờ đợi.

"Đưa ngọc là em đấy, chờ anh ta thi lên đại học? Em không đi thi sao?" Trần Thụy thùy dạy dỗ cô: "Cẩn thận anh ta về sau ngại em không đọc sách nhiều, cùng phụ nữ khác chạy mất, đến lúc đó em muốn khóc cũng không kịp!"

"Hừ, mới không có đó!" Triệu Như Nguyệt le lưỡi một cái, lại làm mặt quỷ.

Ô Tiêu Tinh bình thường cũng rất hiếu kỳ về cuộc sống riêng của Như Nguyệt, nhưng Như Nguyệt hay bà tám chuyện của người khác, chuyện của mình lại nói rất ít, lần này nếu không phải nghe được cô và chị Thụy Thụy cãi vã, cũng không có cơ hội biết Như Nguyệt cất giấu loại đàn ông kia trong nhà.

"Như Nguyệt, các em cãi nhau sao?"

"Em nào dám gây gổ với anh ta? Cả đời anh ta bực tức, nhưng lúc nào cũng rất khủng bố ." Triệu Như Nguyệt cười khổ nói:

"Thôi, đừng nói chuyện của em, rất giả bộ, không có thú vị chút nào. A!" Chỉ vào cửa Triệu Như Nguyệt nói: "Tiêu Tinh, cái tên trạch nam yêu cosplay lại tới."

Da mặt người này thật dày quá, vẫn dám đến tiệm dây dưa, nếu cô không rắc muối ăn lên người anh ta thì thật sự mối hận trong lòng không tiêu nổi rồi!

"Tớ đi giúp cậu đuổi anh ta đi."

"Không cần làm như vậy vì tớ." Ô Tiêu Tinh vội vàng kéo cô lại."Như Nguyệt, người đó là khách, anh ta muốn chỉ định tớ đi phục vụ thì tớ liền phục vụ, không quan hệ."

Nếu quyết định phải đi làm ở chỗ này, thì cô phải làm tròn bổn phận của mình thật tốt, nếu thật sự ghét khách cô đương nhiên có thể cự tuyệt, nhưng học trường chỉ là mê luyến cô quá mức, cũng không phải lại khách không được hoan nghênh, huống chi, anh ta là học trưởng, cô không làm được cử động vô lễ.

"Ừ, nghĩ như vậy là được rồi." Trần Thụy thùy tán thưởng gật đầu."Đi đi! Anh ta đã chờ em lâu rồi." Chủ nhật Tiêu Tinh phải không phải đến lớp học, kể từ ngày người này làm Tiêu Tinh khóc, cách 5, 6 ngày, chắc chắn anh ta có rất nhiều lời muốn nói với Tiêu Tinh.

"Thật không sao?" Triệu Như Nguyệt xác nhận liên tục."Cậu có thể không chấp nhận sự chỉ điểm của anh ta."

"Ừ, tớ sẽ cố gắng nói chuyện với anh ta một chút là được, tớ sẽ khuyên anh ta về sau không cần mang phiền phức đến tiệm nữa ."

"Ừ, cậu hãy cẩn thận chú ý, chẳng may xảy ra chuyện gì cậu chỉ cần gào thét thật to, chúng tớ lập tức sẽ tới cứu."

"Như Nguyệt, cậu quá khoa trương rồi! Học trưởng ôn ào không phải người xấu, anh ấy sẽ không làm gì tớ đâu!"

"Vây cũng rất khó nói, nhiều người đều rất kỹ tính nét dữ dằn của mình vào trong, giống như loại trạch nam như anh ta, Cậu vẫn nên cẩn thận một chút."

"Tớ biết rồi."

Ô Tiêu Tinh sửa sang lại ở trước quầy, sau đó thay bằng khuôn mặt nghề nghiệp tươi cười đi về phía học trưởng ôn ào, đi đến vị trí quen thuộc mà anh ta vẫn hay ngồi.

Chiều hôm đó, bởi vì trợ giảng xin nghỉ tạm thời, thông báo khóa trình tìm thời gian học thêm sau, Kim Chính Dân được nghỉ tận hai tiết, bởi vì kế tiếp còn có hai tiết học nữa, không thể cứ như vậy về nhà, cho nên anh quyết định đến xã làm đi ngủ cá giấc trưa, hồi đầu buổi chiều lại lên trên đường khóa. Vừa đi vào xã làm, đã nhìn thấy Lâm Hiếu Kiệt , nhìn thấy anh anh ta như là đứa trẻ làm việc sai trái nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, anh vốn không có cảm giác suy nghĩ về việc đó, nhưng phản ứng của học trưởng Hiếu Kiệt thực sự quá rõ ràng, vì vậy Kim Chính Dân đi tới phía anh, còn chưa có mở miệng nói chuyện, học trưởng Hiếu Kiệt đã chấp tay trước ngực về phía anh xin tha thứ: "Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, Chính Dân, về sự kiện lần trước kia, cậu tha thứ cho tôi đi!"

" Học trưởng Hiếu Kiệt, em không có trách anh!"

"Có thật không?"

"Ừ, loại chuyện đó thì làm sao có thể trách anh được? Là hành động của em không làm rõ ràng, nên có lời đồn sinh ra thì không thể trách người khác được."

Học trưởng Hiếu Kiệt không phải là người tung tin đồn nhảm, anh ấy chỉ nghe người khác nói tin tức sau đó lại nói cho học trưởng ôn ào nghe mà thôi, thật sự không thể trách anh ấy được!

"Tôi nghe được rất nhiều chuyện rùng mình của Tiêu Tinh với cậu đấy? Không sao chứ?"

"Ừ, chúng em đã ổn rồi."

"Vậy thì tốt." Lâm Hiếu Kiệt rút cuộc an tâm."Đúng rồi, tên ồn ào kia, tôi thật sự không hiểu nổi hắn đang nghĩ cái gì, tôi vẫn khuyên hắn không nên đi quấy rầy Tiêu Tinh, nhưng hắn lại nghe không lọt, còn nói cái gì chỉ cần Tiêu Tinh còn đi làm tại quán cà phê kia, hắn nhất định sẽ đi tìm cô ấy. . . . ."

Nói đến điều này, Kim Chính Dân nhú mày."Học trường ồn ào có phải yêu Tiêu Tinh thật không?"

"Cái này tôi cũng không hiểu, có lúc nhìn hắn ta giống như đơn thuần mê luyến Tiêu Tinh mặc quần áo nữ hầu gái, bởi vì trừ khi đến tiệm, hắn ta không có ý gặp Tiêu Tinh ở trong sân trường bao giờ, nhưng tôi nghe nói hắn ta đã từng có hai lần yêu cầu quá mức với Tiêu Tinh. . ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 9.2

"Yêu cầu cái gì?" Thấy bộ dáng học trường cứ muốn nói lại thôi, Kim Chính Dân gấp rút hỏi tới: " Học trường Hiếu Kiệt, anh nói nhanh lên một chút đi!"

Bởi vì lúc đầu Tiêu Tinh gạt anh chuyện đi làm, ở trong tiệm cô đã xảy ra chuyện gì tất nhiên là không xin phép anh; bây giờ mặc dù anh đã biết Tiêu Tinh tổng cộng đi làm ba ngày trong một tuần lễ, nhưng rốt cuộc anh vẫn chưa tán thành chuyện này, cho nên sau khi trở về cô cũng không dám tán gẫu với anh chuyện có liên quan đến quán cà phê nữ hầu.

"Ồn ào yêu cầu Tiêu Tinh chia tay với cậu, sau đó quen với hắn."

"Cái gì?" Tại sao có thể như vậy, học trường ồn ào công khai muốn cướp bạn gái của anh?

"Đừng lo lắng, Tiêu Tinh đã cự tuyệt anh ta rồi."

"Hừ, đó là đương nhiên!" Anh và cô tuyệt đối sẽ không chia tay .

"Đúng rồi, học trường Hiếu Kiệt, nếu như anh thật sự cảm thấy có lỗi với em, vậy xóa tấm hình trong điện thoại của anh lần trước cho em xem đi!"

"À?" Lâm Hiếu Kiệt lúng túng sững sờ.

Này - . . . Phải dùng cách tuyệt tình như vậy sao? Chẳng qua là hình bình thường mà thôi, cũng không phải là hình gì không sạch sẽ, thế nhưng tại sao Chính Dân lại so đo như vậy.

" Học trường Hiếu Kiệt, anh cũng từng quen bạn gái, đối với người có ý mơ ước bạn gái của anh, chắc hắn sẽ rất giận rất hận đúng không?" Kim Chính Dân muốn dựa vào lý lẽ mà nói rõ với học trường Hiếu Kiệt."Bây giờ cảm giác của em chính là như vậy, vừa nghĩ tới không biết bao giờ mọi người lấy hình Tiêu Tinh ra nhìn, trong lòng lại không thoải mái."

"Được rồi, được rồi!" Thấy anh nói nói giống tư thế sắp trở mặt, Lâm Hiếu Kiệt không thể làm gì khác, gờ hai tay lên đầu hàng với Chính Dân: "Tôi xóa bỏ là được rồi!"

"Bây giờ, xóa ở ngay trước mặt em?" Kim Chính Dân tiến một bước nói yêu cầu. Anh không bao giờ muốn làm đũa ngọc nữa rồi, mặc kệ là chuyện gì, luôn là phải xác thật thật làm được rồi mới có thể định đoạt.

"Tôi giống như là loại người nói sẽ không giữ lời sao?" Thấy anh như thật sự muốn tận mắt nhìn thấy mới bằng lòng bỏ qua, Lâm Hiếu Kiệt kêu lên nói: "Thật hết cách với cậu. . ."

Vì vậy, rất nhiều hình Tiêu Tinh đẹp như tiên nữ anh cất giữ kia, bị biến mất trong điện thoại di động.

" Học trường Hiếu Kiệt." Kim Chính Dân chính mắt giám sát quá trình hành hình, không yên lòng lắm lại nói: "Anh không phải có thể bảo học trường ồn ào gọi hình nữa cho anh sao!"

"Được rồi, được rồi! Tôi không chủ động gọi là được!" Nhưng nếu là ồn ào tự chia cho anh, thì đó thật sự không phải anh nói. Lâm Hiếu Kiệt len lén nghĩ như vậy.

"Em sẽ đi ngay bây giờ tìm học trường ồn ào ." Hôm nay Tiêu Tinh có ban, nhất định học trường ồn ào hiện tại đang ở đây tiệm hầu gái đây đưa với Tiêu Tinh. Nghĩ đến đây, anh căn bản không để ý còn phải đi học, vội vã đi ra ngoài.

"Há? Cậu tìm tên ồn ào kia làm gì?" Lâm Hiếu Kiệt đuổi theo ra bên ngoài xã làm, hỏi theo bóng lưng Chính Dân. Chẳng lẽ vì chuyện tình của Tiêu Tinh, cậu ta muốn đi tìm ồn ào để tính sổ? Vậy cũng không được! Đáng dấp Chính Dân cao như vậy, trắng như vậy, làm sao ồn ào có thể là đối thủ của Chính Dân? Nếu thật sự là đánh nhau, nhất định ồn ào sẽ bị đánh ngã trong hai giây .

Kim Chính Dân không trả lời, bước nhanh đi, Lâm Hiếu Kiệt thấy đại sự lần này không ổn, vì vậy vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho bạn tốt.

"Này? Ổn ào, không phải bây giờ cậu đang ở tiệm hầu gái chứ?" Người này không thể thôi dây dưa với bạn gái người khác sao? Lâm Hiếu Kiệt sau khi xác định tin tức Giang Bích Ba đang ở tiệm nữ hầu, báo tin rồi khuyên anh ta mau mau rời đi: "Hiện tại học đệ Chính Dân đang đến tiệm nữ hầu gái, cậu nhất định phải nghĩ đến lúc bị đánh thành đầu heo, nên mau chạy đi!"

Giang Bích Ba cũng sờ đê điện thoại di động xuống, sau đó khờ sờ nhìn Tiêu Tinh ở bên cạnh hắn đang ngoan ngoãn làm hết phận sự của người hầu nữ.

"Chủ nhân, ngài sao vậy?"

"Tiêu Tinh, Lâm tiểu thư nói hiện tại bạn trai em đang chạy tới nơi này." Và muốn đánh hắn một trận, để phát tiết bực mình mấy ngày nay đi!

"Cái gì?" Ô Tiêu Tinh giật mình, suy nghĩ một chút ngay sau đó lại phủ nhận nói: "Không thể nào! Xế chiều hôm nay Chính Dân cả bốn tiết đều bận, nếu anh ấy phải đi học thì làm sao có thể tới đây?"

"Lâm tiểu thư gọi bảo anh chạy đi, nhưng mà anh lại không muốn đi." Giang Bích Ba quyết định mặc kệ bạn trai Tiêu Tinh muốn đánh anh, mắng anh, anh cũng có yên lặng chịu đựng.

Bởi vì anh không muốn mất đi quyền lợi tại nơi đây.

Có lẽ, anh ta không có tư cách lui tới với người tựa như tiên nữ giống Tiêu Tinh, nhưng chỉ cần đi vào quán hầu gái, anh chính là chủ nhân của Tiêu Tinh, dù vĩnh viễn chỉ có thể ngồi đợi ở bên cạnh Tiêu Tinh nhìn cô như vậy cũng được, anh không muốn buông tha quyền lợi này.

Chỉ cần một ngày Tiêu Tinh còn đi làm ở nơi này, anh sẽ đến đây tìm cô mỗi ngày.

". . . Vậy phải làm sao mới phải bây giờ?" Ô Tiêu Tinh luống cuống, Chính Dân thật sự vọt tới nơi này rồi sao?

"Chủ nhân, ngài ngồi đợi một lát, tôi đi gọi điện thoại xác nhận." Thấy đại sự không ổn, Ô Tiêu Tinh đi ra lối sau vội vàng vọt vào trong phòng nghỉ, trong phòng nghỉ chỉ có chị Thụy Thụy ở mà thôi.

"Làm sao vậy? Tiêu Tinh, tại sao lại hốt hoảng như vậy?"

"Chị Thụy Thụy, bạn trai em nói. . . . . Anh ấy muốn tới đây."

"Hả? Anh ta muốn tới thì để cho anh ta tới đây nha, em làm sao --. . . A, đối với bạn trai em. . . ." Trần Thụy Thụy gật đầu một cái, sau đó hoàn toàn không có ý định thoát khỏi bản báo cáo vận chuyển buồn bán trước mặt, lại nhớ đến bạn trai Tiêu Tinh còn chưa hoàn toàn đồng ý để cô đến tiệm của bọn họ để làm việc. "Sao đột nhiên anh ta lại muốn tới?"

"Hình như là muốn tìm học trưởng ồn ào để gây phiền phức."

"Như vậy sao được? Không thể để anh ta gây chuyện trong tiệm."

"Em..em gọi điện thoại cho anh ấy." Ô Tiêu Tinh lấy điện thoại di động từ trong ngăn tủ ra, lập tức gọi điện thoại cho bạn trai. "Này? Chính Dân, anh. . . Anh có phải định đi qua đây bây giờ không?" Sau khi nghe anh đáp lại, Ô Tiêu Tinh lộ ra nét mặt bất an. "Không phải anh có khóa sao? Hôm nay không phải: -. . A, trợ giáo xin nghỉ, khóa sau. . . Anh cúp tiết?"

Trần Thụy Thụy đứng dậy ghé đầu nhìn tình trạng bên ngoài một chút, người khách vẫn luôn chỉ danh Tiêu Tinh vẫn không chút động đậy ngồi ở vị trí cũ như lúc đầu, xem ra tiệm không trốn được cuộc sóng gió này rồi.

Nếu quả thật là đánh nhau, có nên báo cảnh sát hay không đây? Dù sao đối tượng gây hấn là bạn trai của tiểu Tiêu Tinh đáng yêu đó!

Chuyện có động tĩnh quá lớn nên trên mặt mọi người rất khó coi.

"Tiêu Tinh, em ra bên ngoài đợi trước đi, nếu nhìn thấy anh ta thì nên khuyên anh ta trước, bảo hắn không nên gây chuyện trong tiệm."

Ô Tiêu Tinh vừa gật đầu, vừa hô vào đầu điện thoại bên kia: "Anh không cần tới đâu! Chính Dân, anh không cần làm khó vậy mà! Chính Dân -. . ."

Chán nản đê điện thoại xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ô Tiêu Tinh khờ sờ. "Chị Thụy Thụy, anh ấy nói anh ấy sắp đến tiệm rồi, anh ấy không chịu nghe em nói..., bảo là không thể không tới."

"Đi thôi! Đi ra bên ngoài ngăn cản trước đã." Trần Thụy Thụy đóng bảng báo cáo lại, chuẩn bị đi ra ngoài cùng Tiêu Tinh, nhưng Tiêu Tinh lại cự tuyệt.

"Chị Thụy Thụy, tự em ra trước có được hay không, em nói chuyện với anh ấy trước đã."

"Cũng được." Trần Thụy Thụy gật đầu một cái, phẩy tay ý bảo cô nhanh đi.

Ô Tiêu Tinh vừa đi ra ngoài tiệm, đã nhìn thấy Chính Dân xuất hiện tại lối rẽ cách đó không xa, cô quỳnh lên, vội vàng bước nhanh đến chỗ anh: "Chính

Dân, rốt cuộc anh đến đây để làm gì? Có phải thật sự muốn đánh nhau với học trường ôn ào? Anh ấy là khách hàng của em, anh không được có bộ dáng như vậy!"

"Ai nói là anh muốn đánh nhau với học trường? Học trường Hiếu Kiệt à?" Kim Chính Dân cười cười, sau đó xông tới thân hình nhỏ bé xinh đẹp của Tiêu Tình, đưa tay ôm lấy cô rồi tiếp tục đi tới quán cà phê hầu gái."Tiêu Tình, anh tới là để làm khách hàng trong tiệm của em "

Nghe nói chỉ cần chỉ danh là có thể tìm người hầu gái mình thích, anh cũng muốn tới xem thử một chút, dĩ nhiên, anh cũng muốn tìm rồi nói chuyện với học trường, nhưng tuyệt đối không phải là đánh nhau đến sống chết.

"À? Khách?" Ô Tiêu Tình thấy mình không thể ngăn anh lại, đành cố gắng nói dụ anh: "Chính Dân, nếu anh đơn giản chỉ muốn nhìn em mặc quần áo nữ hầu, buổi tối em sẽ mặc luôn đồ trở về, anh thích nhìn như thế nào cũng được, bảo em làm cái gì em đều ngoan ngoãn nghe lời, Chính Dân, cầu xin anh không tìm phiền toái ở trong tiệm..., có được hay không?"

"Anh sẽ không gây phiền toái cho em." Kim Chính Dân quay đầu lại đột nhiên hôn xuống môi cô."Sau khi đi vào thì không thể hôn phải không? Như vậy là không tuân theo quy tắc của tiệm đúng không?" Trước đây anh đã đến nơi này một lần, sau khi vừa vào cửa là nhìn thấy cái bảng thông báo to dùng viết rất rõ ràng : Cấm chỉ làm ra những động tác vượt khuôn với các hầu gái.

"Chính Dân. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 9.3

"Đừng lo lắng, anh đã nói sẽ không gây phiền toái cho em "

"Nhưng. . . . ."

"Không nhưng nhị gì hết, anh đã đến rồi, em như thế này là muốn độc ác đuổi anh đi hả?"

Nhìn nét mặt không đi vào là không thể của anh, cuối cùng cô vẫn là thua cuộc."Anh bảo đảm tuyệt đối không gây chuyện? Không làm khó để khách trong tiệm của chúng em?"

"Đúng, đúng, anh bảo đảm, như vậy có thể đi chưa?"

Ô Tiêu Tình nặng nề gật đầu với anh một cái."Được, em tin cam đoan của anh, anh không được nói lời mà không giữ lời đó, nếu vậy về sau em cũng sẽ không tin tưởng anh nữa."

"Được, anh sợ em rồi, nên tuyệt đối anh sẽ không gây chuyện ở bên trong, có thể tiến vào được chưa?"

"Ừ." Anh đã nói như vậy, cô chỉ có thể cùng anh đi vào trong tiệm.

"Chủ nhân, hoan nghênh trở lại. . . . ."

Hôm nay phụ trách dẫn khách ở cửa ra vào vẫn là vị tiểu đáng yêu Như Nguyệt, sau đó chỉ thấy mặt Như Nguyệt không tình nguyện lắc chào một cái, ngay cả lời thăm hỏi đều lười nói .

Ô Tiêu Tình buồn cười liếc Như Nguyệt một cái. Tâm tình của cô thật sự hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt !"Như Nguyệt, anh ấy tới chào là được rồi, tránh cho cậu gượng cười sẽ bị nội thương ." Vì chuyện lần trước của cô, Như Nguyệt với Chính Dân đều có xích mích với nhau, hiện tại muốn Như Nguyệt đang xệ mặt đi hầu hạ Chính Dân, nhất định cô ấy sẽ tức đến phun máu .

"Cái tên trạch nam yêu cosplay đó thì làm như thế nào? Cậu cứ để anh ta ở bên đó như vậy?"

"Như Nguyệt, hay là cậu thay tớ đi bồi cùng anh ta được không?"

"Tớ tất nhiên là được rồi! Dù sao sở trường của tớ chính là: tiếp khách với nói chuyện phiếm với khách, thì tớ là cường nhân!Chỉ sợ anh ta không chịu thay cậu, bây giờ cũng đâu thể nói là chờ cậu khi nào rảnh sẽ ra đón tiếp chứ."

"Hiện tại tớ chỉ có thể tiếp đón Chính Dân trước, học trường bên kia. . . . ."

"Ô Tiêu Tình, cậu cũng không thể mãi ngồi ở một bàn, chỉ cần có khách chỉ danh cậu, cậu phải tiếp đón toàn bộ mới được đấy!"

Nói cách khác, không thể vì khách tiến vào là người quen, thì cả một buổi chiều cũng chỉ hầu ở bàn đó, phải để ý cả những người khách khác nữa.

"Ừ, tớ biết rồi."

"Vậy tớ đi trước giúp cậu ngăn cản anh ta trước." Trước khi đi Triệu Như Nguyệt liếc tên bạn trai của Tiêu Tinh một cái, lại thấy vẻ mặt anh ta đang vui thích nhìn mình, kém hơn rất nhiều so với bộ dáng vốn dĩ đã kém của anh ta, vì vậy cô hừ một tiếng, không khiêu khích chọc giận hắn thêm.

"Cái cô hầu gái Bắc Bắc kia muốn nói là em không thể luôn ở đây với anh phải không?"

"Chính Dân! Anh làm gì nói cô ấy như vậy?" Ô Tiêu Tinh tức giận vỗ vai anh. "Tên của cô ấy là Như Nguyệt, là bạn tốt của em, anh còn mắng bằng hữu của em như vậy em sẽ không để ý tới anh nữa."

"Được, được, anh sợ em, anh sợ em được không?" Không nói thì không nói. Hừ, tác phong làm việc của tiểu tử kia chính là bộ dạng của cây hạt tiêu, anh còn chưa nói cô ta có cái hình dạng kia đó!

"Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?"

Thừa dịp trước khi thời hạn điểm danh kết thúc, Ô Tiêu Tinh quyết định nhìn chằm chằm vào Chính Dân, cô cố ý mang anh đến vị trí cách xa chóc của học trưởng ồn ào, để bọn họ không có cơ hội tiếp xúc với nhau.

"Không muốn làm cái gì mà! Đơn giản chỉ là muốn nhìn hoàn cảnh đi làm của em một chút, đồng thời nhìn dáng vẻ của em khi làm việc. . . . ." Kim Chính Dân nhũn mày quét mắt mấy lần trên người cô: "Váy thật ngắn đó! Em có mặc quần an toàn chứ?" Lần trước cô ăn mặc thành bộ dáng hầu gái này hấp dẫn anh, bên trong chỉ mặc quần lót bình thường, nếu lúc đi làm không mặc quần lót an toàn, sẽ bị khách nhìn thấy sạch sẽ hình ảnh rất dễ dàng?

"Có rồi!" Ô Tiêu Tinh không khỏi nắc cở đỏ bừng mặt. "Anh không cần hỏi nhiều như vậy! Nên làm cái gì thì em đều làm rồi!"

"Vậy thì tốt." Kim Chính Dân đi lòng vòng trong tiệm, rốt cuộc nhìn thấy người anh muốn tìm rồi, anh đứng dậy đi thẳng đến vị trí của học trưởng.

"Chính Dân, anh làm gì vậy?"

"Đó không phải là học trưởng?" Anh biết rõ mà còn hỏi: "Anh đi sang ngồi cùng anh ấy, thì em cũng không cần chạy hai bên vát vả như vậy nữa, nếu như không có khách hàng khác chỉ danh em, em chỉ cần đợi tại bàn đó phục vụ bọn anh là tốt rồi."

"Cái gì?" Như vậy sao được? Ô Tiêu Tinh bị sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng giữ anh lại. "Chính Dân, anh đừng như vậy, trở lại đây ngồi đi!" Nhưng cô căn bản không ngăn được anh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chính Dân đi tới bàn chỗ học trưởng ồn ào đang ngồi.

"Chào học trưởng." Kim Chính Dân đi tới trước mặt Giang Bích Ba rồi đặt mông ngồi xuống, đối mặt cười chào hỏi với học trưởng.

". . . . ." Giang Bích Ba cố tự trấn định, trên mặt lộ ra nụ cười lúng túng.

"Không ngại cùng ngồi đi?" Kim Chính Dân rộng rãi nói "Chúng ta đều tìm Tiêu Tinh, cùng nhau ngồi một bàn để Tiêu Tinh không cần vát vả chạy hai bên." Giang Bích Ba chuyển tầm mắt sang người đứng bên cạnh anh, trên mặt Tiêu Tinh đã hiện ra biểu tình nóng nảy, sau đó lại nhìn sang học đệ đẹp trai tuấn kiệt tài năng, chốc lát sau lại len lén than thở ở đáy lòng.

Người ta nói trời có một đôi, đất có một đôi, hình như chính là cảm giác ở giữa hai người này! Bình thường anh cũng không nói gì, rốt cuộc tại sao lại bị lôi vào giữa hai người lúc đang tình tứ làm gì chứ?

"Tiêu Tinh giới thiệu món ăn cho anh đi! Không phải em luôn đưa thực đơn cho khách ở đây sao?"

"Chính Dân, anh mau trở về chỗ ngồi đi!"

"Anh không về, anh muốn ngồi ở đây. . . . ."

"Anh đừng làm khó em mà Chính Dân!"

"Anh có sao? Học trưởng cũng đâu có nói gì, em lẩn tránh làm cái gì? Nhanh lên đi, người hầu nữ đều không có lễ phép giống như em vậy sao? Bây giờ anh là khách đó!"

Hai người không để ý đến ai đấu võ mồm, Giang Bích Ba càng nghe càng thương tâm, nếu tiếp tục ngồi ở chỗ này, anh thật sự cảm giác mình thật rất giống là một đứa ngốc. "Tiêu Tinh tính tiền giúp anh đi!"

"Hả? Ngài phải đi rồi à chủ nhân?" Ô Tiêu Tinh vội vàng bỏ tranh chấp với bạn trai qua một bên, quay đầu lại nhìn học trưởng ồn ào.

Giang Bích Ba chết tâm gật gật đầu. "Ừ, anh phải đi."

"Đó ----. . ."

Ô Tiêu Tinh trợn mắt hung ác nhìn bạn trai một cái, rồi vội vàng đứng lên cầm giấy tờ cùng học trưởng đi tới quầy đi tính tiền.

Sau khi đưa học trường ôn ào đi, Tiêu Tinh kinh ngạc nhìn Kim Chính Dân cũng đi tới phía quầy.

"Mặc dù không động đến bữa ăn nhưng đây là tiền trả ?" Sau khi anh lấy ra số tiền cần trả bỏ vào quầy, rồi xoay người đuổi theo bước chân của học trường đang rời đi.

"Chính Dân!"

"Đừng lo lắng, anh chỉ là muốn đi theo anh ấy nói chuyện một chút, tuyệt đối sẽ không đánh nhau với anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 10.1

Ô Tiêu Tinh đợi ở nhà đợi đến mười giờ đêm mới nghe sát vách có tiếng mở cửa, cô vội vã đi sang phòng Chính Dân, gấp đến nỗi không kịp đeo cà giầy.

"Chính Dân, rốt cuộc hôm nay hai người đã nói những gì? Anh không có vô lễ với học trường chứ?"

Nếu thật sự là đánh nhau, chắc chắn học trường ôn ào sẽ bị Chính Dân đánh ngã chỉ trong mấy giây, dù sao học trường ôn ào là loại người có hình thể nhu nhược, chỉ cần đứng trước mặt Chính Dân cũng mất đi khí thế, đừng nói đến đánh nhau, chỉ có nhìn trúng một cái sẽ không làm anh cảm thấy sợ hãi chứ?

Kim Chính Dân cời áo ra, cời trần đi vào phòng tắm, hoàn toàn không có ý tứ đóng cửa lại.

Tiếp theo cả quần cũng bị anh cời ra, mở vòi hoa sen tắm, Ô Tiêu Tinh ngại ngần chuyển tầm mắt đi hướng khác. "Sao anh lại không trả lời em? Vừa nãy anh rời đi theo học trường, em vẫn rất lo lắng cho. . . . ."

"Em lo lắng cho người nào?" Kim Chính Dân nhanh chóng tắm, đôi mắt bị nước từ vòi hoa sen xối xuống nên không thể mở ra được, chỉ xoay đầu lại hỏi "Anh? Hay là người kia?" Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là lo lắng học trường ôn ào nha!

"Rốt cuộc em đối với học trường là như thế nào?"

"Em nào dám đối với anh ấy như thế nào?" Sau khi xối sạch nước trên mặt và trên đầu, Kim Chính Dân tiếp tục rửa sạch mồ hôi tràn đầy trên cơ thể. "Anh chỉ là đánh cược với anh ta mà thôi."

"Cái gì?"

"Bọn anh đi đến sân vận động của trường so tài đánh cầu, đánh tiếp một trận bóng rổ, cuối cùng, thi chạy 5000 mét." Cho nên toàn thân mồ hôi đầm đìa, hôm nay thật sự vận động nhiều.

"Hả?" Chuyện đó là sao?

"Anh hỏi rốt cuộc anh ta có bao nhiêu hình của em, rồi sau đó xin đi động của anh ta xem."

". . . . ."

"Bên trong có ba tấm hình của em, anh nói nếu như mà anh tranh tài thắng anh ta một trận thì anh ta phải xoá đi một tấm làm tiền đặt cược, anh thì ba trận liên tiếp với anh ta."

Sau khi Kim Chính Dân tắm xong, tiện tay rút cái khăn lông bao ở nửa người dưới, cứ cời cả người đi ra như vậy. "Dĩ nhiên, so cái gì đều là học trường chọn, anh ta nói so đánh cầu thì anh đánh cầu với anh ta, so bóng rổ thì đấu một chọi một, cuối cùng anh ta nói muốn chạy bộ, hơn nữa còn là 5000 mét, toàn bộ anh đều đồng ý."

Ô Tiêu Tinh kinh ngạc chờ anh nói kết quả. Thật ra thì, không cần anh nói cũng biết, nhất định toàn bộ đều là anh thắng, nếu không, anh sẽ chỉ so ba trận rồi kết thúc.

"Anh thắng, nên anh ta phải xoá bỏ hết hình trong đi động."

Kim Chính Dân nằm soài trên giường, nằm ở trên chiếc giường mềm mại, thoải mái thở dài. "A, quả nhiên giường mình là thoải mái nhất. . . . ."

Thật sự anh không gây chuyện, cô cuối cùng cũng yên tâm, nhưng nghĩ đến sau khi học trường ôn ào thua, nhất định là lòng vô cùng không phục, hơn nữa, cô bị học trường ôn ào chụp hình, tính thế nào phải hơn ba tấm chứ? Sao ở bên trong đó chỉ có ba tấm hình của cô?

Trong lúc suy nghĩ thân thể bị kéo xuống, làm Tiêu Tinh đứng không vững ngã lên người Chính Dân.

"Không phải em nói mặc nguyên đồng phục trở về để cho anh xem sao?"

"Lúc đó không phải là anh không tiếp nhận đề nghị của em sao?" Thân thể dán chặt lên vật to lớn cao ngạo trên thân thể anh, ngay sau đó mặt cô đỏ tới mang tai, vội đứng lên: "Nhưng chính anh đã xông vào trong tiệm nên đề nghị kia không được đáp ứng."

"Hừ, em đúng là quý hẹp hòi!"

Bình thường thì luôn ăn mặc mê người như vậy cho đàn ông khác thương thức, nhưng anh là bạn trai cô vậy mà cái gì cũng không có, vậy không khỏi quá không công bằng rồi.

"Buông ra á! Đừng lôi kéo em, hôm nay anh làm nhiều chuyện như vậy, nhất định mệt chết đi rồi? Nhanh đi ngủ đi, sáng sớm ngày mai có tiết, xin anh đừng tùy tiện cúp tiết nữa được không?"

"Em muốn đi đâu?" Kim Chính Dân kéo người đang muốn chạy trốn lại: "Ngủ với anh ở đây. Nếu em giống như mấy ngày trước cứ nửa đêm trốn mất, để lúc anh rời giường mà không thấy được em, em sẽ xong đời!"

"Đừng mà! Hôm nay em muốn ngủ một mình, buông ra, em muốn trở về phòng."

"Có phải làm gì đó thì em mới lưu lại phải không?" Kim Chính Dân khoi lên nụ cười tà ác, lật người áp chế cô dưới thân.

"Em không có ý đó mà!"

"Ừ, em đã tắm rồi sao! Thơm quá. . . . ." Anh trực tiếp cắn vào cái cổ hoàn mỹ của cô, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt tản mát ra từ người cô, dục vọng bị đẩy lên trong nháy mắt.

"Chính Dân. . . . ."

"Để anh làm đi! Anh muốn."

Kim Chính Dân lấy khăn lông vây ở thắt lưng ra, tiếp theo động thủ gạt bỏ quần áo của cô, mặc dù bộ dạng cô không phải rất phối hợp, nhưng vẫn không nói chữ "Không" với anh.

Đây là điều khiến anh vô cùng hài lòng.

Mặc dù rất xấu hổ nhưng đến bây giờ cô không có ra vẻ gượng ép vô nghĩa, cô cũng rất thích cảm giác ân ái với anh, nên chưa bao giờ cự tuyệt khi anh yêu cầu.

Hôn cánh môi mềm mại của cô, hô hấp của cô từ từ dồn dập, bàn tay ở trên người cô cũng dao động xung quanh, nhưng nơi yêu thích nhất vẫn là chỗ cao ngất non mềm của cô, vừa trắng vừa mềm, nhìn thôi đã động lòng người, sờ càng thêm cực kỳ mê người, Kim Chính Dân dịch môi đi xuống ngậm một quả hồng mai kích thích rồi liếm hôn.

Chính Dân luôn nhiệt tình vội vàng như thế, cô cầu đầu vai anh, không ngừng thờ hờn hên, cô thích cùng anh trải qua cảm giác ân ái, cái lơ đãng thô lỗ và dịu dàng kia luôn làm cho tim cô đập loạn. Tại sao cô lại thích người này như vậy? Cảm giác nhịp tim đã nói rõ tất cả.

Ở phía dưới anh, bị nhiệt tình nhìn chăm chú của anh tràn vào, bị anh hôn kịch liệt, anh làm tất cả mọi chuyện với cô, cũng làm cho cô không khống chế được nhịp tim cơ thể mình.

Bộ ngực bị anh liếm hôn bừa bãi, kỹ xảo cao siêu của anh một lát hút, một lát liếm làm cô thở dốc liên tiếp, thỉnh thoảng hàm răng cũng gia nhập hàng ngũ trêu chọc cô, nhẹ nhàng tình tứ gặm nhấm nhũ hoa nhạy cảm của cô, hại cả người cô dâng lên vương mắt không khống chế được.

Chợt, hai chân của cô bị anh dùng sức mở ra, bàn tay bá đạo của anh khẽ lướt qua mật huyết.

Đầu ngón tay khẽ xoa trêu chọc mảnh đen tối bên ngoài mật huyết của cô cùng với nhụy mũi nhạy cảm, thậm chí thỉnh thoảng còn dò vào bên trong mật đạo khít khao của cô, dùng đầu ngón tay tiếm hành cạo gãi ma sát.

Mặt Ô Tiêu Tinh đỏ lên, ánh mắt ẩm ướt nhìn thân thể to lớn cao ngạo vừa tắm xong của anh.

Anh giống như thần mặt trời Apollo, cường tráng lại khỏe mạnh, lồng ngực to bản cùng với cơ bụng sáu múi tạo thành chữ vương (là chữ này ㄚ 王), vui tai vui mắt làm cô không thể dời mắt.

Cô vươn tay men theo bộ ngực còn mang theo vào giọt nước của anh, mon trớn bắt thịt trước ngực của anh, tiếp đó đi xuống cơ bụng ngay cả đàn ông nhìn cũng sẽ không ngừng hâm mộ, vuốt ve từng tấc.

Mỉm cười nhìn vẻ mặt si mê của Tiêu Tinh, anh có đủ tự tin với vóc người của mình, phát hiện bạn gái cảm thấy mê muội vóc người của mình, là bạn trai cô anh đương nhiên cảm thấy vui vẻ!

Tiêu Tinh rất ít khi chủ động làm động tác này với anh, đáng lẽ anh nên hưởng thụ thật tốt mới phải, nhưng trong lúc bất chợt anh đánh mất tính nhẫn nại, mùi thơm trên người cô làm cho khí huyết anh sôi trào, không khác chế được làm anh kích động muốn mau mau cảm thụ vui thích ở trong cơ thể cô.

Anh kéo chân cô cao lên đặt trên cánh tay mình, tiếp đó dục vọng to lớn cứng rắn nhẫn nại đã lâu của anh liền tiến quân thần tốc xâm nhập trong cơ thể của cô.

"Ách a!"

Cô rên rỉ lên một tiếng, tiếp nhận xâm lấn của anh, bộ vị phái nữ truyền đến dòng khoái cảm kinh người, khiến cho cô không tự chủ run rẩy.

"Tiêu Tinh cùng cử động với anh đi!" Kim Chính Dân không ngừng trệ quá lâu, lập tức bắt đầu tiến hành rung động một nhọc, cố gắng tiến công sau cùng, mượn ma sát ngọt ngào gây ma sát lẫn nhau trong cơ thể, tích lũy từng điểm một từng giọt vui thích nho nhỏ, chờ đợi cao trào cuối cùng phủ xuống.

Loay hoay dưới người anh, cô không ngừng rên rỉ, mỗi một lần đụng ngọt ngào cũng làm cho cô không thể hô hấp, vui thích làm cô dần dần quên mất đêm nay là đêm nào.

Cô vịn sống lưng anh, chân nhỏ trắng nõn đặt tại cặp mông đung đưa không ngừng của Chính Dân, cả người cô giống như gấu koala ôm chặt lấy anh.

"Chính Dân. . . . ."

"Thoải mái sao?" Kim Chính Dân hôn cô, đầu lưỡi tham lam rung động theo thân thể, nhịp nhàng đưa vào cái miệng nhỏ nhắn cực nóng của cô, hòa cùng sự giao hợp phía dưới của hai người.

"Ừ. . . . ."

Ô Tiêu Tinh hai mắt nhắm lại, hưởng thụ sự điên cuồng mà anh mang đến, từ trước đến giờ cô đều bị động nhận lấy của anh, nhưng lần này, anh cảm hông nhỏ của cô lên, yêu cầu cô phối hợp, làm cho cô cảm thấy rất thẹn thùng, rất thẹn thùng.

"Dáng vẻ này của em, chỉ có thể để cho mình anh nhìn, có biết không?"

"Ừ. . . . ."

"Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy." Ánh mắt Kim Chính Dân si mê nhìn người phụ nữ mình yêu mến ở phía dưới. "Có biết anh là của em không hả Tiêu Tinh?"

"Em . . . . . biết, em hiểu rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 10.2

Có phải mỗi lần ân ái anh đều ép hỏi cô như vậy không? Ô Tiêu Tinh bị hỏi đến quần đỏ mặt, loại chuyện như vậy xác nhận một lần là đủ rồi chứ?

Cô chỉ thích mình anh mà thôi, dĩ nhiên không thể để cho bộ dáng hiện tại của mình bị đàn ông khác nhìn thấy nha!

Tiếng thở dốc vui vẻ tràn ngập cả bên trong phòng, dần dần cao trào lại tới, một tay cô nắm chặt, một tay che đôi môi thở dốc của mình, dáng vẻ này làm sống lưng anh run rẩy mãnh liệt bởi cảm giác vui sướng, thiếu chút nữa để cho cô biết ngại ngừng thét chói tai.

Trong thời khắc hạnh phúc ôm lấy Tiêu Tinh, Kim Chính Dân bất chợt cảm thấy tội lỗi.

Hôm nay anh dùng phương thức vô cùng bất kính đi đối phó với học trưởng ôn ào, chắc hẳn học trưởng sẽ cảm giác như đưa đám. Nhưng thực sự anh quá ghen tỵ học trưởng có thể ở trong tiệm thương thức xinh đẹp của Tiêu Tinh mà không bị hạn chế, cho nên mặc dù có chút hèn hạ, anh vẫn là lấy các loại ưu điểm sở trường của học trưởng để khiêu chiến.

Dĩ nhiên, cả quá trình so tài đều công bằng công khai, mặc dù anh thắng không phí sức lực chút nào, nhưng có cảm giác mình cường cầu quá đáng rồi, trong lòng rất băn khoăn.

Đương nhiên anh biết học trưởng không thể nào chỉ có ba tấm hình của cô, hôm nay anh làm như vậy chỉ là muốn ra uy với học trưởng thôi, sau khi bị khuất nhục như vậy, chắc hẳn anh ta sẽ biết khó mà lui, như ở tiệm nữ hầu gái hôm nay anh ta đã chủ động rồi đi.

"Tiêu Tinh có phải hôm nay anh đã làm chuyện rất quá đáng với học trưởng?"

Nghe thấy lời nói đột nhiên phát ra của anh, cô vỗ về đầu anh nhẹ nhẹ, an ủi: "Lần sau đừng như vậy nữa làm, học trường anh ấy ---. . . Thật ra thì cũng không có quá đáng quá, trong tiệm chúng em anh ấy là khách hàng ưu tiên!"

"Ừ." Kim Chính Dân gật đầu một cái.

Sau khi chấm dứt tình hình kịch liệt, anh ôm chặt cô, hài lòng than thở: "anh chỉ muốn cho anh ta biết khó mà lui thôi, không cố ý muốn đánh tan lòng tự ái của anh ta, hi vọng anh ta không bị anh kích thích quá đáng."

Ô Tiêu Tinh nhẹ nhàng vuốt đầu anh, biết anh đã thật sự sám hối rồi, vì vậy tốt bụng an ủi anh:

"Nhất định không có việc gì, mặc dù bề ngoài học trường ồn ào giống như rất tự tin, nhưng một khi thay quần áo COSPLAY hoa lệ, cả người tươi cười rạng rỡ, rất có tinh thần!"

"Hả? Làm sao em biết?"

"Anh ấy cho em xem qua hình lúc bọn họ lập hội, lần trước học trường còn giả trang thành hoạt hình!" Bộ kia tạo hình mặc ở trên người anh ấy thật hay nha. "Còn nữa, anh ấy cũng giả trang nhân vật tiểu thái lang, đầu tóc dài kia rất buồn cười, phiêu dật giống như nữ hài tử thích liều mạng vậy."

"Thật sao?" Như vậy hay đó? Sau khi nghe xong Kim Chính Dân không khỏi lại tức giận. "Này, làm sao em có thể ở trên giường anh nghĩ đến đàn ông khác!"

"Rõ ràng chính anh bắt đầu trước. . . . ."

"Anh muốn nói đến đàn ông khác thì có quan hệ gì? Em nghĩ đến đàn ông khác mới là không được!"

"Nào có người bá đạo như vậy?" Ô Tiêu Tinh cười tựa sát trong lòng anh. "Được rồi! Không đấu võ mồm với anh nữa, lần nào em cũng thua."

"Cũng có lần anh nhận thua với em mà?"

"Có, có, trong một trăm lần có một, hai lần là em đã muốn cười trộm rồi." Ô Tiêu Tinh ngập thật to. "Nhanh đi ngủ đi! Ngày mai nếu anh còn dám cúp tiết, em sẽ không để ý đến anh nữa."

"Nhìn xem không phải cái này em thắng sao? Anh sợ em, ngủ, ngủ!"

Kim chính dân mệt mỏi cả ngày, sau khi nhận thua ôm cô hạnh phúc ngủ say.

Buổi trưa hôm sau, khi Kim Chính Dân và Tiêu Tinh đang ở hội thư pháp thì ngay sau đó bị người ta bao vây.

"Chính Dân, cậu tới đây, cậu so tài đánh quái vật với tôi, trong vòng một giờ xem ai giết nhiều hơn thì thắng!" Lâm Hiểu Kiệt nhìn thấy Kim Chính Dân vội kéo lấy cánh tay phải của anh, nói một đồng khiêu khích, làm Kim Chính Dân không hiểu thế nào.

"Học trường Hiểu Kiệt, so đánh quái vật cái gì? Tại sao phải so tài đánh quái vật?"

"Hôm qua không phải cậu so tài với ồn ào sao?"

Lâm Hiểu Kiệt mở laptop ra chuẩn bị, trò chơi sở trường nhất của anh là ma thú, đối với vai thuần thực tưởng độ anh cực kỳ tự tin, anh cũng không tin người chưa bao giờ chơi game online như Chính Dân có thể thắng được anh.

"Không sai!" Kim Chính Dân nhú mày. "Cho nên. . .?"

"Nếu như mà tôi thắng, cậu không thể yêu cầu tôi bỏ tám hình trước kia, tôi sẽ gọi ồn ào gửi lại."

"Đúng, còn nữa, chỗ này tôi còn có hình Tiêu Tinh, hơn 100 tấm, tôi sẽ liều mạng so tài với cậu, nếu như mà tôi thắng một lần, cậu phải để cho tôi cất giữ đến khi đủ hơn một trăm tấm hình đánh cuộc mới thôi." Giang Bích Ba hắc hắc cười lạnh: "Cậu nhất định phải đồng ý đấu với tôi, nếu không không thể cấm tôi lại đi tiệm hầu gái tìm Tiêu Tinh."

Cái gì? Tiếp tục không dứt như vậy?

Kim Chính Dân nổi giận kháng nghị nói: "Học trường, làm sao anh có thể như vậy! Em cho là anh sẽ biết khó mà lui, cho là cử chỉ ngày hôm qua của em sẽ làm bị thương lòng tự ái của anh đến ban đêm còn tỉnh lại!"

Không ngờ học trường lại nghĩ ra chiêu thức như vậy để đấu với anh! "Ha, lòng tự ái của tôi mới không dễ dàng bị thương tổn như vậy." Giang Bích Ba cảm giác mình tựa như người bên trong trò chơi điện tử, coi như một lần bị hạ, chỉ cần ấn vào mở khóa, anh lập tức sống lại, vĩnh viễn đánh không chết, nghị lực của anh vĩnh viễn đều dùng vô tận.

Anh cần phải đạt được quyền lợi đi tiệm nữ hầu để gặp Tiêu Tinh.

Bởi vì sau khi Tiêu Tinh giả trang thành tiểu nữ hầu đáng yêu chẳng khác gì nữ thần trong cảm nhận của anh, một khi đã nhận định ấn tượng đó bảo tồn

trong lòng vĩnh viễn, không thể giết hết!

Chẳng thêm chu toàn cho bọn họ, Kim Chính Dân không nói hai lời kéo Tiêu Tinh lách người đi qua.

"Chính Dân, cậu đừng đi! Dù cậu không chịu so hơn một trăm trận với tên ồn ào kia, thì cậu cũng phải tỉ thí trận này với tôi mới được, thật ra thì tôi muốn không nhiều lắm, cũng chỉ là tấm hình bị cậu yêu cầu xóa bỏ trước kia mà thôi! Cho nên, mau tới so với tôi một trận đi!"

"Này, Lâm tiểu thư, cậu nói nhầm gì vậy? Bằng hữu là như thế hả? Cậu nên giúp tôi trước mới đúng chứ?" Giang Bích Ba bắt mắt mắng.

Nếu như không phải anh ta tốt bụng truyền một tấm hình cho hắn, hắn xứng đáng có hình của nữ thần trong lòng anh à?" Chú ý của cậu thật sự quá khó khăn, nên để chú ý của tôi trước." Lâm Hiểu Kiệt không sợ vẫn cười cười với học muội Tiêu Tinh: "Tiêu Tinh anh si mê bộ dạng người hầu nữ em giả trang rồi, về sau, anh cũng sẽ đi cô động trong tiệm các em đó! Đến lúc đó xin em chỉ giáo nhiều hơn nhé!"

"Cái gì? ! Không được!" Kim Chính Dân sau khi nghe tức giận cực kì, hô to. "Học trưởng Hiểu Kiệt, anh không phải đã nói không mơ ước bạn gái em sao? Làm sao anh có thể như vậy?"

"A, là sao? Lần trước tôi có nói qua sao?" Lâm Hiểu Kiệt giả bộ ngu ngơ: "Tốt! Vậy bây giờ cậu so đánh quái vật với tôi, nếu cậu thắng, vậy tôi cũng không đi tìm Tiêu Tinh nữa, nếu như cậu thua, không chỉ phải trả hình lại cho tôi, còn phải nhường cho phép tôi đi tìm Tiêu Tinh phục vụ ăn cơm kiêm bồi nói chuyện phiếm trong tiệm nữ hầu."

"Không được! Không được! Làm sao anh có thể như vậy, học trưởng?" Kim Chính Dân trước sau như một không đồng ý, đây là cái điều kiện nát gì? Anh không muốn đánh cuộc!

"Đừng cãi nhau! Là tôi trước, Lâm tiểu thư, cậu rút qua một bên đi! Nếu so thì cũng là tôi so với Chính Dân trước. . . . ."

"Ồn ào, cậu đấu hơn một trăm trận, thì chờ đến bao giờ? Tôi chỉ có một trận mà thôi, tốc chiến tốc thắng."

"Không quan tâm! Dù sao, tôi muốn so trước!"

"Người nào để ý đến cậu? Tôi so trước!"

"Tôi trước!"

"Tôi!"

Thừa dịp hai vị học trưởng đang chanchấp, Ô Tiêu Tinh len lén vỗ vỗ đầu vai Kim Chính Dân, lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ?

"Chính Dân, chúng ta đi nhanh đi!"

Kim Chính Dân hiểu ý, dắt tay cô im ắng như một làn khói chạy ra ngoài.

Cho đến khi không nghe thấy âm thanh bọn họ tranh chấp rồi cuộc ai có thể so tài trước, Kim Chính Dân mới cười ra tiếng.

"Ha ha, hai người học trưởng này thật lạ, thật si tâm vọng tưởng, Tiêu Tinh là của tôi, vĩnh viễn đều là của mình tôi!" Hắn quay đầu ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, muốn nghe cô hường ứng: "Em nói có đúng không?"

Ô Tiêu Tinh chủ động nhấc gót chân lên, hôn lên đôi môi bá đạo của anh: "Ừm!"

Trong lòng cô chỉ chứa được một người mà thôi.

Trước mắt, đã ngập khách rồi.

Cho nên đối với hai vị học trưởng thú vị kia, dĩ nhiên cô chỉ có thể lắc đầu nói tiếng xin lỗi thôi!

【 hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Nữ Giúp Việc Ngoan Ngoãn Muốn Thành Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.